Yedi Renk Masallar

Yasakkistan Ülkesinden Masallar

EKREM ARPA

SİYAH BEYAZ



okuma alışkanlığınıza renk katmak için...

LUCIFER KÜTÜPHANESİ

Yedi Renk Masallar
Yasakkistan Ülkesinden Masallar

978-9944-490-88-1
Mayıs 2009

Genel Yayın Yönetmeni
Murat Kaplan
Editör
Mesut Aşkın
Redaksiyon
Mesut Aşkın
Kapak Tasarım
Ali Doğan
Baskıya Hazırlık
Vedat Ateş
Baskı
Kitap Matbaacılık
Davut Paşa Cad. No: 123 Kat: 1
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 99 10

© Bu eserin yayın hakları Siyah Beyaz Basım Yayın Dağıtım'a aittir. Yayınevinin izni olmadan basılamaz. CD vb. şekliyle çoğaltılamaz. Kaynak gösterilecek yazılar dışında alıntı yapılamaz.



SİYAH BEYAZ KİTAP
Çatalçeşme Sok. Defne Han Kat: 2 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 522 07 58 **Faks:** 0212 522 07 58
www.siyahbeyazkitap.com • siyahbeyazkitap@gmail.com

LUCIFER KÜTÜPHANESİ

Güneş batarken görülen gezegenin adı. Kara Efendi olarak algılanan Şeytan'a "kibir" anlamında verilen ve onunla en çok bütünleştirilen yedi isimden biridir.

Bu seriden Roman, Öykü, Deneme, Şiir kitapları yayınlanmaktadır.

"Her başarılı erkeğin arkasında mutlaka bir kadın vardır."

İnsan bazen tüm çabasına rağmen başarıya ulaşamaz. Hayat şartları, beklenmedik şansızlıklar ve daha nedeni belli yada hiç bilinmeyen sebeplerden başarısızlığa uğrar. Bazen; sadece evine Ekmek götürebilmektir başarı, bazen aç kalınır...

İşte bence o karanlık dönemlerde ayakta durmayı başarmışsa da başarılıdır erkek ve yine arkasında sevdiği bir kadın vardır...

Bu bağlamda; desteğini benden hiç eskitmeyen hayat arkadaşım Derya Arpak'a gönülden teşekkür ediyorum.

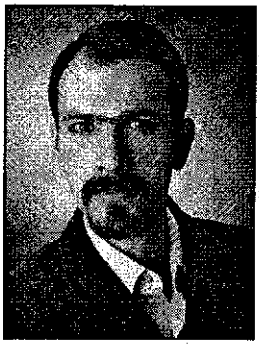
Elbette;bu öykülerin bir araya gelme aşamasında ilgi ve sevgisini esirgemeyen hocam,arkadaşım sevgili Mesut Taşkın'a ve yine desteğini esirgemeyen kardeşim Mehmet Arpak'a gönülden teşekkürü borç bilirim.

Bu kitabı;

Asgari ücretle çalışırken,alın teri çalındığından:asgari bir yaşamın altında, aç karnına çocuk büyüten, sesi duyulmayan ama benim için birer kahraman olan tüm babalara,

İki kuru zeytini kurduğu sofrada ekmeğe katık eder iken,çocuklarının yüzüne bakamamanın utancında:saçlarına yıldız yerine akların dolandığı,senede bir gün ticari kaygılarda hatırladığımız tüm annelere,

Kızlarım, Devrim İlayda ile Helin Arpak'a ithaf ediyorum.



YAZAR HAKKINDA

1974 Yılında, Şanlıurfa'nın Siverek ilçesine bağlı İlleri köyünde doğdu. İlk okulu aynı ile bağlı Ceylanpınar ilçesinde dört yılda tamamlayan Ekrem Arpak, Orta okulu yatılı olarak Gaziantep ilinde, lise öğrenimini ise; Ceylanpınar, İzmit ve İstanbul üçgeninde tamamladı.

Şüre,öyküye,tiyatro ve müziğe ilk okul yıllarında ilgi duymaya başlayan yazarımız;özellikle gençliğinin ilk yıllarında bu alanlarda amatör olarak çalışmalar yapıp; gerek yerel, gerek bölge bazında düzenlenen yarışmalarda başarılarıyla ödüller aldı.

On beş yıldır evli olan ve halen İstanbul'da ikamet eden Ekrem Arpak iki kız babasıdır.

Merhaba

Merhaba anne; gül kokulum.
Baba merhaba,yüzüne hasret kaldığım...
Güzel karım;kızlarım merhaba.
Ve;
Eskiyen zamanlarda eskimeyen arkadaşlarım.
Gelen,giden tanıdık,tanımadık...
Yabancı,yolcu merhaba.
Merhaba Afrikalı çocuk;yalın ayak,aç,açıkta,
Filistinli bebe;panzer namlusunda!
Tiner kokulu beyaz çiçek gibiler,
Bizim çocuklar...
Hani kış günü yağmurda,çamurda,sokak ortasında.
Diyarbakır merhaba,Edirne,Kars...
Marmara,Ege,İç Anadolu'm,
Tarihin kardeşlikleri merhaba.
Merhaba guguk kuşu,börtü-böcek;
Yeşil kurbağa,kara kuzum,
Kör yılan merhaba!
Merhaba:kapıma bırakılan faturalar!
Belimi büktünüz,ağrıyor her yanım.
Sizin için kredi çektim!
Ve şimdi mapustayım,haciz memuru arkadaşlar yanımda.
Olsun sizleri de seviyorum merhaba.
Merhaba;kapımdan gitmeyen yokluk.
Yokluğumda yok olan dostlar,
Arkadaşlar,kardeşim...

Merak etmeyin,sizi böyle de severim merhaba.
Merhaba ozanım,inim inim inleyen;
Şiirleri tutsak,öyküsü yasak ustam!
Yiğidim,aslanım merhaba.
Merhaba saki;bırak boş kalsın kadehim,
Yolcuyum; sevdiklerime, barışa gideceğim.
Yollar,yolun yarısında kalanlar merhaba.
Merhaba dört mevsim,kırmızı gül,beyaz çiçek.
Dicle nehri coşkun akar
Fırat'ı da bilirim,memleketim merhaba.
Merhaba İstanbul;boğaz köprüsü,yedi tepe
Sultan Ahmet,Galata
Düşlerimin şehri merhaba.
Merhaba küskünler,barışanlar
Sevdiğini uzakta unutanlar,unuttum sananlar
Gurbetlik zor, bilirim
Dinmeyen hasret merhaba.
İçimde barış içinde, bambaşka bir dünya,
Kin yok, nefret yok
Savaşlar çoktan bitik.
İster misiniz dostlar?
Hazırım herkesle paylaşmaya....

BÜYÜK ADAM OLACAĞIM

O gece; öğretmen,okul sıraları ve bir avluda; yığınla yaşıtlarıyla tanışmış olmanın dayanılmaz heyecanıyla girmişti yatağına. Çocuk yüreği kıpır kıpır,yerinden fırlayacakmış gibi atıyor,gecenin sabaha vurması için, bildiği tüm duaları okuyordu.

İlk gün, Türkçe'yi düz kullanımı, sevimliliği ve zeka parıltıları dolu bakışlarıyla arkadaşlarının arasından sıyrılmış, öğretmeninin gözüne girmeyi başarmıştı.

Ha birde; türkü söylemiş, öğretmenini ağlatmış, yanağına kocaman bir öpücük koyan öğretmeni, onu alkışlatmıştı.

Gururluydu;yaşından büyük umutlar dadanmıştı yüreğine.

Öğretmeni:

-Bakın çocuklar, okursanız büyük adamlar olur, iyi bir kariyeriniz, bolca paranız, mutlu bir yaşantınız ve toplum içinde saygınlığınız olur.

Demişti.

...kariyer? Anlamını bilmiyordu ama, öğretmen söylediğine göre iyi bir şeydi herhalde.

Her şey çok güzel başlamıştı...

Babası öldüğünden beri en mutlu günüydü.

-Öğretmenim

Dedi, parmağını kaldırarak heyecan içinde.

-Bir şey sorabilir-miyim?

Gülümseme ile:

-Sor bakalım oğlum.

Dedi öğretmeni.

-Okursam, televizyon da alabilir-miyim?

Ayten öğretmen birden duraksadı. Mesleğinde yirmi yılını geride bırakmıştı. Kırk beşli yaşlarda, saçlarında akların hayli hakim olduğu, minyon tipli, sevimli, sürekli gülümsemesi yüzüne yakışan bir kadındı.

Uzun uzun baktı çocuğa. Daha, bahçede çocuklar oynarken, sıra onları sınıflara bölmeye gelince, dikkatini çekmiş ve Ali öğretmenden izin alarak kendi sınıfına bizzat seçmişti.

Nedenini kendinin de bilmediği tuhaf, garip bir sıcaklık hissetmişti bu çocuğa karşı...Ayağa kalktı, yanına gitti, tüm sevecenliği ile;

-Elbette alabilirsin oğlum. Hem biliyor-mu-sun, renklileri de çıktı televizyonların ve belki sen onlardan alacaksın.

Eliyle pamuksu saçlarını okşadı, gözleri o an;çocuğun ayak baş parmağını dışarıda bırakacak kadar yırtık pabuçlarına takıldı. İçi burkuldu birden. Sonra dizlerindeki koca yamalar, önlüğü de yoktu bu çocuğun!Üstünde inceden, yıkanmaktan solgun bir gömlek, yakası yırtık, kolunda farklı renkli bir yama daha...

-Ama

Dedi içinden.

-Üstüne giydirilen tüm yokluğa, yamamaya çalışılan

her yanına rağmen...

-Ama çocuk, sen ne kadar masum, ne kadar güzelsin böyle...

Çocuk, öğretmeninin ayaklarına baktığını far ettiğinde utandı, dışarı fırlayan parmaklarını yırtık pabuçlarının sağlam yanlarına çekip toparlandı kendince.

-Peki oğlum. Sana bir şey soracağım;annen, baban var-mı?

Boynu büküldü çocuğun, küçücük gözleri nemlendi.

-Annem var öğretmenim, babam üç-dört yıl önce öldü.

-Öylemi, çok üzüldüm başın sağ olsun oğlum. Annen mi bakıyor size? Kaldığınız ev sizin mi?

-Yok öğretmenim. Babam ölünce amcam kendi avlusundaki evini bize verdi.

Bu sırada arka sıralarda oturan erkek çocuklardan biri ayağa fırladı. Sırıta sırıta;

-Öğretmenim, Yusuf yalan söylüyor! Çünkü amcasının evinde değil, boşalttığı ahırında oturuyorlar!

Diğer çocuklar tüm çocukluklarıyla ahır lafını duyunca güldüler. Yusuf dolu ve ezik bakışlarla etrafına bakındı. Ayten öğretmen çocukları uyardıktan sonra devam etmesini rica etti;

-Annem;çiftlikte pamuk toplamaya, tarla çapalamaya giderek bize bakıyor. Bazen ablamda ona yardım ediyor. Yaz aylarında kamyonlara binip uzak memleketlere

gidiyoruz. Orada;fındık, fıstık, patates toplayıp para kazanıyoruz.

Konuşurken aklının hala arkadaşlarının ahır alaylarına takıldığı belliydi, ki bunu: ansızın arkasına dönerek;

-Ayrıca biz ahırda oturmuyoruz. Bir kere, eksiden

ahır olarak kullanılmış. Biz girmeden annem tertemiz boya yaptırdı oraya. Bir daha bizim eve ahır dersen ağzını dağıtırım.

Ayten öğretmen birden; çocuğu canına sarıp bağırmak istedi...

-Sus be çocuk sus!

-Sus çocuk anladım, daha şimdiden yanmış için...

Çocuk, yatakta kaçan uykunun sersemliğiyle uğraşıyor, bir yandan da annesinin almaya söz verdiği, amcası oğlunun üç yıldır eskittiği önlüğünün, kendi üstünde nasıl duracağını hayal ediyordu. Büyük düşlerle kapandı gözleri...Yüzünden, gecenin karanlığına yansıyan tebessümlerden belli ki, güzel rüyalar görüyordu. Cennetten bir melek kopup gelmişti, ahırdan bozma bu evin yer yatağına.

Çocuk masumdu, çocuk güzeldi, çocuk, çocuktu işte...

Gecenin bir anında, annesinin;

-Oğlum, canım.

Seslerini duyar gibi oldu. Önce, rüya sandı. Annesi baktı ki;uyandıramayacak, hafif hafif dürttü. Tatlı uykusundan uyanmanın şaşkınlığıyla, küçük gözlerini ovuşturdu. Şaşkınlığın ardından,

-Ne oldu anne? Sabah mı oldu, okula mı gideceğim? Önlüğü aldın mı Eyüp'ten?

Annesi o an oğluna sarılıp, ağlamamak için zor tuttu kendini. Elinde ki alüminyum dan içi boş tepsiyi çocuğun baş ucuna koydu. Kendi yastığının altından, tütün tabakasını çıkardı. Pamuk toplamak, yonca biçmek ve tarlaları çapalamaktan nasır bağlayan elleriyle, kalınca bir sigara sararken;tutamadığı yaşlar tütünü ıslatıyordu.

Kelimeler bir bir takıldı boğazına.

-Yok Yusuf'um yok. Sabah olmadı daha, seni uyandırdım yavrum;çünkü bugün büyük adam olacaksın!. . .

Sesi iyice kısılmış, derinden geliyordu.

-Evet yavrum, bu gün evimin direği, kardeşlerinin babası olacaksın.

Yusuf, yorganın altına iyice sokulmuş, gecenin yarısında annesinin ağlamaklı sözlerini usul usul dinlerken şaşkındı.

-Dün işten çıkarıldık oğlum(...)

-Bugün sen işe başlayacaksın! Evde yiyecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Un yok, şeker yok, bulgurumuz bile bitti. Üstelik amcan olacak adam;kaç aydır kira ödeyemiyoruz diye üstüme geliyor. Hadi benim üstüme gelsin, dövsün önemli değil(...) Ama korkarım ki;size saldıracak!. .

O zaman ben ne yaparım? Sizler Hasan'ımın, sevdiğin yadigarlarısınız. Canımdan can, ciğerlerimsiniz. İşte bu yüzden, size karışmaması için bu gün işe başlayacaksın.

Annesinin suskunluğunda bir süre bekledi. Sanki; küçük aklında, gecenin bu saati oluşan; binlerce ve çoğunu anlamadığı sorulara cevap bekliyordu. Ansızın, gözleri çakmak çakmak,

-Ana

Dedi bağırır gibi.

-Peki okul ne olacak? Ben renkli televizyon alacağım! Kariyer sahibi olacağım! Büyük adam olacağım.

Bir nefeste sıralamıştı içindeki korkuyla ve yalvarır gibi bakarken. Anne, oğlunun yüreğinde kopan korku fırtınalarını fark edince, tüm şefkatiyle saçlarını okşadı. Öptü, kokladı. Bir süre sessizliğe sessizce eşlik ettiler.

İkisini de ayrı düşüncelerin savrukluğunda susturan sessizliği yine anne bozdu:

-Korkma oğlum, okula gideceksin. Babana sözüm var; ne olursa olsun okuyacaksınız.

Gözleri parıldadı Yusuf'un. Yanakları al al sevinçler kapladı, gülümsemesine yansıyan. Bunu duymak yeterliydi onun için. Annesi devam etti, fistanının cebinden bir avuç para çıkararak.

-Al bunları oğlum, baş ucuna koyduğum tepsiyi de alarak şu bizim Ayşo kadının evine gideceksin. Hani biliyorsun; tatlıcı Ayşo teyzen var ya. ?Bu parayı ona vereceksin. Oda sana burma tatlılar verecek. Okul öğle on iki de başlıyor, o saate kadar tatlılarını satacaksın.

Sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çekti. Gözlerinin buğusuna kederler bulanmış, çaresizliğin isyanı tütün dumanına dolanıp havaya karışıyordu.

-Yorulacaksın oğlum, çünkü sokak sokak dolaşman gerekecek. Birde;

-Tatlıcıı

Diye bağırmalısın ki, insanlar sesini duyup tatlılarını almak için yanına gelsinler. Parana çok dikkat et emi güzel oğlum. O son paramız, ama merak etme tatlılarını sattıkça paramız artacak.

Zoraki bir gülümseme ve anne duygusuyla oğluna güven aşılamak gayretlerindeydi.

-Paramız çoğalınca da; oğluma yeni önlük ve pabuçlar alacağım. Eski önlükte neymiş benim aslan oğluma, her şeyin en yenisi en güzeli yaraşır.

-Ha oğlum bir de;dışarıda yağmur yağıyor kendine de tatlılarına da dikkat et. Islanırsa kimseler almaz o zaman. Bedava isteyenlere de verme sakın. Tamam mı yi-

ğit oğlum?

-Peki anne.

Diyerek fırladı yatağından.

Üstünü çar çabuk giyinirken, annesi yatakların üstündeki bohçadan çıkardığı bir kumaş parçasını, ikiye katlayarak Yusuf'un bedenine sardıktan sonra, kazağını giydirdi.

-Hadi oğlum şansın bol olsun. Allah yardımcın olsun. Seni, senin kadar masum melekler korusun. Güç versin yaradanım sana.

Eline tepsiyi alır almaz dışarı çıktı. Taşlarla örülü avlunun tahtadan ahşap kapısı ardı sıra, acı acı gıcırdarken, gecenin karanlığına hızlı adımlarla yürüdü Yusuf.

Birbirine yaslı, kerpiçten evlerden oluşan, altyapısı olmadığı için, her kış yağmurun sokakları çamur deryasına döndürdüğü Ceylanpınar: Bir çocuğun daha çocuk yaşta büyümesine tanıklık ediyordu. Sekiz yaşında ki Yusuf, annesinin çocuk omuzlarına taktığı zoraki adamlık apoletinin ağırlığıyla yürüyordu hayat kavgasına.

Ayşo kadının evini biliyordu. Çünkü, gerek annesinin gerek toplumun anlatımlarından iyi tanırdı. Ellili yaşlarda, başındaki yazmanın altındaki kar beyazı saçlarını gizlemeye gerek duymayan. Ceylanpınar'ın yoksul çocuklarının teyzesiydi Ayşo...

Ayşo'un; gençliğinde kendi babasıyla dillere destan bir aşkla evlendiğini annesinden dinlemişti.

Üç siyah taş

Hasan ve Ayşo her engele rağmen kök salan aşklarını evlilikle noktalamış, ne varki Ayşo çocuk doğuramayınca bu evliliğe törelerin ve Hasan'ın ailesinin gölgeleri düşmüştü. Direndiler uzunca bir zaman. Ta ki, Hasan'ın

annesi eline üç siyah taş tutuşturup, erkekliğine demediğini bırakmadığı o güne kadar.

Töreler böyle buyuruyordu, boşanacak ve soyunu devam ettirecek bir kadınla evlenecekti. Boşanırken ayrıldığı sevdiğinin avuçlarına üç taşı koyacak, böylece evliliğini bitirmiş olacaktı!

Hasan, aşkını yüreğine gömüp hışımla daldı içeri. Ayşo o halini görünce irkildi. Hasan'ın her halini bilirdi ve hal iyiye işaret değildi(?)...

-Ne oldu Hasan'ım?

Dedi korkuyla,

-Yine kimler sıktı canını yiğidim?

Hasan duraksadı, kelimeleri yüreğinden söke söke diline dolayıp;

-Aç elini Ayşo!

Ayrılığın yürekleri kalbura çeviren saldırıları dadandı kalplerine. Ayşo hiçbir şey söylemeden uzattı elini. Hasan, onun elini tuttuğunda dağlar devrilmiş gibiydi başına. Bu eli tutabilmek için, kurşunlara siper etmişti göğsünü!Biri hala durmaktaydı sol böğründe. Sürgün yaşadılar aylarca, dağın eteklerinde.

-Ayşom dayanamıyorum artık, katil olacağım. Ayrılmamız gerek!

Titreyen eliyle şalvarının cebinden ağır ağır üç siyah taş çıkarıp avucuna koydu. Bir süre dolu gözlerle bakıştılar.

-Boş ol!

-Boş ol!

-Boş ol!

-Artık ömür billah arkadaşımsın...

Üç yıl önce Hasan'ıyla ata binip kaçarken, babasının

adamlarının soğuk silahlarının namlularından arkaları sıra savurdukları tüm mermiler, bu gece saplanıyordu bedenine. Hepside geçmişten gelen kızgınlıklarıyla, kalbinin tam orta yerine isabet ediyordu. Seviyordu Hasan'ını;ölesiye seviyordu. Lakin; suçluydu! Bir çocuk verememişti sevdiğine, kısırdı. Üstelik Hasan ağlıyordu, dayanamazdı bu hallerine onun. Kısırlığın bedelini, sevdiğinin güzel gözleri ıslanarak ödememeliydi. Başını dik tuttu.

-Bak Hasan'ım;ayrılalım yiğidim!...Var git, senin soyunu devam ettirecek bir güzelle kur hayatını. Fakat;boş olamam... Ayrılıkla boş olunmuyor işte. O üç taşı baltayla kalbime de çaksan nafile...Boş olamam. İçimde sen varsın, seni nasıl atarım?Nasıl boşarım sevdiğimi.

Yanaklarına bahar yağmurları gibi ılık damlalar dökülüyor, yangın yeri yüreğinde ayrılığın savruk rüzgarları esiyordu.

-Sabah erkenden giderim ben.

-Yok.

Dedi Hasan;

-Burası senin evin, ben gideceğim.

Saçlarını okşadı, sarıldı ona. Çocukça ağlaştılar. Puşiyi doladı ıslak yüzüne, kapıyı çekti ardı sıra. Çekip gitti. O gittiğin de yirmi üç yaşındaydı Ayşo. Dillerden dile dolaşan bir güzelliğe sahipti.

Adına türküler yakardı köyün delikanlıları bir zamanlar, şiirler yazılır, adı ağaç gövdelerine kazınırdı. Bir daha evlenmedi. Kaçarak evlendiği için baba evine de dönemedi. Kendini kimsesiz ve yoksul çocuklara adadı. İçindeki çocuk özlemini, gizlice Hasan'ın çocuklarına sarılarak gideriyor, onun yakınında olmanın avuntularıyla

direniyordu yalnızlığın karanlık tünellerinde yaşamaya...

Bu hikayeyi defalarca dinlemişti Yusuf. Üstelik Ayşo, defalarca sarıp sarmalamış, koklayarak öpmüştü onu. Lastikten yırtık pabuçlarıyla çamurları yara yara vardı, Ayşo kadının evine. Hızlı adımlarla yürüdüğü için ısınmıştı biraz ama, ağzından-burnundan buharlar yayılıyordu nefes alışlarında.

Avludan içeri girdi. Sekiz-on beş yaşlarında yirmiye yakın çocuğun; avlu içinde uzunca bir kuyruk oluşturduğunu gördü. Hemen sıraya girdi. Kafası karma karışık,

-Ne işim var burada!?

Şaşkınlığıyla izliyordu çocukları. Omzunu sarsan bir el darbesiyle arkasına döndü. On beşli yaşlarda, kendisinden oldukça uzun, kaba-saba görüntüsüyle, gecenin karanlığında ürkütecek kadar garip bakışlı bir çocuk gördü.

-Hey geç bakalım arkaya!

Şaşırdı.

-Neden ki? Ben geldim önce.

-Hadi lan!

Dedi çocuk, onu korkutmak için tüm sertliğini takınarak.

-Seni daha önce hiç görmedim, ilk günün galiba(?) Acemisin belli ama büyüklerine saygılı olmayı öğreneceksin! Geç arkaya.

-Geçmem, sıra benim.

-Geç ulan, döverim bak!

Elindeki tepsiyle havada zikzaklar çiziyor, tehdit dolu bakışlarla üstüne yürüyordu. Bir süre itişip kakıştılar. Yusuf'un sırasını vermeye niyeti yoktu, çocuktan korktuğunu kendine bile belli etmeden direnmeye devam etti.

-Senden korkmuyorum...

Bir başka çocuk arkasından iteleyince, çamur birikintilerinin içine düştü. Bir kargaşa yaşandı. Ağzına yağmur suları dolmuş, üstelik her yanı ıslanmıştı. Ani bir hareketle ayağa kalktı. Ağzına dolan çamur sularını çocuğun suratına fırlatıp, olanca sesiyle;

-Ben koca adam oldum ulan!. . Korkmuyorum senden, sıra benim ve arkaya gedmeyeceğim.

Çocuklarla Yusuf'un itiş kakışlarını bıçak gibi kesen,

-Ne oluyor burada?

Diye bağıran Ayşo kadının sesiydi. Ayşo bağırışların arasından tanıdık bir ses duyup çıkmıştı dışarı. Tanıdık, çok eskilerden kalan ama eskimeyen...Haksızlığa baş kaldırışın, yüreğinin bir yerlerinde saklı hatıralarını canlandıran bir ses. Çocukların arasına daldı, Yusuf'u görür görmez tanıdı, her yanına bulaşan çamura, pejmürde ve ıslak haline rağmen hemen tanıdı onu.

-Oğlum, yiğidim, ne arıyorsun burada gecenin bu vaktinde?Gel bakalım.

Diyerek, kolundan tuttuğu gibi içeriye aldı. İçeri girdiğinde;kızgın yağa karışan şeker kokusunun hakim olduğu ortamda, insanın içini ısıtan bir sıcaklık sardı bedenini. Ayşo kadın, tatlıların fokur fokur kızarmakta olduğu kazanın karşısına oturttu onu.

-Dur bakalım, her yanın ıslanmış, tatlılar çıkana kadar kurur üstün.

Gözlerini alamıyordu Yusuf'tan;

-Allah'ım,

Dedi içinden.

-Hasan'ın gözleri işte(!), işte Hasan'ımın küçülmüş hali...

Derinden bir ah çekerken, yangın yeri yüreğinden, özlemlerinin küllenmemiş kokuları karışıyordu, kazandan yayılan şekerli yağ kokusuna.

-Ahh Hasan'ım, uğruna beni terk ettiğin parçan burada işte!Sen kokuyor, sen bakıyor çakır gözleriyle. Ne vardı ha, ne vardı? Hadi beni bıraktın... Şuncağız bebeyi bırakacak ne vardı?, İçine çöken kanser parçasına yenilecek...Sana yakışırımıydı Hasan'ım?

Yusuf'un, küçük ve çamura bulanmış avucunda, sıkı sıkı tuttuğu paraları kendisine uzatıp,

-Al Ayşo teyze, bunlar tatlıların parası.

Demesiyle kendisine geldi. Uzatılan eli sıkıca kavradı, öptü, okşadı, yüzüne sürdü. Yusuf, çoğu kez onun sevmelerine alışkındı ama, ilk kez bu denli içten his etti, sevgi, merhamet, özlemle dolu dokunuşları. Ana gibiydi sarılışı, ana gibi kokuyordu... Hatta annesi bile hiç bu denli candan sarıp, bu denli ilgilenmemişti onunla. Ayşo iki eliyle, Yusuf'un yüzünü kavrayıp,

-Bak yiğidim, koca adam olmuşsun... Peki sır saklamayı başaracak kadar-da büyüdün mü bakayım?

-Tabi-ki

Derken, tüm masumiyeti ve sevimliliği ile gülümsedi.

-Ben büyük adam oldum bu gün, biliyor musun? Saklarım elbet.

-İyi o zaman bana söz vereceksin, adam sözü emi?

Oturduğu yerde başını kaldırdı, büyük adam havalarında!

-Tamam

Ayşo kadın devam etti, insana güven veren bir ses tonuyla,

Döndü, bakırdan kapaklı bir kavanoz aldı. Yusuf'un

kendisine uzattığı paraları içine atıp;

-Bak oğlum, büyük adamların, yani evinin erkeği olan adamların hep bir yerlerde, kimsenin bilmediği parası olur...Ne zaman-ki sevdiklerinin başı belaya girse;o parayı alır, kullanırlar. Şimdi ben sana kırk tatlı vereceğim, onların hepsini satarsan, annenin sana vereceği paranın iki katı yani kırk lira kazanacaksın. Onun yirmi lirasını annene vereceksin, kalanını da bana getireceksin yine bu kavanoza atacağız. Annen bile bunu bilmeyecek, sadece ikimizin arasında kalacak tamam değil mi oğlum?

-Söz Ayşo teyze, büyük adam sözü.

-Ayşo kurban olsun sana. Bu gün ilk günün, satamazsan eğer;getir ben alırım hepsini tamam mı oğlum?

Buna anlam veremedi ama;

-Peki

Dedi başını sallayarak. Ayşo tatlıları düzenle dizdi tepsiye. Islanmasın diye şeffaf bir naylon parçasıyla örttü.

-Hadi bakalım Yusuf'um, şansın bol olsun oğlum benim.

Küçük eliyle tepsiyi kaldırdı, oldukça ağır geldi tepsi ama umursamadı, kaldırabiliyordu. Dışarı çıktı, önceleri annesi ve Ayşo'nun tavsiye ettiği gibi;

-Tatlıcı

Diye bağıramadı, her denemesinde utanıyor, sesi çıkmıyordu. Sanki birileri onu gözetliyor, bağırırsa alay etmek için hazır bekliyordu. Soğuk şiddetini artırmış, bardaktan boşalırcasına yağan yağmurda çamur deryasına dönen Ceylanpınar sokaklarında, yürümek iyice zor bir hale gelmişti. Önünü görebilmek için sık sık gözlerini siliyor, elindeki tepsi sürekli yağmur damlalarıyla dolunca,

git gide ağırlaşıyordu.

Aradan geçen saatlere rağmen tek bir tatlı bile satamamıştı. Çamura bulanık ve görünmeyen ayaklarının sızladığını, giderek onları his edemediğini fark etti. Burnu kıpkırmızı, yanaklarından yağmur suları süzülüyordu. Önünde durduğu avlunun kocaman kapısının üstündeki geniş kaya parçasını gördü. Bu kayanın altına sığınarak, tatlılarını yağmurdan koruyabileceğini düşündü. Bir kaç adım attıktan sonra, iyice kapının dibine sokulmuştu. İstemsiz ve ani bir hareketle diz üstüne çöktü, tam o sırada tepsi elinden kayıp, tatlılar çamurlu suya düşünce;panikle tepsinin üstüne atladı. Annesinin,

-Bak oğlum tatlılara bir şey olursa beş parasız kalırız!

Uyarısı çınladı kulaklarında. Yüzükoyun abandı tepsinin üstüne. Böylece yağmur kalan tatlıları değil, sırtını ıslatacak, yağmur dinince de tekrar satışa çıkacaktı.

Oysa; yağmur olanca hızı ve dinmeyecekmiş gibi yağıyor, aldığı nefes bile don tutuyordu. . Ceylanpınar'ın kerpiçten evlerinin bacalarından yanan kömür kokusuyla, dumanlar savruluyordu. Yusuf göz kapaklarına hükmedemiyordu artık, ellerini his etmiyor bacakları tutmuyordu. Dayanamadı, bir an;

-Anneee

Diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Göz yaşları yağmura eşlik ederken, aldığı nefes kısa aralıklarla kesiliyor, her defasında;dirençle gözlerini açıyordu. Derken;artık iyice çamur sularına gömülmüş, nefessiz bir halde öylece kalakalmıştı. Yığılıp kaldığı kapı eşiği, eski komşuları Kara Fatma'nın evlerine aitti. Az sonra;kapı yağmurunda etkisiyle gıcırtılarla açıldı.

Fatma bir şeyler almak için dışarı çıkıyordu. Gördüğü

manzara karşısında neye uğradığını şaşırdı...

Küçük bir çocuk, çamurlu sularda yüz üstü baygın yatıyor, kolunun altındaki tepsiden çamurlu sulara karışan tatlılar bir bir yüzüyordu. Gördüğü manzaranın dayanılmaz hüznüyle yutkundu. Tarifsiz bir acı kapladı içini.

-Allah'ım. . Kurban olduğum Allah'ım...Sen aklımı koru Rabbim. Bu aciz kulunun gördükleri kötü bir rüya olsun.

Kendine gelir gibi olunca, hızla çocuğu yattığı yerden kucağına aldı. Saçlarından suların şarıldayarak aktığı çocuğun yüzünü gördüğünde şaşkınlığı acıya dönüştü.

-Oyy. . Yetimim, kimsesizim, garibim benim. Başını göğe kaldırdı;

-Ey büyük Allah'ım;verdiğin her cezaya can kurban...Haşa;sana, yaptıklarına ve yapacaklarına karışmak, benim gibi aciz kullarının ne haddine? Ama, önce babalarını aldın, Heci denen o gaddar amcalarının esiri oldular. Zaten yarı aç, açıktalar. Bu yavrunun günahı ne Allah'ım?

-Zeynooo,

Büyük kızını yardıma çağırdı.

-Çabuk Halil'in temiz elbiselerini, iç çamaşırlarını getir. Sobanın üstüne su koymuştum kızım acele et banyoyu hazırla. Havlu, sabun hepsini hazırla hadi kızım hadi.

Zeyno banyoyu hazırlarken, Fatma kadın önemli bir şeyi unuttuğunun farkına vardı. Seri adımlarla dışarı çıktı. Dış kapıyı araladı, yerlere baktı. Tatlılardan geriye hiçbir şey kalmamış. Tepside sulara kapılıp epey ileriye sürüklenmişti. Eliyle tepsiyi çekip çıkardı çamurdan. İçeri girdi.

Zeytin karası bulutlar gökyüzünü kaplamış, şimşekler göğün lanetli çığlıkları gibi gürültüyle çakıyorlardı. Yusuf'un ablası Zozan, pencere kenarına çöküp dışarıya bakıyor, kardeşinin dondurucu soğukta ne halde olabileceğini içi burkularak düşünüyordu.

Fatma, kızı Zeyno'nun da yardımıyla, ana şefkatiyle baştan aşağı yıkadı Yusuf'u. Yıkama işi bitip. çamurlar temizlenince, masum ama bitkin güzel bir çocuk yüzü çıkmıştı ortaya. Oturma odasında gürül gürül yanan sobanın yanı başına serdikleri yer yatağına koydular onu. Sarı renkli simlerin parıltılarında tertemiz bir yorganla örttüler üstünü. Ardından, mutfağa gidip tepsiyi yıkadı. İki gözlü tüplü ocağın üstüne çorba suyunu koydu. Bunları yaparken de söyleniyordu Fatma kadın;

-Yavrum benim, kim-bilir ne kadar üşüdü, nasıl da aç şimdi...

Odaya döndüğünde çocuklarının Yusuf'un baş ucuna toplanıp sessizce ve acıyan gözlerle baktıklarını gördü.

-Çekilin yavrunun başından, uyusun garibim. Rahat bırakın onu, küçük vücudu ne kadar yorgundur kim-bilir?

Baş ucuna çöktü, saçlarını okşadı. Yusuf'u gördüğü ilk andan beri tutmaya çalıştığı gözyaşları süzüldü esmer yanaklarına. Bir an olsun ayrılmadı yanı başından.

Çalıların ve tezeğin çatır çatır yandığı, tenekeden sobanın sıcaklığı tatlı tatlı vuruyordu yüzüne. Ağır ağır açtı gözlerini. Fatma kadının şefkat dolu bakışlarıyla karşılaştığında şaşırdı. Kaşları birbirine girdi. Hiç bir şey söylemeden, nerede olduğunu, neden burada bu yatakta bulunduğunu gözlemleyerek anlamaya çalıştı. Başını yorganın altına koydu!Üstünde değişik urbalar vardı. Yumdu

gözlerini yeniden.

-Rüya görüyorum herhalde...

Sobadan yüzüne okşar gibi vuran sıcaklığa rağmen içi titriyor, eklemleri sızlıyordu. Yorgana sıkıca sarıldı. Sızılar canını acıtıyor, içindeki titremelerin şiddetiyle çenesi bir birine vuruyordu.

Fatma kadın, gözlerini açtığını gördüğünde bir koşu mutfağa gidip derin bir tabak çorba getirdi. Sevgiyle; kaşık kaşık çorbayı içirirken, onun hala tam anlamıyla kendine gelemediğini anlayabiliyordu.

-Canım benim korkma, Fatma halanın evindesin. Üşüyünce seni içeri aldım uyuya kalmışsın.

Yusuf;çorbayı içerken olup bitenleri hayal-meyal hatırlamaya başladı. Üstünde-ki yorganı bir hamlede yana savurup

-Tatlılarım

Diye bağırdı. Fatma kadının yüreği kabardı, artık ne yüreğindeki yangına, nede gözlerinden akan sele hakim olamıyor ağlıyordu.

-Güzel oğlum korkma, . Benim aslan oğlum ne güzel tatlılar satarmış öyle!?Kardeşlerin afiyetle yediler.

Baş ucuna içinde bir tomar para koyduğu tertemiz tepsisini göstererek;

-Hepsini yedi çocuklar, paranı da yıkadığım tepsinin içine koydum. Tam tamına elli lira. Aslan oğlum büyümüşte anasına destek oluyormuş. Oy;anası da Fatma halası da kurban olsun yiğidime.

Yusuf'un şaşkınlığı bir kez daha arttı. Nasıl olabilirdi-ki?Hatırladığı kadarıyla tek bir tatlı bile satamamış, üstelik bazılarını da çamura düşürmüştü. Hem; öyle olmasa bile tatlıları elli değil, kırk lira ederdi.

-Ama Fatma hala;

Dişleri takırdadı, üşümenin titrekliğinde.

-Benim tatlılarım kırk lira eder.

-Biliyorum oğlum! On lira da; halanın sana okul harçlığı olsun, kurban olduğum. Ben senin halan değil mi yim? Lazım olduğunda halandan harçlık almaya gelmeyecek miydin?

Nofa, sokak sokak Yusuf'u arıyordu. Saat üçü bulmuş, çoktan eve gelmesi gereken Yusuf hala ortalıkta görünmüyordu. Aklına kötü bir şey olma ihtimalini getirmek istemiyor fakat, her biri başka felaket binlerce olasılık beynini kemiriyordu.

Çorba bitince, ayağa kalkmak istedi, sendeledi, oldukça güçsüz üstelik ansızın ayağa fırladığı için gözleri kararmıştı. Tekrar denedi ama başaramayınca olduğu yere yığıldı.

-Annem

Diye bir hamle daha yaptı kalkmak için. Israrlıydı, bir yandan da söyleniyordu;

-Annem çok merak etmiştir beni, gitmeliyim hala.

Yusuf'un ne yapıp edip çıkacağını anlayınca, duvara yaslı yatakların üstünden, içi yünlü bir gocuk indirip giydirdi ona.

-Tamam oğlum haklısın. Aklı çıkmıştır şimdi zavallı Nofa'nın. Ama sakın koşup terlemeyesin, emi oğlum.

Beraber dış kapıya yöneldiler. Yağmur hızını kesmiş çiseliyor ancak insanın yüzünü keskin bir bıçak gibi kesen sert bir rüzgar esiyordu.

-Uzun senelerdir hiç bu kadar soğuk olmamıştı...Sanırım kar havası bu.

Sözleri bitince, Yusuf'un saçlarını okşadı. yanakları-

na kocaman öpücükler kondurup;

-Hadi oğlum, güle güle. Annene çok selam söyle. Ha;arada bir o güzel tatlılarından getir emi?

Yusuf birkaç adım attıktan sonra ansızın geriye dönerek Fatma'nın yanına geldi. Hiç bir şey söylemeden, küçük kollarıyla sarmaladı onu. Fatma, bu sarılışın sıcaklığıyla kışın bir anda bahara vurduğunu his etti. Bir çocuk ne güzel de dile getiriyordu sevgiyle dolu teşekkür ifadesini. Yusuf, hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Sokağı dönene kadar ardı sıra baktı ona. İki elini havaya kaldırdı.

-Allah'ım, sen acı bu yavruya, direnmesi için güç kuvvet ver. Sen yardım et, merhametini esirgeme bu yetimden.

Yusuf, hızlı adımlarla birkaç sokak ötedeki evine doğru yürüyor, avucunda sıkıca tuttuğu parayı annesine bir an önce verip, ona sarılmak, büyük adam olduğu ilk günü başarıyla atlattığını ispatlamak için can atıyordu. Ayşo kadının söyledikleri geldi aklına. Olduğu yerde durdu. Parayı tek tek saydı

-Bunlar anneme...

Diyerek, yirmi lirayı ayırdı. kalanları gocuğunun iç cebine koyduktan sonra yeniden yürümeye başladı. Esen rüzgar eklemlerini acımasızca sızlatıyor, sızılar gözlerine vuruyordu. Adımları iyiden iyiye yavaşlamış, yürümekte zorlanıyordu. Pabuçlarına dolanan çamurların ağırlığı, su birikintileri ve bitmeyen sokak aralarıyla kavga ede ede evlerinin bulunduğu sokağın başına geldi. Annesini görünce, yuvalarına çöken gözleri parıldadı. Tahmin ettiği gibi annesi kapının önünde diz çökmüş, onun yolunu gözlüyordu. Anne oğul koşarak sarıldılar, hıçkırıklar

oğlunu bulmanın sevinç göz yaşlarını boğuyor, kendini bu kış günü oğlunu dışarı yolladığı için suçluyordu. İçeri girdiklerinde heyecandan önceleri farkına varamadığı urbaları gördü.

-Üstündeki urbalar kimin oğlum?

-Fatma halanın oğlu Halil'in ana. Tatlıları satarken üstüm ıslandı da; halam onları çıkarıp, bunları giydirdi üstüme. Hem biliyor musun?Tüm tatlılarımı sattım bugün. Aha bak;

Olup biteni tahmin eden Nofa'nın ciğeri yandı. Islak gözlerini çaktırmadan silip, gururunu okşadı;

-Afferin oğluma:büyük adam olmuşta, annesine paralar getiriyormuş koçum.

Yusuf'un gözlerindeki yorgunluk ile yanaklarının kızardığını görünce;içi boş sobanın yanına yatak serdi. Az olduğu için gece soğuklarında kullanıma bıraktığı, çalı çırpı ve komşuların getirdiği bir torba odundan birkaç parça alarak sobayı tutuşturdu. Karnını doyurana kadar uyumamasını tembihledi ancak, Yusuf, Fatma halasının kendisine çorba içirdiğini, karnının tok olduğunu söyleyerek yorganın altına sokuldu. Yorganın altından açıkça belli edecek şiddette titriyor, dişlerinin gıcırtısından ne kadar üşüdüğü belli oluyordu. Sobadan yayılan sıcaklığın etkisiyle ısınır gibi olunca, başını yorganın altından çıkardı. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, yanakları kızarmış, dudakları çatlamış kabarmıştı. Az sonra gözleri kapandı. Annesi derin bir uykuya daldığını düşünerek, acıktığı için ağlayan Ali ile ilgilendi. Ali karnı doyup oynamaya başlayınca; Yusuf'un baş ucuna oturdu. Derin derin inliyor, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Elini alnına koydu, irkildi.

-Uff, cayır cayır yanıyorsun oğlum.

Çaresizce ve suçluluk duygusuyla dizlerini dövüyor

-Ellerim kırılaydı da bu gün göndermeyeydim seni oğul. Anan kurban sana. Sen affet bu cahil anamı.

İniltileri artarak sabahın ilk ışıklarına kadar devam etti. Bir kez olsun gözlerini açamadı. Bir kaç kez terden sırılsıklam olan üst başını değiştirdi Nofa. Ateşi çok yüksekti, bu ateşe daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Ayağa kalktı, üstünü çarçabuk giyindi.

-Bu böyle olmayacak;doktora gitmesi gerek yoksa havale geçirecek Yusuf'um.

Omuzları çöktü, çaresizliğin ve yokluğun kancıklığı elini kolunu bağlamıştı bir kez daha.

Cebindeki parayı saydı. Yusuf'un getirdiği yirmi liradan başka paraları yoktu.

-İyide, bu paraya muayeneye bile yetmez, doktor iğne yapıp ilaç yazarsa ne yapacağım?

Yusuf'a seslendi umutsuzca, uyandırmaya çalıştı. Yusuf duymuyordu bile bu sesleniştеki korku ve çaresizliği.

-Yok yok, ne olursa olsun seni doktora götüreceğim oğlum, az dayan yiğidim. Heci beni dövse bile, ondan alacağım parayı. Hem amca, baba yarısı, bu hallerine de kızacak, dayanacak değil ya!

Heci'nin aynı avluda bulunan evlerinin önüne geldiğinde;içindeki tüm korku, azarlanma ve aşağılanma endişelerine rağmen hızlı darbelerle kapıyı yumrukladı. Bir süre sonra uykulu gözlerle görümcesi Zin belirdi kapı eşiğinde.

-Ne var be sabah sabah?

-Heci evde mi Zin?

-Evde de ne oluyor, gene ne istiyorsunuz adamdan!

Suratını buruşturdu Zin.

-Allah'ını seversen çağır onu, Yusuf çok hasta, bir an önce bir şeyler yapmak lazım. Çağır bir hal çare bulsun.

-Öff, bunu için mi uyandırdın bizi! Birkaç saat daha bekleyemez miydin? Kanser olacak değil ya!

-Ağzından yel alsın Zin o ne biçim söz öyle?

-Nedir bu adamın sizden çektiği anlamadım ki. . Her bokunuzla uğraşmaktan uykuları kaçıyor zavallının!Sizin yüzünüzden kendi çocuklarını ihmal etti adam cağız. Yaransa eyvallah! Millet hala size iyi bakmıyor diye laf ediyor utanmadan. Bak uyarıyorum gece rahatsızdı, şimdi uyandıracağım çok kızacak.

-Kızsın Zin kızsın, isterse gelsin dövsün, ama ne olur uyandır hemen. Beklemeye gelmez, ateşten ölecek Yusuf, anlıyor mu sun? Acil olmazsa kapını çalar, rahatsız eder miyim, ne zaman geldim kapınıza?

Zin, kapıyı Nofa'nın yüzüne çarpar gibi kapayıp girdi içeri. Çok geçmeden bu kez Heci söylenerek geldi kapıya.

-Bu ne utanmazlıktır!, bu ne bok yemektir, sabah sabah ne istersin kadın benden?

-Heci, kurbanın olayım, Yusuf çok hasta, ateşler içinde yanıyor yavrum. Gece boyunca inledi durdu. Doktora götürmek istedim ama cebimde beş kuruşum yok. Götürmesem korkarım ki çocuğumu göz göre göre kayıp edeceğim. Korkuyorum Heci, elini ayağını öpeyim, gel doktora götürelim.

Kaşlarını çattı Heci, annenin yalvarmaları hiçbir şey ifade etmiyor, aksine sinirleniyordu!

-Nofa Hanım:

Dedi alaycı bir şekilde;

-Allah'tan korkmasam;kuldan utanmasam, bir ton sopa atardım sana!Doktora gitmek kaç para biliyor musun?Hem;beni ne sandınız siz yahu? Topu topu yüz baş hayvanı olan, garîban adamın biriyim ben!Kaldı ki; onların ahırına da sizi yerleştirdiğim için, beklide bu soğuklarda telef olacak zavallı hayvanlar. Kira vermiyor, elektrik, su parası ödemiyorsunuz. Hayatınız bedava yani!

-Hem ne zamandan beri ateşlenen her çocuk doktora götürülmüş!

-Ama

Diyecek oldu Nofa.

Heci iyice gürledi. Altmışlı yaşlarda, koca ve saçsız başını taşıyan boynu, lağım borusu gibi kirli, beyaz bıyıklarının üstünde pörsümüş patlıcanı andıran koca burnu, çıkık elmacık kemikleri yanında fazlalık gibi duran çirkin bir adamdı Heci.

-Aması, maması yok Nofa, aması maması yok. Doktora yetecek kadar para yok üstümde.

Elini cebine attı, koca bir deste para çıkardı!Destenin içinden elleri titreye titreye on lira çıkarıp, Nofa'nın suratına fırlattı!Kağıt on lira bir süre havada süzüldükten sonra, yağmur sularına düştü.

-Al o parayı, çocukla beraber Şeyh Ahmet' gidin. Okuyup, üflesin!Geçenlerde bizim Hüseyin'de ateşlenince ona götürdük. Hemen iyileşti, sende öyle yap. Benim bir sürü işim, gücüm var akşama gelir, durumuna bakarım. Kimseden de borç para isteyip beni rezil rüsva edersen, perişan ederim seni bilesin.

Nofa, bir süre baştan aşağı süzdü Heci'yi,

-Kadın olmasam, tekme tokat döver, o on lirayı leş kokan ağzına tıkardım ama

Dedi içinden.

-Şerefsiz, ruhsuz, adi herif. Benim diye sahip çıktığın o hayvanlar Hasan'ımın emekleriyle alındı bilmez miyim? Hasan'ın yaptığı evde oturuyor, onun ahırına hapis ediyorsun bizi. Allah'ından bul emi Allah'ından bul.

Çaresiz koşar adımlarla eve döndü. Yarı baygın ve iniltilerle yatmakta olan Yusuf'u kollarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. Yusuf bir türlü ayakları üstünde duramıyordu. Sırtını duvara yasladı, diz çöktü, onu sırtına alır almaz dışarı fırladı. Dışarı çıktığında;yağmur sularının dış kapının önüne kadar sürüklediği on liraya takıldı gözleri.

-Bu para gibi azgın sulara kapılıp boğulasın Heciü

Dedi öfkesiyle. Çamurlara bata çıka Şeyhin kapısına vardığında ter içinde kalmış, yorgunluktan nefesi kesilecek gibi oluyordu. Bir eliyle Yusuf'u tutup diğeriyle var güçle demirden kapıyı yumrukladı. Kapıyı, başı örtülü genç bir kadın açtı. Kadın Nofa'yı tanımış, halinin iyi hal olmadığının farkına varmıştı...

-Ne oldu, hayırdır Nofa teyze?

Nofa yaşlı gözlerle; soluk soluğa;

-Pekte hayır sayılmaz kızım

Dedi titreyen sesiyle.

-Oğlum çok hasta, Şeyh Hazretleri evdeler mi?

-Hele buyur gel, bir nefes al, soluklan biraz. Sırılsıklam olmuşsunuz teyze.

-Şeyh Hazretleri yok ama kerimeleri Şeyh Fatma Hanımım var!Bilirsin, Şeyh Hazretlerinin şifalı elleri değmiştir ellerine!Sen şöyle otur, haber vereyim baksın oğluna. Gerçi uzaklardan önemli misafirleri var ama, Allah rızası için kabul edeceklerdir, merhametinden sual edil-

mez hanımımın!

Nofa bir süre kadının gidip geldiklerini haber etmesini bekledi, ancak kadın öylece bir şey bekliyormuş gibi duruyordu. Bu bekleyişin nedeni fark ettiğinde, cebinden beş lira çıkarıp kadına uzattı. Usul böyleydi, telaştan unutmuş ayıp etmişti kadına!

Kadın eline tutuşturulan beş liraya küçümser gibi bakıp;

-Peki, senin hatırın için çağırayım hanımımı. Beş lira bir şey değil, hatta hanımıma hakaret gibi gelebilir hani!

-Peki, peki dur hele;benimde çok az param var, beş lira daha vereyim. Param olsa, bilmem mi yol yordamını?Ama ne olur acele et...

-Hah, tamam şimdi!

Dedikten sonra, parayı göğüslerinin arasına koyup, kapısında durdukları odaya buyur etti. Oldukça geniş, ortasında demir-döküm bir sobanın bulunduğu. Yerler oldukça pahalı halılarla örtülmüş, halıların üstünde çeşitli gül figürleri ile süslenmiş kalınca minderler düzenle konulmuştu. Minderlerin üstünde duvar dibi boyunca yün dolu kalın yastıklar dizilmiş, misafirlerin rahatlığı için oldukça konforlu döşenmişti oda.

Nofa, hemen sobanın yanındaki mindere çöktü. Yusuf'un başını dizine koyup, ateşini kontrol etti. Ateşi artarak çoğalmış kendinde değildi Yusuf. Gözleri kapalı, benzi kireç beyazında solgun, hayli bitkin bir halde inliyordu.

-Dayan oğlum, az daha dayan...Allah'ın izni ile kurtulacaksın bu hastalıktan. Evimin direği. Sen gözünü aç: anan kurbanlar kesecek oğluna. Sana gelen bana gelsin koçum. Sana gelen ve gelecek olan acılar bana gelsin kur-

ban olduğum.

Gözleri duvara asılı şatafatlı süslü halıya takıldı, Uzaklara daldı. Zamanın birinde;Hasan ile Şeyhlerin varlığı üstüne ettikleri sohbet geldi aklına...Hasan, Kuran-ı Kerim-i hatim etmiş, dini bütün bir adamdı. Ne var-ki;hacı hocalardan nefret ederdi.

-Ne hocası, ne şeyhi? Onların hepsi zavallı insanları inançları, iyi niyet duyguları ve saflıklarıyla sömürüyor, dini kendi çıkarları için kullanıyorlar. Baksana:bir yandan komşusu aç olanın dini bütün sayılmaz diyorlar, ama kendileri zevk-i sefa içinde yaşıyorlar. Müslümanlık bunun neresinde?

-Söyle Nofa, bu güne kadar Şeyh Ahmet kimin derdine derman olmuş?Hatırlarımsın, bizim Şeref'in oğlu bir gün düşüp kolunu incitmiş, çocuğu kaptığı gibi ona götürmüşlerdi. Şeyh çocuğun kolunu birkaç kez hızla çekiştirip, üfledikten sonra,

-Tamam, kolu çıkmıştı, yerine koydum!

Diyerek iyileştirdiğini savunmuştu. Ancak zavallı çocuk evde fenalaşınca hastaneye kaldıran babası, doktorlardan öğrendi ki:Şeyh çocuğun kolunu hızla ve dengesiz çekince boynuna giden damarlardan biri kopmuş, kanın beynine dolandığı çocuk hastaneye yetiştirilemeden yolda can vermişti!Şeref, yokluğun bedelini önce Şeyhin eline düşerek, sonrada çocuğunu kayıp ederek ödedi. O gündür, bu gündür inanmam şeyhe-meyhe. Sakın ola ki sende inanma, olur mu?

Nofa irkildi, aralarındaki bu konuşmayı hatırlayınca, Yusuf'u elinden alacaklarmış gibi kucaklayıp sıkı sıkı kavradı. Başını göğsüne yaslayıp defalarca öptü, okşadı. Tam çıkmak için kalkmaya yeltenirken, kapıdan önce

kendisini karşılayan kadın, arkasından da Şeyh Fatma belirdi. Fatma, kapıda durdu, ellerini açıp sessizce birkaç dua okuduktan sonra, Nofa'nın yanına oturdu. Şeyh Fatma otuzlu yaşlarda, kara kaşlı, kara gözlü, epey güzel . Oyalı yazması, kadifeden fistanı ve altın yaldızlı kaftanıyla; gösterişli bir o kadar alımlı bir kadındı.

Onu daha önce birkaç kez uzaktan gören Nofa, bu güzellik karşısında şaşkınlığın deryalarına düştü. Şeyh Ahmet'i ise epey görmüşlüğü vardı. En azından yetmişli yaşlarında olmalıydı. Peki bu güzel kadın bu yaşlı adama nasıl kendi isteğiyle varmıştı?

Kendilerini karşılayan kadın;Nofa'nın kulağına eğilerek bir şeyler fısıldamaya başladı.

-Takdir edersin ki verdiğin azıcık parayla kimseler ilgilenmezdi!Sağ olsunlar, yinede beni kırmayıp geldi. Bence kalkıp ellerini öpmelisin!. . En azından bununla memnun olup, kudretini çocuğunun üstüne salsın!

Nofa şaşkın bir o kadarda pişmandı aslında fakat, denileni yapıp kızı yaşındaki kadının elini öpüp başına koydu.

-Berhudar ol kızım, el öpenlerin çok olsun, Allah'ımın ve şeyhimin hikmetleri yanında olsun!

Fatma, anasının kucağında yarı baygın inleyen Yusuf'u bir süre anlamsız gözlerle süzdü.

-De bakalım anası, ne oldu da bu çocuk bu hale geldi?

-Bilsem sana getirir miydim salak?

Demek geldi içinden. fakat kendini toparladı, oğlunu iyileştirebileceğine kendini inandırarak,

-Haşa, kendine gel bir bildiği vardır elbet...

İçinden bunları geçirirken, kadının gözlerine mana-

sızca bakıp cevap beklediğini fark etti.

-Oğlum yağmur ve soğuklarda kaldı, şeyh hazretleri. Onu bulanların dediklerine göre, soğuk ve çamurlu suların içine düşüp;bayılmış.

Daha devam edecekti ama;Fatma, sol elini havaya kaldırıp

-Kes...Anladık!Der gibi bir işaret yaptı.

-Bak;tüm cahilliğinle günaha giriyorsun!Yağmur Allah'ın rahmetidir, bereketidir. Nasıl ola ki Allah'ın rahmetinde kul düşer? Besbelli ki nazar fışkıran cinler çarpmış bu yavruyu!Ama merak etme;Allah'ın izni, Şeyh Ahmet'in bana verdiği kudretli ve mübarek ellerinin nuru ile;o cinleri kovacağım. Oğlun, kısa sürede hiçbir şey olmamış gibi canlanacak.

Yanı başlarından ayrılmayan genç kadına dönüp:

-Halime, Melike'yi de çağır, şu cin kovucuların olduğu bohçamı alsın, gelsin! Nofa;sende çocuğu şöyle önüme uzat, belden yukarı elbiselerini çıkar.

Emrivaki ses tonuyla konuşuyor, her hareketinde ilahi bir güce sahip olduğuna kendi bile inanır gibi. Nofa, çaresiz dediklerini harfiyen yerine getirdi. Halime ile Melike odaya, destur ve besmele çekerek girdiler. Halime'nin elinde küçük, sarıya çalan renkte, üstünde parlak kırmızılı çizgileri ve toplu iğnelerle tutuşturulmuş, irili ufaklı bir sürü altının iliştirildiği, bohça vardı. Halime;ani bir hareketle bohçayı, Nofa'nın burnunun dibinden geçirip, önlerine koydu! Tilki kurnazlığında ki bakışlarıyla önce;Nofa'nın göz bebeklerine baktı, kulağına eğildi:

-Gördün mü, bak;şeyhimin şefkatini, Allah'ın ona bahşettiği rahmetini?Usul-ü erkanı budur ki altın takman

gerek!Bugünlük böyle oldu ama;sen yinede oğlun iyileşir iyileşmez bir altın al, getir.

-Yoksaa, Allah korusun kovduğu cinler yine şamarı vurur. Tövbe tövbe!

Tamam der gibi başını salladı Nofa. Sözde Şeyh olan kadın, anlaşılmaz horultularla bir şeyler mırıldanıyor. Kedi miyavlamasına benzer tiz seslerle başını sallarken, gözlerini kapatıp adeta kendinden geçmiş gibi arkaya öne sallanıyordu. Bohçanın içinden beyaz bir bez parçasına sarılı, bir avuç tuz ve birkaç diş sarımsak ile sigara gibi rulo haline getirilmiş kefen bezinin beyazlığında sargıyı çıkardı. Ne olduğu anlaşılmayan dualar bittikten sonra;sigarayı andıran sargıyı iki parmağının arasına yerleştiren kadın, bir kez daha dualar okudu. Kalın dudakları arasına yerleştirdi. Onun bu hareketinden sonra Melike dualar eşliğinde sigara yakar gibi sargıyı çakmakla tutuşturdu!Kadın bez parçasının ateşli yanı kor hale gelene dek nefes nefes içine çekmiş, ağzına dolanan dumanları Yusuf'un yüzüne savurdu! Ani bir hareketle, yerde yarı baygın ve kendinden geçmiş haldeki Yusuf'un göbek deliğinin üst tarafına bastırdı!Yanık et kokusu yayılırken odaya;Yusuf, can yangınıyla...

-Ahh

Diye inledi derinden. Melike incecik bileklerini kavradığından istese de hareket edecek durumda değildi.

Zavallı Yusuf'un karnını işkence eder gibi yakma işlemi üç kez daha ardı ardına tekrarlandı!Her defasında, acıyla irkilip inledi Yusuf. Kapalı gözlerinden yanaklarına birkaç damla yaş süzüldü. Başı sağ yanına devrildi, nefes alışları iyiden iyiye yavaşladı. Kadın hala yanmakta olan

sargıyı, dizinin dibindeki; güya kutsanmış suyun olduğu tasa batırarak söndürdü.

-Bak Nofa;bu sarımsakları yanına al, önümüzdeki ilk mübarek Cuma akşamı. iyice dövüp tuza bandırdıktan sonra çocuğun yaralarına sür! Gerçi bu yaralar Şeyhimin mübarek ellerinin efsunundan çıkmış can acıtmayan yaralardır amma;sen yinede bu işlemi üç Cuma tekrarla.

İşlem tamamlanmış. Şeyh üstüne para alarak zavallı hasta bir çocuğa işkenceler edip canını yakmıştı. Nofa bir süre yerde yatan oğlunun yüzüne özür diler gibi baktı. Yaşananlar karşısında dona kalmış, sesi soluğu kesilmişti. Yaralarını incitmeden nasıl kucağına alacağına bir türlü karar veremedi. Yazmasını çıkardı, yaralara değmeyecek şekilde üstünü örtü, Başı açık dışarı çıkamazdı. Duyan, gören olursa tefe koyar evlerini taşlar, orada barındırmazlardı. Oğlunun kazağını yazma gibi başına dolayıp. iki koluna Yusuf'u alarak ayağa kalktı. Yusuf, geriye düşen başı, solgun yüzü ve sallanan kollarıyla adeta bir ölüyü andırıyordu.

O gecede gözlerini açmadı Yusuf. Ateşi giderek arttı, İniltilerinden olmasa ölüden farksız, yattığı yerde hareketsiz duruyordu.

İkinci günün akşamıydı;Heci girdi içeriye. Homurdanıyor, sürekli galiz küfürlerle tükürükler savuruyordu etrafına.

-Bir bu eksikti(...)

-Cinlerinizi de bulaştırdınız bu eve!

Elindeki siyah poşeti lanetler okuyarak açtı. Bir kilo bulgur, dört yada beş tane sac ekmeği, biraz yoğurt, bir avuç kuru çay az biraz da toz şeker çıkardı.

-Al bunları Nofa, ben çıktıktan sonra arkamdan kapı-

yı kilitle! Sakın tuvalet ihtiyaçlarınız dışında dışarı çıkmayın!Hele çocuğu altına kaçırsa bile çıkarma!El alem cinleri konuşuyor, her kes korkar oldu sizin uğursuzluğunuzdan. Kardeşimin ölümü de bu bitmek bilmeyen uğursuzluğunuzdan oldu zaten!Cinler çocuğu terk edene kadar size çıkmak yasak!

Ayağa kalktı, bir kez olsun çocuğun yüzüne bakmamıştı. Kapıyı büyük bir gürültü ile ardından çekip çıktı.

Üçüncü ders günüydü okulda. Ayten, öğretmen yüreğine nedensiz çöken sıkıntılar yumağında boğulacakmış gibi daralıyor, iki gündür okula gelmeyen Yusuf'u düşünüyordu.

Sınıfa girer girmez, belki bu gün gelmiştir umuduyla, tüm sıraları gözden geçirdi. Yine yoktu, boş gözlerle çocuklara bakınca, onların kendinden oturmaları için izin vermesini beklediğini fark etti.

-Af edersiniz çocuklar, günaydın. Oturun lütfen.

Sandalyesini çekip oturdu. Günlük konuların yazılı olduğu defteri kolunun altından çıkarıp masasına koydu.

-Ben bu gün size anlatayım!?

Der gibi baktı çocuklara. İçinden;

-Ne oldu acaba, ne oldu da gelmiyorsun oğlum?Hasta mısın, okuldan mı aldılar yoksa?

Birden başını kaldırdı,

-Doğruya:mutlaka tanıyan ve neden gelmediğini bilen vardır sınıfta...

Güzel bir haber alma umuduyla gülümsedi.

-Çocuklar, hani hatırlarsınız ilk gün bize türküler söyleyen arkadaşınız vardı...Yusuf Yılmaz.

Hatırladınız mı?

Arka sıralardan esmer, kıvırcık saçlı bir çocuk ayağa

kalkarak,

-Evet öğretmenim, tanıyorum. Yusuf komşumuzun oğludur.

Beklediği cevabı alacak olmanın sevinci ile yüzüne rahatlık geldi.

-Tanıyorsun demek çok güzel. Peki güzel kızım, söyle bakalım:arkadaşın neden okula gelmiyor, hastamı, yoksa ailesi okuldan mı aldı?

Orta sıralarda bir başka çocuk atıldı söze;

-Evet ögretmenım ama hastaliği normal degıldır!

Dedi bozuk Türkçesi ile. Ayten oldukça şaşırdı, merak içinde;

-Nasıl yani oğlum? Neyi var çok mu ağır, bulaşıcı bir hastalığa mı yakalandı Allah korusun?

İlk gün Yusuf ile aynı sırayı paylaşan Ali adlı çocuk girdi söze;

-Öğretmenim;annem söyledi:Yusuf'u kötü cinler çarpmış!

-Neee?

Şaşkınlığını üstünden atar atmaz,

-Cin-min yoktur çocuklar... Kim uydurdu bu yalanı?

-Ama öğretmenim, kötü cinler tokat atmışlar ona, hatta içine girmişler! Gözlerini bile açamıyormuş, açınca da etrafında olanlar, kırmızı ışıklar saçan gözlerinden korkup kaçıyorlarmış!

-Evet evet, benim annemde söyledi;Geçen gece içindeki cinlerin etkisi ile küçük kardeşine saldırmış!Annesi son anda elinden almasaymış, az kalsın boğacakmış onu.

Bir başka çocuk;

-Evet öğretmenim, bu yüzden amcası kapıyı üstlerine kilitlemiş!Cinler içinden çıkana kadar dışarıya çıkmasını

yasaklamışlar!

Her çocuğun ağzından abuk subuk iddialar dökülüyor, sınıfta bir curcunadır gidiyordu.

-Susuuun...

Diye bağırmak zorunda kaldı, onları susturabilmek için. Eline tebeşiri aldı, Kara tahtaya kocaman bir (O)yazıp sınıfa dönerek;

-Defterlerinizi açın ve ben gelene kadar ikişer sayfa yazın. Gelmeye çalışacağım ama gelemezsem, sakın gürültü yapıp diğer sınıfları rahatsız etmeyin.

Dedi. Koşar adımlarla sınıftan çıkarak merdivenlerden yine koşar adımlarla inip müdürün odasına yöneldi. Telaştan kapıyı çalmayı unutmuş, paldır-küldür daldı içeri.

-Af edersiniz müdür bey;derhal okul dışına çıkmak zorundayım!Geri dönebilecek miyim bilmiyorum. Ama, izniniz olursa hemen çıkmak durumundayım.

-Ne oldu hocam?

Diye sordu, onun bu telaşlı halinden kötü bir şeyler olduğu kanısına varan müdür.

-Kötü bir şey yoktur umarım...

-Bilmiyorum müdür bey, inanın bilmiyorum, göreceğiz bakalım!. . .

Tekrar sınıfa yöneldi, kapıdan girince, Yusuf'un komşusu olduğunu söyleyen kıza seslendi.

-Kızım, hadi hazırlan sende benimle geleceksin. Arkasında küçük kız olduğu halde koşar adımlarla okuldan dışarı çıktılar. Okul bahçesinden yüz-yüz elli metre uzaklığa park ettiği arabasının yanına geldi. Telaşla kapıyı açıp kızın da binmesinden sonra gaza bastı.

Öğretmenlik mesleğini yirmi yıldır icra eden Ay-

ten'in hatırı sayılır bir parası birikmişti banka hesabında. Ailesinin tek kızı olduğu içinde, o günün şartlarında çok büyük sayılabilecek rakamlarda bir mirasında sahibi idi. Eşi Kemal ilçede Hakim olarak görev yapmakta, ekonomik olarak hiçbir sıkıntıyla karşılaşmadan idame ediyorlardı yaşamlarını. Bunca yüklü servetine rağmen;eski model, üstelik binek, serçe marka bir araba kullaniyordu. Bu yüzden;arkadaşlarının. "var yemez teyze" takılmalarına maruz kalıyordu. Oysa; her defasında bu tür söylemlere:

-İnsanların çoğunun yarı aç dolaştığı zamanda, tak, takıştır ve lüks hayatın nimetlerini görgüsüzce kullanmak bana göre değil.

Diyor;ayaklı mücevherat dükkanı gibi dolaşmayı doğru bulmuyordu. Arabanın tekerleklerinden çamurlar savruluyor, Ayten yaşamı boyunca belki de ilk kez bu denli hızla gaza basarak kullanıyordu.

-Tamam öğretmenim, geldik

Diyen kızın uyarısıyla;koca taşlarla örülü bir avlunun ahşap kapısının önünde aniden frene bastı. Kapı, bir birine çivilenmiş ama her an devrilecek emanet gibi duruyordu. İçinde kopan fırtınaların etkisi ile kapıyı yumruklar gibi çaldı, gelen giden olmayınca bir daha denedi.

-Öğretmenim, duymazlar kapı sesini...

Diye uyardı küçük kız.

-Hem kapı kilitli değildir, hızla iterseniz açılır.

Bunu duyunca omuzu ile var gücü kullanıp yüklendi kapıya. Sinir bozucu bir gıcırtıyla ardına kadar açıldı. Avluda gözüne ilk ilişen, ilçenin geleneksel evlerinden farklı olarak inşa edilmiş. Son derece başarılı mimarisi ile modern genişçe evdi. İçinden;

-Oh

diye geçirdi

-Demek ki tahmin ettiğim kadar yoksul değiller. belki de çocukların anlattıkları kulaktan dolma koca birer yalandan ibarettir.

Aynı avluda o şaşalı evin hemen bitişiğinde, kerpiçten örme, balçıkla sıvanmış iki göz odanın varlığı çokta ilgilendirmedi onu. Eşi Kemal'le davet edildikleri evlerden, bu tür yapıların hayvanlar için ahır olarak kullanıldığını biliyordu. Zaten ilçe halkının tek geçim kaynakları ya bu hayvanlar yada ilçe sınırları içinde yer alan ve ülkenin en büyük üretme çiftliği özelliği taşıyan kurumda çalışmaktı. Her evden en az bir kişi bu çiftlikte;çoban, sulama işçisi, mevsimlik ırgat yada bekçilik ve benzeri işlerde çalışırdı. ilçe halkı ancak böyle hayatını idame ettirirdi. Ayten, şaşalı evin beyaz ve üstünde yeşil tonlarda Arapça harflerle, bir şeylerin yazılı olduğu kapıya yönelince;Küçük kız bir kez daha onu uyarma gereği duydu:

-Öğretmenim durun, orası Yusuf'un amcasının evi

Eli ile her an yıkılacakmış gibi duran iki göz evi işaret ederek,

-Yusuf'ların evi burası!

Kalbinin tam ortasının kızgın bir şişle dağlandığını, canının yandığını his etti Ayten.

-Öylemi? O zaman ne duruyoruz?Girelim içeri.

dışarıda esen soğuk rüzgarları olduğu gibi içeri alacak kadar geniş yarıkların duvarlarında çokça olduğu evin tahta kapısını çaldılar. Çok geçmeden kapıyı Nofa araladı. Kapının aralığından şaşkın bakan Nofa,

-Bunlar da kim acaba!?

Der gibi , gözlerini tanıdık komşu kızına dikerek, ce-

vabı ondan bekliyor gibiydi. Suskunluğun hakim olduğu bakışmaları Ayten'in:

-Ben Yusuf'un öğretmeniyim, kaç gündür okula gelmeyince merak ettim. Üstelik çocuklarda hasta olduğunu söyleyince; haber veremeden çıkıp geldim kusura bakmayın, böyle emirvaki gibi oldu ama. . . . Müsaitseniz Yusuf'un durumunu gözlerimle görmek ve ona geçmiş olsun demek istiyorum.

-Buyurun, hoş geldiniz, başımın üstüne geldiniz

Diyerek mahcup ve ezgin bir halde kapıyı ardına kadar açtı Nofa. Kapı açılıp içeri ilk adımını atar atmaz şaşkınlığın en berbat haliyle etrafı gözlemledi. Kendi oturduğu evin ancak mutfağı genişliğinde, duvarları balçıkla sıvanmış odacığın, karşı duvarında tahtadan iki raf, rafların üstünde; yörede yaygın olarak kullanılan ince belli çay bardakları ve üçü beşi geçmez birkaç tabak vardı. Rafların altında; yan yana konulmuş iki kocaman taşın üstünde isten dolayı kapkara bir tencere, tencerenin yanında genişçe bir kalas, kalasın üstünde biraz bulgur, pirinç ve toz şekerin bulunduğu poşetler vardı. Tavandan aşağıya gaz lambasının loş ışıkları yayılıyordu. Zemin kaba bir betonarme ile sıvanmış, kapı niyetine asılı duran perdenin altında çoğu yerleri yamalı bir çul duruyordu.

Nofa, içeri girdiğinden beri öylece hareketsiz etrafı gözlemleyen Ayten'in elinden tuttu, sol eliyle kapı niyetine kullanılan perdeyi araladıktan sonra, bulundukları yerden daha büyükçe bir odaya geçtiler. Ayten, alnına düşen bir su damlasıyla küçük bir korku titremesinde sıçradı. Başını kaldırıp damlanın alnına döküldüğü, samanla karışık çamurdan tavana baktı. Yağmur suları tavandaki çamura karıştıktan sonra kirli sarı bir renk halini alı-

yor, odanın muhtelif yerlerine serpiştirilmiş plastik yada bakırdan taslara, ıslığa benzer sesler çıkararak damlıyordu. Odanın havasına hakim ağır rutubet ve nem kokusu nefes almayı zorlaştırıyor, duvar dibinde üst, üste yığılmış birkaç döşek ile yorgan, onların üstünde, yöredeki kızlann çeyizliklerini koymaya yarayan ahşap kafes vardı. Orta yerde el dokuması, her yanı yırtık ve yamalı bir kilim serilmiş, kilimin üstünde oturmak için serilen minderlerin yüzleri; belli ki eskiyen fistanların dikimindendi. Tenekeden ve kullanılmaktan artık paslanmış küçük bir soba, can çekişir gibi cılız bir ateşle yanıyor, ancak kendini ısıtabilecek sıcaklık yayıyordu etrafına. Sobanın hemen yanına serilmiş yer yatağında;Yusuf boylu boyunca gözleri kapalı, alnında terden iri boncuklar, bedenini sarpa saran ateşin patlattığı kan kırmızısı dudaklarıyla perişan bir halde yatıyordu. Bu hazin manzaranın karşısında yüreğinin binlerce parçalara ayrıldığını ve her parçanın sobadaki ateşten daha kızgın alevlerle tutuştuğunu his etti. Bu güne kadar hiç görmediği ve nasıl olduğunu bilmediği bambaşka bir dünyada idi sanki. Yokluğun, sefaletin hüküm sürdüğü, Zavallı hasta bir çocuğun sancıların pençelerinde inim inim inlerken, sesinin duyulmadığı, acı inlemelerinin dipsiz kuyuların dibinde yankıladığı bir dünya...

Hastalandığı için en yakını tarafından karanlığa hapis edilen bir evladın, göz göre göre eriyişini, çaresiz izleyen ama; çığlığı duyulmayan, acısının yine kendi yüreğini dağladığı bir annenin umutsuzca çırpındığı bir dünya.

-Yavrum...

Dedi eliyle saçlarını okşayıp;

-Ne oldu sana küçüğüm?Meğer cıvı cıvıl, yaşam dolu gülüşlerinin altında;o küçücük yüreğinde ne fırtınalar kopuyormuş senin?

Daha fazla dayanamadı, yaşlar göz pınarlarından çağladı deli dalgalar gibi;tavandan süzülen yağmur damlaları karıştı yaşlarına. Yanaklarından süzülen damlalar birleşip Yusuf'un çocuk alnına düştüler. Elleriyle sildi alnını. O an çocuğun, cayır cayır yandığını anladı.

Bu arada Nofa;bakkaldan yalvar yakar, misafirini ağırlamak için borç bisküvi, yoğurt ve peynir almış, Çalıların ateşinde çay demlemişti. Bakırdan büyükçe bir sinide Ayten'in önüne servis etti. Ayten, ince belli çay bardağını aldı, bisküviden bir parça koparıp ağzına götürdü. Ne çayı içecek, nede sinideki yiyeceklerden bir lokmayı yutacak halde değildi ama; buralarda ikram edilenleri yememek ayıp, üstelik ev sahibine hakaret sayılırdı.

Nofa kendine bir çay koymuş, Ayten'in sağ yanında büzülerek oturuyor, şeyhin verdiği sarımsakları genişçe bir tabakta döverek eziyordu. Çaresizlikler yangınında küllenen bir ana yüreğinin, her hali vardı duruşunda. Tıpkı fistanı gibi;umutları onlarca yerinden yamalı, bakışları yokluğun söküklerinde parıldıyor, sarımsaklarla beraber kör talihini de ezmek ister gibi sallıyordu tokmağı. Sarımsakları ezme işlemi bittikten sonra, kendisine söylendiği gibi tuzla bulamaç yaptı. Ayağa kalkıp, Yusuf'u örten yorganı çekti. Ayten onun ne yapmaya çalıştığını anlamak için, dikkatle izliyordu. Yusuf, üstünde askıları sökük, sararmış terden sırılsıklam bir atletle duruyordu. Nofa atleti de boğazına dek sıyırınca gördükleri karşısında bir çığlık attı Ayten;

-Aman Allah'ım...

Gözlerine inanamadı...Saçları diken diken, göz bebekleri yuvalarından fırlayacak gibi duruyordu. Kekeledi;

Bı. bı, bu neee?

Nofa, Ayten'in çığlığıyla ürkmüş, oda ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Yusuf'un göbeğinde dört koca göz derin yanık yarası nerede ise birleşmiş. Yaralar iltihaplanıp tiksinti verecek boyutta yer yer kanıyor, göbeği kokuşmuş bir et yığınını andırıyordu. Bu yara er kişiyi inletirdi de bu çocuk nasıl dayanıyordu anlayamadı...Hoş pek dayanmış sayılmazdı;aldığı soluklar dışında başka bir yaşam belirtisi göstermeyen Yusuf.

-Ne oldu bu çocuğa?

Diye bağırdı, hesap sorar gibi.

-Kim, hangi hayvan yaptı bu işkenceyi?

Nofa, olanları anlatınca;

-Allah belanızı versin, Allah kahretsin hepiniz diye beddualar yağdırdı.

-E be Nofa, e be bacım...Kendi elinle nasıl yaktırırsın oğlunu? O kan emici, o asalak, o vicdansızlara nasıl teslim edersin bu yavruyu bacım? Memlekette hastanesi var, doktoru var, dağ başı değil-ya burası?

-He bacım he;ben istemez miyim doktora götüreyim? Lakin param yoktu...

"param yoktu" lafı ağzından çıktığında ezginlikle burkuldu yüreği, utançla baktı Ayten'e.

Ayten, ani bir hareketle içi sarımsak ve tuz dolu tası kerpiçten duvara fırlattı!

Oda da ikisinin dışında olup bitenlerden habersiz, dört yada beş yaşlarında, üstü başı yırtık pırtık bir erkek çocuk eline verilen yün yumağıyla, kedinin oynadığı gibi

oynuyor, yuvarlanıp kahkahalar atıyordu. Bir de on yedi, on sekiz yaşlarında esmer, oldukça güzel bir kız çocuğu: başından beri duvar dibine çökmüş, kömür karası kocaman gözlerini Yusuf'a dikerek göz yaşı döküyordu.

Ayten;

-Hadi Nofa, doktora gidiyoruz,

Deyince;Nofa bebeği kaptığı gibi kızın kucağına koydu.

-Çabuk halanlara gidin kızım, biz gelene kadar sakın eve gelmeyin!Amcan yakalarsa döver sizi!

O kızını tembihlerken Ayten, çoktan Yusuf'u kucağına alıp dış kapıya yönelmişti bile. Avlu kapısının önünde park ettiği arabanın yanına gelince; Yusuf'u annesinin kucağına verdi, kapıyı açtı, incitmeden koltuğa uzatması için yardı etti. Direksiyona geçince var gücüyle gaza bastı. Rüzgar gibi gidiyor, bu arada da arkaya dönüp ara, sıra Yusuf'u kontrol ediyordu. Sağlık ocağının bahçesine gelmeleri beş dakika sürmüştü.

Kırk beş yada elli bin nüfuslu bu ilçede sağlık ocağından başka hastane olmadığından oraya gelmek zorunda kalmışlardı. İki pratisyen hekim, iki hemşire ve bir temizlik görevlisinin çalıştığı ocak, dört gözden oluşan küçük bir alana kurulmuştu.

Ayten arabayı park eder etmez;Yusuf'u Nofa'nın kucağından kaptığı gibi içeri daldı. Orta yaşlarda, sarışın bir hemşire karşıladı onları.

-Geçin geçin, şöyle buyurun.

Sağlık ocağında önceleri farkına varamadıkları mahşeri bir kalabalık ve bu kalabalığın arasında yürek burkan ağıtlar yakarak dövünen insanlar vardı. Kadının biri saçlarını yoluyor, tırnaklarıyla yanaklarını parçalıyor gözle-

rinden yaş yerine acının her tonunda kan akarcasına ağlıyordu. Hemşire bu kalabalığın nedenini açıkladı.

-Maalesef bu sabah akrep sokmasından getirilen yirmili yaşlardaki bir çobanımız, panzehir bulunamadığından, yaklaşık bir saat önce yaşamını yitirdi!

Saçını başını yolan kadın, o talihsiz ve ihmale kurban giden gencin annesi olmalı, diye düşündü Ayten.

-Hemşire hanım anlıyorum çok kalabalık ve yoğun çalışıyorsunuz ama hastamızın durumu inanın kritik. Ne olur bir an önce yardımcı olun.

-Doktor bey ölen hastanın raporunu hazırlıyor, rapor biter bitmez çağıracağım. Yalnız bu esnada lütfen dışarıda bekleyin.

Yusuf'u odaya alıp sedyeye uzattılar, Nofa'nın doktor gelene kadar başından ayrılmamasını tembihleyen Ayten, kendini bahçeye attı. Yan yana sıralanmış oturakların çoğu; kalabalığın işgalinde olduğundan, yaşlı bir adamın yanına oturdu. Yaşlı adam tütün sigarasını içine çekiyor, nemli gözlerle dualar okuyordu. Belli ki oda birkaç saat önce ölen çobanın akrabasıydı. Ayten aniden;

-Amca bana da bir sigara verebilir misiniz?

Diye sorunca;adam oldukça şaşırdı. Kocaman ve damarların epey belirgin olduğu elleriyle kalın bir sigara sararken;kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

-Taş yağacak bu memleketin başına taş! Ar, namus, haya, utanma kalmamış, kadına bak utanmadan bir erkekten sigara istiyor yahu!

Ayten, adamın söylenerek uzattığı sigaradan birkaç derin nefes çekti ciğerlerine. O gün yaşadıklarını unutmak istercesine içiyordu sigarayı. Oysa yirmi yıl önce bırakmıştı bu illeti içeyi. Ağır tütün sigarasının acımsı tat

ve dumanlarından midesi bulandı. Gözleri karardı ama; sonuna kadar içmeye devam etti. Sigarası bitince, dayanamayıp tekrar içeri daldı. Onun girmesi ile doktorun da, Yusuf'un bulunduğu odadan çıkması bir oldu. Kapıda karşılaştılar. Bayramlar ve resmi törenlerde kendileri için kurulan protokollerden tanıyordu doktoru. Üç yıllık doktordu Metin;tıpkı kendisi gibi idealist, memleketini ve işini seven biri idi. Ayten kısa bir hal hatır selamlaşmasından sonra Yusuf'un durumunu sordu. Metin her ne kadar belli etmemeye çalışsa da;ses tonunda karamsarlık vardı.

-Hocam, ilk müdahaleyi yaptık, alkol kullanmak sureti ile oldukça yüksek olan vücut ateşini bir nebze kontrol altına almaya çalıştık. Ama açık söylemek gerekirse...

Bu sözün arkası gelene kadar, yüreğinin durduğunu his etti.

-Yapma Metin, yalvarırım söyleme

Demek istedi. Devam etti Metin,

-Hastamızın durumu çok ağır, hemşire arkadaş birazdan sevk işlemlerini bitirip size getirecektir. Buradaki kısıtlı imkanlarla başarılı müdahalelerde bulunma şansımız ne yazık ki sıfır. O yüzden hastayı il merkezindeki devlet hastanesine sevk ettim. Bir de;

Metin bu söylemiyle beraber başını önüne eğdi;

Ayten sinirlenmiş, oldukça gergindi;

-Bir de ne Metin?, Bir de ne lütfen söyler mi sin?

Başını kaldırdı Metin, kaşlarını çatmış, söyleyeceklerinin kötülüğünün tedirginliği yüz hatlarına serpilmişti.

-Hocam, belli ki bu çocuk sizin için çok değerli ama, mesleğim gereği ve sizi uyarmak adına söylemek zorundayım ki, biliyorsunuz;il merkezi buraya en iyi ihtimalle

yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta. Hastamız belirtilere göre: iki kez havale geçirmiş. Yolda ateşi tekrar yükselir, bu esnada profesyonel bir yardım almaz ise: üçüncü bir havale kuvvetle muhtemel olup. işte o an kurtulma şansı: en az seviyeye düşecektir...

-Anladım.

Dedi Ayten;

-En azından yolda ateşi yükselirse, hemşire hanım müdahale eder, ambulansı bir an önce harekete hazırlamak gerek.

-Maalesef hocam, bu mümkün değil!

-Ne demek maalesef Metin, durumun ciddiyetini kendin söyledin. Çocuk bir an önce yetiştirilmez ise ölebileceğini sen anlattın. Peki ambulansı neden vermiyorsun?

-Hocam elimde olsa vermez miyim? Hezeyanınızı anlıyorum ve haklısınız ancak:gördüğünüz gibi küçük bir sağlık ocağıyız, maaşını ödeyemeyince ambulans şoförü işten ayrılalı nerede ise bir yıl oluyor. Park halinde öylece ve bakımsız bekleyen ambulansı trafiğe çıkarmak, bir hastanın hayatını kurtarmaya çalışırken hepinizi ölümün kucağına atmak anlamına gelecektir ki ben bu riski göz önüne alamam.

-Yani?

-Yani hasta kendi imkanlarıyla gitmek zorunda!

-Öyle ya Metin: sen nereden bileceksin;bu çocuğun, o bahis ettiğin imkanların imkansızlığından bu hale geldiğini. . . Tatlı satıp eve ekmek parası getirmek isterken: çamura düşmüş, çamurlu sular dolmuş ciğerine Metin...Bu çocuk çamurlu suların ıslattığı yataklarda, yarı aç ve yoksulluğun yaktığı yanık bedeniyle inledi günlerce.

Bir dilim ekmek Metin, bizlerin çöpe attığı bir dilim ekmek için bu halde çocuk. Sen suçlusun, ben suçluyum, bizler, hepimiz suçluyuz işte.

Odaya fırladı, seri hareketlerle Yusuf'u çırılçıplak soyduktan sonra kucağına alıp dışarı arabasına doğru koştu. Arabanın tüm camlarını sonuna kadar açtı ve gaza bastı. Dondurucu bir soğuk ve rüzgar dalgası arabanın içinde hüküm sürüyor, korkunç uğultular çıkaran rüzgar bir camdan dolanıp diğerinden dışarı savruluyordu. Ayten, arkasına döndü;

-Nofa, konuş onunla Nofa. Hiç susma sürekli konuş...

Araba, bozuk ve yağan yağmurun etkisi ile kayganlaşan yolda, bazen sağa sola devrilecek gibi savruluyor, fakat Ayten tüm ustalığıyla direksiyon hakimiyetini elden bırakmadan atlatıyordu bu engelleri. O denli hızlı gidiyordu ki, bazen iki saat süren yolu kırk beş dakikada kat edip, ildeki hastaneye vardılar. Hastanenin acil servisi önüne park ettiklerinde; Ayten çığlıklarla yardım istedi. Hastabakıcılar, çar çabuk sedyeye aldıkları Yusuf'u muayene için odaya aldıklarında; Ayten'in stresten dayanacak gücü kalmamış, olduğu yere yığılıp kalmıştı. Yusuf içerde iken bitmek bilmeyen bir bekleyiş başladı. Hastanenin her koridoruna asılı duran kolonlardan, bölüm doktorları acile çağrılmaya başlanmıştı.

"Profesör doktor Hüseyin Yılmaz acile lütfen"

"Dahiliye doktoru sayın Mehmet Keklikçi acile lütfen"

Bu davet edişler uzayıp gidiyor, odaya doktorlardan biri girerken diğeri çıkıyordu. Nofa, her anonstan sonra biraz daha endişeleniyor, neler oluyor korkusuyla atan

ana yüreği, kafesinde acıyla kabarıp canını acıtıyordu.

"Baş hekim sayın Mehmet Gölek, acile bekleniyorsunuz"

Doktorların koşuşturmaya başladığını ve telaşlı hallerini gören Nofa;

-Oyy oğlum, canım ölüyor galiba Ayten Öğretmen...

Çığlıklarına boğuldu. Ayten bir yandan Nofa'yı sakinleştirmeye çalışıyor diğer yandan yanan yüreğine söz geçirme derdinde debelenip duruyordu.

Ayten, yaşamı boyunca yitip giden birçok canın acısına tanıklık etmişti...Doğuramadığı çocuğunun yangını, hala kor kor alevleniyor, genç yaşta yitirdiği anne babasının hayalleri ve parçalanmış bedenleri;gözlerinin önünde canlanıyordu.

Ama bu başkaydı...Tarifsiz, nedensiz, saçlarından tırnaklarına değin sızım sızım hissettiği bir acı. Dünya dönmüyor, saatler durmuş, uçurumdan öte bir boşluk ve zifiri karanlıkta küçük bir umut ışığıyla bekliyorlardı doktorun çıkmasını.

Baş hekimin odaya girmesinden bir süre sonra; sedyenin üstünde, yine çırılçıplak, küçük ellerinde serum iğnesi, ağzında oksijen maskesi ve baş ucunda adeta bir doktor ordusuyla çıktı Yusuf. Ayten ve Nofa peşleri sıra takıldılar öylece, ne olup bittiğini anlamadan, nereye gittiklerini bilmeden.

İki koridor sonra;kapısında koca harflerle "AMELİYATHANE" yazılı odanın önünde durduklarında;Nofa ortalığı inleten bir çığlık attı. Yazması başından düşmüş, genç yaşında ağaran saçları düşmüştü yüzüne. Direncini kaybetmiş, anne yüreği bölük bölük bölünmüştü.

Kim durdurabilirdi ki bu delice ana yüreğini

kim?Ağıtlar tutturdu koridorlarda yankılanan.

-Oooy... Dedi.

-Oğlum gidiyor, oy. Hasaaan, emanetin gidiyor, tutamıyorum...

Ayten kucakladı onu. İki ana yüreği, tutuşan elleri terli avuçlarına sığmış, eller birbirine aynı kilitlenmişti.

-Ciğerim oy, yetimim oyy. Beni bırakıp, babana mı gidiyorsun?Haklısın oğul, kızdın bana...Haklısın yavrum, seni rüzgara vuran benim. Sırtına ben vurdum taşıyamayacağın derdi. Yumma gözlerini, ben öleyim gitme...

Yaklaşık dört saat sonra;ameliyathane kapısında, göğsünde ki kimlik kartında;başhekim yazan, kır saçlı ellili yaşlarda bir adam belirdi. Aynı anda koştular ikisi de.

Başhekim;

-Hastamızın yakınları olmalısınız.

Ayten:

-Evet hocam, bu hanım annesi, bende öğretmeniyim. Ne olur söyleyin. Hastamızın durumu nasıl, yaşıyor mu?

Başını salladı. "Evet" der gibi.

-Yaşıyor, ferah tutun içinizi. Yalnız, takdir edersiniz ki çok yorulduk, odama gidelim.

On-on beş adımlık yol yüzlerce kilometre gibi geldi ikisine de, odaya gidene dek. Nihayet odaya geçtiler. Baş hekim eliyle oturmaları için yer gösterip, masasına geçti.

-Sizi fazla bekletmeyeyim. Biliyorum merak içindesiniz. Hastamız;hastanemize intikal ettiğinde;bilinci kapalı, solunumu yetersiz dolayısı ile, beyne ve iç organlarına giden oksijen oranı minimum seviyede olup;bitkisel hayata-geç-menin noktasındaydı.

-Öncelikle;yeterli oksijen verilerek, geri dönülmez yola gidişi, başarıyla engelledik. Bakın hanımlar;uzun yıl-

lardır yürüttüğüm bu meslekte az gördüğüm ve arkadaşlarımın da katıldığı gibi;sanırım, ağır bir işkenceye maruz kalmış. Hastamızın karın bölgesinde, ileri derecede derin yaralar tespit ettik. Bu yaralar, enfeksiyon sonucu iltihaplanmıştı. İltihap;ne yazık ki mideye yayılmıştı. İlk cerrahi müdahalemizle, mideyi açarak, bu iltihabı temizledik. Mideyi açtığımızda görüldü ki;solunum ve ağız yoluyla aldığı mikroplu içecekler bağışıklık sisteminde işlevsizliğe dolayısı ile bağırsak, akciğer ve midenin görevlerini yerine getirememesine sebebiyet vermiş;bu sorunda, başarıyla giderilmiştir. Hasta;uzunca bir süre yüksek ateşe maruz kalmış, bu ateş özellikle göğüs bölgesinde tahribata, kalbinde ritim bozukluğuma ve aşırı sıvı kaybına neden olmuştur. Vitamin ve besleyici, rahatlatıcı takviyesi yapılarak;bu kayıpların en az seviyeye düşürülmesi sağlanmıştır. İtiraf etmeliyim ki;bu tecrübe ve ileri teknolojinin ürünü, donanımı gerektiren ameliyatın başarılı olmasında, ekibim kadar hastamızın hepimizi şaşırtacak derecede olağanüstü direnci olmuştur. Netice itibariyle hocam;hastamız şu anda komplikasyon ihtimaline karın müşade altında olup, birkaç saat sonra;tepki vermesini umut ettiğimiz durumdadır. Hepimize geçmiş olsun.

Nofa'ya dönüp;oh çekti Ayten.

-Yaşıyor çocuğumuz.

Dedi gülümseyerek. Yüzlerine renk geldi. Tünelin ucundaki umut ışığı görünmüş, hatta güneş gibi aydınlatıyordu her yanı.

-Yalnız

Diye yeniden söze girdi baş hekim.

-Yalnız hocam;şiddet söz konusu olduğu için;olay adli bir vaka ve biz bu durumu hastane polisine bildirmek

zorundayız. Bu caniliği yapanların, bir an önce yakalanmasını ve en ağır cezayı almalarını can-ı gönülden temenni ediyorum.

Yok, hocam.

Dedi Ayten.

-Sizi temin ederim ki;ortada işkence olayı vukuu bulmamış, çocuğumuz sadece ekmek kavgasının ağır bedelini ödemiştir. Bu kadarla kalmamış, cehaletin, parasızlığın ve yanlış tedavinin kurbanı olmuştur.

-O zaman;hepimize tekrar geçmiş olsun. Biliyorum;sizde çok hırpalandınız. Hastamızın ekonomik durumunu da iyi anlıyorum fakat hastanemiz her ne kadar devlet hastanesi olsa da belli bir ücretle ayakta durmaktadır. Bizim hastamıza gösterdiğimiz ilgiyi, sizinde ödeme konusunda bizden esirgemeyeceğinizi umuyorum...

-Ne kadar hocam?

Baş Hekim, muhasebeyi arayıp durumu sordu, ekşiyen yüz ifadesinden, tedavinin beklenen rakamın çok üstünde bir maliyete mal olduğu anlaşılıyordu.

-Bakın hocam;az önceki ifadelerinizden anladığım kadarıyla, hasta çocuğumuzun ailesinin ekonomik durumları epey kötü.

-Tahmin edemeyeceğiniz kadar, hatta ortada ekonomik denen bir durumun varlığından bile söz edilemez, inanın.

-O zaman, bir miktar da hastanemizin ufaklığa eğitim katkısı olsun...Aslında toplamda on beş bin lira tutar. Siz muhasebeye on iki bin beş yüz lira yatırın kafidir. Bundan sonraki tedavi masraflarını da bizzat şahsım olarak ben üstleneceğim.

-Duyarlılığınız ve güzel alakalarınız için tüm kalbim-

le teşekkür ederim, fakat sizden son bir istirhamım olacak hocam:taktir edersiniz ki bu kadar parayı yanımızda taşımamız imkansız. Dolayısı ile hastamızın taburcu olduğu tarihe kadar ödemeyi yapacağımızdan şüpheniz olmasın.

-Şüphe duymuyorum hoca hanım, müsaadenizle şunu da belirtmekten onur duyuyorum. Bu ülkede sizin gibi mesleğine bağlı, aynı zamanda insanlara duyarlı öğretmenlerin var olduğunu görmek, beni ziyadesi ile memnun etti. Hastamız ve onun nezrin de tüm çocuklar adına size teşekkür ederim.

Ayten saate baktı,

-Oo epey geçmiş olmuş, Kemal bey merakından çıldırmıştır şimdi...

-Ah eşek kafam ah, o telaşla arayıp haber vermeyi nasıl da unuttum ben?

Nofa'aya döndü,

-Sakın bir yere ayrılma, dışarı çıkacağım şimdi ama kısa süre sonra geleceğim tamam mı bacım?

Arabasına atladığı gibi soluğu şehir merkezinde ki bir telefon kulübesinin önünde aldı. Telefonu telaşlı bir ses ve bekleyişin sıkıntılarında eşi Kemal bey açtı.

-Alo, Ayten sen mi sin?

-Evet Kemal'im benim. Özür dilerim Kemal, çok özür dilerim, telaştan seni arayıp haber vermeyi unuttum. Biliyorum çıldırmışsındır, ne olur af et...

-Bırak şimdi özrü Ayten;neredesin, ne oldu, iyi misin?

-Korkma; iyiyim ben, Urfa merkezdeyim!

Ayten, yaşadıklarını bir bir anlatınca, Kemal'in merakı hüzne dönüşmüş, en az Ayten kadar üzülmüştü

olanlara.

-Anladım karıcığım;öğretmenlikten anneliğe geçtin yine.

-Kemal bir görsen:o kadar masum, o kadar zavallı ki...

-Peki şimdi nasıl?

-İyi de;senden bir şey isteyeceğim Kemal;

-Söyle karıcığım, canımı iste canımı vereyim...sen iyisin ya önemli olan bu.

-Çocuk iyi, hayatı tehlikeyi atlattı şükür. Ama, tedavisi çok para tuttu ve ailesinin bunu karşılaması imkansız. Onları böyle çaresiz bırakmak istemiyorum.

-Anladım benim güzel karıcığım. Sorun etme, kaç para ise söyle hemen alıp geleyim.

Ayten eşinin sevgi ile dolu yüreğinden asla şüphe etmemişti fakat yinede bunları duymak onu çok mutlu etmiş, Kemal gibi bir adamla evli olduğu için kendini dünyanın en şanlı kadını olarak görüyordu.

-Kemal, koca adam, kocam...Seni çok seviyorum, iyi ki varsın.

Kış aylarının erken ve iç karartıcı akşam karanlığı çökmüştü;peygamberler şehri olarak ünlenen Urfa'ya. Şehir eski ama eskimeyen ve koca bir tarihe inatla direnen, mimari yapısıyla dimdik ayaktaydı. Tarihin gizemli ve mistik havası. bacalardan gök yüzüne yükselen kömür ve odun dumanlarına karışıyordu.

Ayten;ilk gördüğü mağazanın önünde durup;birkaç üst baş aldı. Manava uğradı, lokantanın birinden bir şeyler paketletti. O dönemlerde çocukların vazgeçemediği içeceklerden olan gazozlardan aldı. Epey süren bir arayıştan sonra;iki önlük, pantolon, kazak, kaban ve üç çift

ayakkabıyı da alınca alış verişi tamamlamış oldu.

Nofa'yı düşündü.

-Zavallı bacım, saatlerdir boğazından bir lokma gitmedi.

Arabayı ustalıkla kullanıp, kısa zamanda hastaneye vardı. Oldukça yorucu, yorucu olduğu kadar stresli bir gün geçirmişlerdi. Üstüne; hastanenin o insanı hasta eden havası, sinirlerini germişti.

Birkaç saatte bile neler tanıklık etmişlerdi;Canlı gelip, morga cansız düşenler, ağır yaralıların feryatları, sedyelerde kurumaya yüz tutan kan lekeleri...Sevdiklerini kaybetmenin acısıyla, ağıt yakanlar, başlarını duvarlara vuranlar, dayanılmaz acılarının öfkelerinde etrafına saldıranlar.

Nofa'nın yanına sokuldu;getirdiklerinden iki dürüm ve ayran çıkararak karınlarını doyurdular. Az sonra yanlarına, sol bacağı üzerine aksayan, kırklı yaşlarda, kirli sakallı ve dişlek. Üstündeki mavi önlüğü ile yaka karından hasta bakıcı olduğu rahatlıkla görülebilen bir adam yanaştı.

-Kusura bakmayın ama tüm hasta yakınları gibi sizde dışarı çıkmak zorundasınız!

Adam bunları söylerken göz bebekleri oynuyor, oldukça kurnaz ve uyanık bir insan profili çiziyordu. Ayten, beklemediği uyarının şaşkınlığını atlattıktan sonra;

-Çok özür dilerim memur bey, telaştan ne yapacağımızı şaşırdık ve inanın geceyi geçirecek bir yer de ayarlamadık. Kaldı ki;hastamız yoğun bakımdan henüz çıkmadığından, uyandığını görmeden buralardan ayrılmak istemiyoruz.

Aradığı avı kafese tıkmış avcının keyfi ile, elini çene-

sine götürdü, düşünür gibi durdu, sonra:

-Sizi anlıyorum, gecenin bu saati kalacak yeri olmayan iki bayanı dışarı atmaya da doğrusu gönlüm el vermiyor fakat...

Fakatının altında bir çıban çıkacağı her halinden belli idi. Onun bir şeylerin peşinde ve bazı beklentiler içinde olduğunu anlamıştı Ayten...

-Biliyorum sizde görevinizi yapmak zorundasınız ama bunun bir hal çaresi yok mudur?

-Hımm, var aslında...Birilerinin sizleri görüp gözlerini kapaması için yani!nasıl söylesem, anlayın canım bizde emir kuluyuz!

Ayten, cüzdanından kağıt on lira çıkarıp adamın önlüğünün cebine koyarken:

-Sanırım bu, sadece gözlerini kapaması için değil, sabaha kadar uyumaları için yeterli olacaktır.

Sonra bir beşlik daha çıkarıp,

-Buda ne olur ne olmaz, hani aralarında uyur gezen olanların, yada uykusu kaçanların gözlerini kapaması için!

Adam istediğini elde etmiş olmanın sevimsiz gülüşleri ile;

-Canım sizi mi kıracağız, lütfen gece boyunca, hangi saatte olursa olsun bana ihtiyacınız olduğu anda seslenin.

O çekip giderken, arkasından;

-Pis sülükler, asalaklar, bu ülke ne zaman kurtulacak sizin gibi kan emicilerden?

Diye mırıldanıyordu. Adam sabaha kadar kah çay, kah yastık, bazen de;güya Yusuf'tan iyi haber getirme vaatleri ile Ayten'den, on-on beş lira daha koparmayı ba-

şarmıştı. Nofa oturakta günün tüm yorgunluğu ile uyup kaldığı bir anda, hasta bakıcının rüşvetli yardımlarıyla, Yusuf'un baş ucuna beş on dakikalığına gidebilmişti Ayten.

Öylece uyuyordu Yusuf, kollarında serum iğneleri, göğsünde, kalbinin tam ortasından yanı başındaki makineye bağlı kablolar, ağzına büyük gelen maske...Her hali ile girdiği ölüm kalım savaşında Azrail'e çalım atarken yorulan küçük savaşçıları andırıyordu. Ayten;elini tuttu:

-Kim bilir ne kadar yoruldun, ne kadar yanmakta canın?

-Ama;teşekkür ederim sana çocuk!. . Bana yaşadığımı ve insan olduğumu yeniden hatırlattığın için. Bana eşimi görmemi sağladığın ve bu gün annelik duygusu tattırdığın için. Yemin ederim ki;asla yalnız bırakmayacağım seni...Yemin ederim ki;bu yaraların kapanacak günün birinde çocuk. Emin ol, dudaklarındaki yarıklar, bedenindeki yırtıkların dikiş izleri kapanacak ve sen yine eskisi gibi türküler savuracak, okul sıranda yaramazlıklarını yapacak, çocukluğunu yaşayacaksın.

-Emin ol ki;bu kışta bitecek, yazlar ısıtacak bedenini. Kaç bahar göreceksin rengarenk, kaç baharda çiçek misali açacak gülümsemelerin.

-Bedenindeki yaralar kapanacak küçüğüm;ben asıl yüreğine işleyen yaralardan korkarım...Dilerim ki;gülüşüne, umut ve düşlerine bulaşmamıştır seni cayır cayır yakan mikroplar ve insan oğlunun en kirli duyarsızlığında iltihaplanmamıştır, tertemiz sevgilerin çocuk.

Sabah gözlerini ilk açan yine Ayten oldu. Boynu tutulmuş, açıkta yatmaktan epey üşümüştü. Gece boyunca para sızdıran memur tüm tilkiliğini takınarak ama bu kez

sivil giyimleri içinde yanaştı;

-Mesaim bitti;ama gitmeden bir müjde vermek istedim size...Eee, müjdeler öyle kolay söylenmez tabi!

Ayten lafı eveleyip gevelemeden ağzından çıkarması için beşlik attı cebine;

-Sizin hasta az önce gözlerini açtı, doktor bey kontrol etti, turp gibi Maşallah. Ziyaret saatine çok var daha. Fakat size bir güzellik yapıp:doktor beyden izin aldım, çıkabilirsiniz yanına. Hadi geçmiş olsun.

İkisi de sevinçle ayağa fırladılar, koşar adımlarla Yusuf2un bulunduğu odaya daldıklarında aynı anda sevinç çığlıkları eşliğinde sarılıp öptüler onu. Nofa o denli şakın, o denli mutluydu ki;hastanede olduğunu unutup uzun uzun ve Ayten onu susturana dek zılgıtlar çaldı!

Yusuf, annesi ve öğretmenini aynı anda karşısında görünce heyecanlandı, yorgun ama sevinç dolu tebessümlerle baktı.

-İyiyim

Dedi bitkin bir halde.

-İyiyim ama açım!

-Ayten akşamdan aldıklarını çıkardı, yok yoktu adeta...Sebzeler, meyveler, süt, meyce suları, gazoz. Odada Yusuf'un yanı başındaki hastaya iğne yapmakta olan hemşire tüm bunları görünce sinirlenip;

-Ne yapıyorsunuz siz, delirdiniz mi yahu? O daha birkaç saat önce çok ağır bir ameliyattan çıkmadı mı?Öldürmek mi istiyorsunuz hastayı, çabuk kaldırın onları.

Ayten;yalvar yakar en azından bir muz yemesi için izin istedi. Hemşire, abartmamaları şartı ile buna izin verince, muzu kendi eliyle soyup Yusuf'a uzattı. Yusuf kendisine uzatılan muza, şaşkın şaşkın bakıyordu!Çünkü;ilk

defa böyle bir meyve görüyordu!Ayten bunu düşünememişti elbet. Aç karnın halini tokun anladığı nerede görülmüştü ki, Ayten yaşamadan görsün...

-Çok güzeldir oğlum bunun adı muz, tatlıdır, besleyicidir.

Ayten muzu yedirmeye çalışırken; Kemal'de çıkageldi. Kır çiçekleri almıştı, Yusuf'a, yanaklarından öptü. Sonra dönüp eşine sarıldı. Uzun yıllardan sonra ilk kez, karısını bu kadar mutlu ve yaşam dolu görmenin mutluluğunu doyasıya yaşadı. Bu küçük çocuğun, eşini kendisine yeniden kazandırdığını düşünüyor ve bu yüzden ona ayrı bir sevgi ile bakıyordu.

Ayten ile Kemal, tedavi ve ameliyat masraflarını o gün ödediler. Yusuf'un en az üç gün daha müşahede altında tutulması ve ondan sonrada ancak anne yada babasının mesuliyet alması ile taburcu edilebileceğini öğrenince:bir otelde iki oda kiralayıp, sıra ile refakatçi olarak hastanede kaldılar. Üç gün sonra, tam teşekküllü bir ambulans ile Yusuf'u alıp ilçeye geri dönerken;Nofa'yı incitip, rencide etmeden, Yusuf'un kendilerinde kalması hususunda ikna ettiler.

Ayten;iki hafta boyunca;bir gün olsun sıkılmadan çocukla ilgilendi, pansumanı hiç aksamadığı gibi, hazırladığı özel bir yöntem sayesinde:Yusuf, sınıf arkadaşlarından da geri kalmayıp derslerini çalışma şansı yakaladı.

Günlerden pazartesi, sabahın ilk saatleriydi;Ayten, Kemal'e kahvaltı hazırlamak için erkenden uyanmış, bu arada da Yusuf'u kontrol etmek için odasına gitti. Yatak bomboş, Yusuf ortalıkta görünmüyordu. Önce tuvalet ihtiyacı yada hava almak için balkona çıkmış olabileceğini düşünerek endişelenmedi ama Yusuf'u evin hiçbir yerin-

de bulamayınca, eli ayağına dolanmış, çıldıracak gibi oldu. Balkon tarafından ama uzaklardan gelen bir sese kulak verdi, tanıdık bir sese...

-Tatlıcı, tatlı-cıı...

Balkona fırladı, gözlerine inanamadı. Yusuf, üstünde onun aldığı okul önlüğü, pantolon ve pabuçları ile. Elinde tatlı tepsisi bağırıp duruyordu. Balkonda;beklide hayatını borçlu olduğu öğretmenini görünce;tüm masumiyeti ile gülümseyerek:

-Günaydın öğretmenim, merak etmeyin çok iyiyim. Tatlıları satıp bitirince okula geleceğim.

Diyordu, Sevincin ve bir çocuğun onurlu duruşunu görmenin, en güzel, en sıcak gözyaşları süzüldü yanaklarına.

-Günaydın oğlum;Allah kolaylık versin, derse sakın geç kalma emi?

Ceylanpınar'a giden yol, karşılıklı iki tepenin tam ortasından geçiyordu. Tepelerin arasına gelindiğinde;bu ilçe kuş bakışı görünümle kocaman bir ili andırıyordu. Aslında tarihinde çok eski medeniyetlere beşiklik etmiş, Mırr-i- Mutani Devletine başkentlik yapmış, kuruluşu M. Ö. 500 yıllarına dayanan bir yerleşim yeriydi. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra imzalanan Ankara antlaşması gereği ortadan ikiye bölünmüştü. Şanlıurfa ilinin Suriye ile sınır boyları üzerinde olan bu yerin ülkemizde kalan kısmına Ceylanpınar; Suriye tarafında kalan kısmına Resulayn adı verilmiştir. Mezopotamya toprakları üzerindeki bu ilçe klasik Güneydoğu Anadolu yerleşim yerlerinden biriydi. Ancak;son üç yıldır tepelerin yanı başında ilçe merkezinden yaklaşık iki km. uzaklıkta geniş alana yayılan bir inşaat yükselmekte idi. Günümüz İstanbul'unun en gü-

zel semtlerinden birinin kopyasını andıran bu yeni site Ceylanpınar ile yan yana durduğunda;yıkık-dökük ve çoğu toprak evlerden oluşan ilçe sonbaharın sararmış, solgun, ayrık otları gibi duruyordu.

Yusuf'unda ekip başı olarak yer aldığı okulun folklor ekibi de;açılışa gelecek Reis-i Cumhur ve konuklarını karşılama töreni için davet edilmişti.

Ceylanpınar Ceylanpınar olalı, böyle bir kutlama ve böyle görkemli bir coşkuya tanıklık etmemişti. Reis-i Cumhur'un makam aracının arkasından içinde;çekik gözlü, minyon, kısa boylu ve Yusuf ile beraber C. pınarlıların da ilk kez gördükleri; kendilerinden hayli farklı insanların olduğu on dolu otobüs geldi.

Otobüsün içindekiler;önünde iki Hollanda ineği ve deri dokuma tezgahlarının yer aldığı oldukça lüks evlere kurdeleler kesilerek yerleştirildiler. Sitenin içinde yine olabildiğince güzel bir ilkokul-ortaokul-cami ile çocukların rahat edebilecekleri oyun alanları, ikide yeşillikler içinde park bulunuyordu.

Yusuf'un aklı karışmıştı.

-Öğretmenim, bunlar kim?Nereden geliyorlar?

-Canım benim, bu gördüklerin Afganistanlı soydaşlarımız.

Cevaptan pek tatmin olmayan Yusuf, sorularına devam etti.

-Peki öğretmenim;neden buraya geldiler?

-Çünkü ülkelerinde savaş çıkmış, hepsi çok zor durumda kalmıştı. Büyük devletimiz, soydaşlarımızın daha da mağdur olmamaları için onlara bu evleri hazırladı ve özel uçaklarla kendilerini savaşın ortasından çıkarıp getirdi.

-Bu Afganistanlılar çok mu zengin öğretmenim?

-Niye sordun oğlum?

-Ülkemize gelir gelmez bu güzel evleri aldılar da ondan!

-Yok oğlum, onlar yaşadıkları topraklarda çok sıkıntıdaydılar, işte bu yüzden devletimiz onların darda kalmaması için bu evleri onlara hediye etti!

Öğretmeninin açıklamalarını bir türlü anlayamıyor ve anlam veremiyordu.

-Peki o zaman, biz neyiz öğretmenim?

-Biz bu güzel ülkenin vatandaşlarıyız.

-Soydaşları darda kalınca ev hediye eden devlet neden bize hiçbir şey hediye etmiyor öğretmenim!?, biliyorsunuz;amcam sürekli kira ödemiyoruz diye bize kızıyor. Evimiz olmadığı için amcamın ahırında kalıyoruz, neden devlet bize de bir hediye vermiyor. Bizde çok dardayız öğretmenim.

Yusuf'un bu sorusuna verecek cevabı olmayan Ayten, çareyi konu değiştirmekte bulmuştu. Yusuf ise o gün yaşananları ömrü boyunca anlamaya çalıştı, anlayamadı, anlayamayacaktı da...

Evin geçimini iyiden iyiye üstlenmiş, tatlı satmanın yeterli olmadığını görünce üstüne birde ayakkabı boyacılığına başlamıştı!Sabahları tatlı satıyor, öğle okula giderken; bir elinde defter ve kitaplarının bulunduğu poşet, diğer elinde boya sandığını beraberinde taşıyordu. Kah ders arası teneffüslerde öğretmenlerin, kah;ilçe merkezindeki çarşıda bir iş yerinin önünde ayakkabı boyayarak eve ekmek parası getiriyordu. Tüm bunların yanı sıra derslerini aksatmıyor çok başarılı bir öğrenci olarak okulda sevilip sayılıyordu.

Mevsimlerden İlkbahar, günlerden cumaydı:o gün hem tüm tatlıları satmış, hem de;boya işinden fazlaca para kazanmıştı. Mis gibi taze ekmek kokusunun etrafa yayıldığı bir fırının önünden geçti.

C. pınar'da fırında pişen ekmeğe "çarşı ekmeği" denir, çarşı ekmeğini ilçede görev yapan memur aileleri ile ancak durumu iyi olanlar yada düğün-dernek, özel misafir ağırlanırken alınırdı.

Fırına girdi, büyük adamlar gibi cebinden gururla parasını çıkarıp uzatarak üç ekmek istedi. Sıcacık ekmeklerin sarılı olduğu gazete parçasını koltuğunun altına aldıktan sonra hemen bitişikte ki bakkala girip;bir kilo yoğurt, birkaç yumurta, az biraz peynir ve küçük kardeşi için çikolata aldı. Bunları almayı başardığı için kendini de ödüllendirmeyi ihmal etmeyip çok sevdiği gofretten de almıştı. Yolda salına salına, başı dik, gidiyor, ilk öğrendiği türkü olan, sevgili Belkıs Akkale'nin o dönem ülkeye ezberlettiği "Dağlar seni delik deşik delerim" adlı türküsünü mırıldanıyordu.

Evlerinin bulunduğu sokağın başına geldiğinde, kapının önünde amcasının arkadaşları ile sohbet ettiğini gördü. Doğrusu buna çok sevinmiş ve kendini amcasına ispat etme fırsatını bulduğunu düşünüyordu. Heyecanlandı.

-Amca bak, kocaman adam oldum, artık evime ekmek getiriyorum. Bir gün sana olan tüm borçlarımızı da ödeyeceğiz.

Diyecek;bunları duyup gören amcası, çok sevinerek onunla gurur duyacak beklide senelerdir hasret çektiği gibi kucaklayarak öpüp saçlarını okşayacaktı.

Kalbi hızla atarken, koşar adım onların yanına yak-

laştı, onun yanlarına geldiğini gören amcası asık bir surat ifadesi ile;

Kolunun altındakiler ile poşettekiler ne?

Diye sorunca, tam fırsatını bulduğu düşüncesi ve sevinçle, sıcak ekmeklerden birini amcası ve arkadaşlarına uzatarak;

-Amca bu gün çok çalışıp, çok para kazandım. Çok para kazanınca da eve çarşı ekmeği ile bunları aldım.

Devam edecek, gururla anlatacaktı düşerini...Kendileri için yaptıklarından dolayı ellerinden öperek teşekkür edecek, sonrada borcunu mutlaka ödeyeceğini anlatacaktı. Amcası, önce kendisine uzatılan ekmeği, sonrada diğerlerini kaptı!Sol ve kocaman elini havaya kaldırırken:

-Eşek oğlu eşeğe bak hele, bide utanmadan bana uzatıyor ekmeği!Dalgamı geçiyorsun ulan sen benimle ha!?.

Takdir ve şefkat beklerken hakaretle karşılaşan Yusuf neye uğradığını şaşırmış, korku dolu gözlerle amcasına bakıyordu.

-Kira vermeden evimde otur, bedava yaşa üstüne utanmadan git çarşı ekmeği al!

Havada dair çizerek tiz bir ses çıkaran eli, Yusuf'un yanaklarına unutamayacağı can yangısına neden olacak bir şamar olarak indi. Tokadın etkisi ile Yusuf, yüzü koyun yere devrilirken, poşetin içindekiler savruldu etrafa. Yoğurt poşeti delinmiş, süt beyazı toprağa karışarak renk değiştiriyor, kırık yumurta akları sebepsiz bir öfkenin tokadı ile kirleniyordu. Heci'nin öfkesi geçmemiş, hala söylenirken,

-Baban mı her gün çarşı ekmeği yiyordu da sen gidip alıyorsun şerefsiz!

Yusuf düşerken elmacık kemiği keskin bir taşa çarpıp

delinmiş, üst dudağı patlamıştı. Yüzünü yaralayan taşı avuçladı, ağzına dolan kanı taşa tükürdü. Bakışlarını Heci'nin gözlerine öyle bir dikti ki;onun öyle duruşu bir an Heci'nin içinde anlatılmaz bir korku uyandırmıştı. Yusuf öylece yerde yatarken sırtını dönüp içeri girdi.

Ayağa kalkt, hiçbir şey olmamış gibi, üstünü-başını düzeltti, bakışlarıyla kapı aralığından dönüp kendisine bakan amcasının yanaklarına yediği tokatlardan üç beş tane attı! Yerdeki poşeti aldı, kırılmayan üç yumurta ile dökülenden geriye kalan yoğurdun poşetini düzeltti. Bir yandan istemsiz akan gözyaşlarını, diğer yandan yüzündeki yaradan akan kanları sildi beyaz mendili ile. Hızlı adımlarla bakkala girdi, bir şeyler daha aldıktan sonra geri döndüğünde kapıda kimseler yoktu. Son kez derin bir nefes aldı. Annesi anlamasın diye sahte bir gülüş maskesi taktı yüzüne.

Annesi baharın güzelliğinden faydalanıp sofrayı dışarıda kurmuş, kardeşi ve ablası onu beklemekte idiler. Avluya çöken akşam karanlığını, sokak lambasından yayılan loş ışık aydınlatıyordu. Çünkü, amcası birkaç gün önce elektriklerini kesmiş, avlu içindeki çeşmeden ise;sayısı belli kovalardan su almalarına müsaade etmişti.

Sofrada bir tas bulgur, bir baş kuru soğan ve mercimek çorbası vardı. Onun getirdikleriyle uzun zaman sonra zenginleşecekti safraları. Cebinden çıkardığı çikolatayı kardeşi Ali'ye uzattı. Ali sevinçle kucağına atlayıp yanaklarını öpücük yağmuruna tuttu ağabeyinin. En sevdiği şeydi ve kaç zamandır istediği halde annesinin almadığını ağabeyi almıştı. Yusuf sofrada annesinin yanına çömelince;Nofa, yanağındaki yarayı ve patlak dudaklarını gördü. Bir çığlık attı önce.

-Ne oldu sana, kimle kavga ettin ha?

Vakur bir duruşla,

-Kavga falan olmadı anne, top oynarken yere düştüm!

Eliyle kavradı yüzünü, yanağında hala belirgin duran iri ve morarmış parmak izlerini gördü. Yavrusu tehlike altındaki bir kaplan gibi sıçardı ayağa;

-Hemen söyle bana, hangi şerefsiz yaptı bunu ha hangi it, çabuk söyle canını alırım onun canını. .

Nofa öfkeden deliye dönmüş bağırırken, Heci avlunun kendi kapısına bakan yüzünde yer sofrasında oturmuş, o gün Yusuf'un saatlerce emek vererek alabildiği taze ekmekleri çocuklarıyla beraber midesine indirmekle meşguldü!

Yusuf ile Heci uzaktan uzağa göz göze geldiler bir an. İlk defa bu denli kin dolu, ilk defa bir insanın canını yakma isteği ile yanıp tutuşuyordu. Beyninde kopan intikam fırtınaları, fısıltılarla döküldü dudaklarına:

-Bir gün büyüyeceğim elbet...Bakalım o zamanda elimden alabilecek misin ekmeğimi?

Yarası kaşınıyor, kuru sac ekmeği patlak dudaklarına değince canı yanıyordu.

-Anne, önemli bir şey değil unut gitsin. Bak sana mühim bir şey diyeceğim; o kadar çok çalışıp para kazanacağım ki:amcama da, öğretmenime de borçlarımızı ödeyeceğiz. Hatta güzel anama ev bile alacağım.

Onun çocukluğuyla dile getirdiği güzel düşleri yüreğini yumuşattı Nofa'nın.

-Bilmez miyim oğlumu, yaparsın elbet yiğidim yaparsın...

Top oynarken düşme hikayesine inanmıştı ama oğlu-

nun gurur meselesi yaptığını anlayınca içine attı acısını.

Ödevlerini yaptıktan sonra her gece yaptığı gibi, babasından kalan pilli radyoyu açtı. Haberleri dinledi. Spiker onun anlamadığı bir çok şey anlatıyordu. Sıkı yönetim ilan edilmiş, ordu darbe yapmış diyordu. Olağan üstü hallerden, karşı fikirlerin kavgasından, grev meydanlarında coplananlardan, velhasıl kendi için bir şey ifade etmeyen, bir sürü şeyden dem vuruyordu radyo. Kanalları değiştirdi, çok güzel bir türkünün çalındığı frekansı bulunca durup dinlemek istedi, fakat annesi çok sert tepki gösterdi.

-Ne yapıyorsun oğlum, başımızı belaya mı koyacaksın!?

Annesinin bu korku dolu ve sert tepkisinden bir şey anlamayınca

-Ne oldu ki anne, sadece türkü dinliyorum?,

Diye cevapladı.

-O türküler yasak oğlum yasak!

Canı sıkıldı, türküler niye yasak olsun ki diye düşündü. Annesini bundan sonra soracağı sorulara cevaplar veremeyeceğini biliyordu. Verse bile saçma-sapan bahaneler olacağından emindi.

Nofa ise susmamış ve oğlunun kötülüklerden koruma gereğini duyarak uyarmaya çalışıyordu.

-Bak oğlum;son zamanlarda adına talebe denilen eşkiyalar tünedi memlekette! Eskiden de eşikyalar vardı dağlarda ama onlar zenginden alır fakire verirlerdi!. . Allah'a inanır, kuldan utanırlardı. Oysa bunlar, fakirin önünü kesip zorla malına el koyuyor, yetmezmiş gibi gençlerimizin beyinlerini zehirliyorlar. Dinsiz, imansız Allah korkusu olmayan bu talebeler, devletimize baş kal-

dırıyor, namaz kılmanın yasak olduğu, kadınların baldır bacak dolaştığı, ar, namusun olmadığı bir devlet kurmak istiyorlarmış, tövbe tövbe!. .

Yusuf, annesinin söylediklerinden hiçbir şey anlamadı...

-İyide anne;talebe okula gidenlere denir.

-Bunlar öyle değil oğlum... Geçenlerde amcan olacak Heci'nin de önünü kesip para istemişler. Ee amcandan canını iste parasını isteme...Direnmiş tabi;lakin eşkiyalar o direnince hem parasını almışlar hem de yetmezmiş gibi eşek sudan gelinceye kadar dövmüşler. Jandarmalar yetişmezse az kalsın öldürüyorlarmış amcanı...

Yusuf hala anlayamamıştı ama birden; göbek attı! Dudakları ve dili ile mırıldanıp tempo tutuyor, sevinçle oynuyordu. Oğlunun bu sevincine anlam veremedi Nofa, fakat Yusuf içinden;

-Annem ne derse desin, amcam gibi birini patakladıklarına göre çokta kötü adamlar olamaz bu eşkiyalar...

Diye geçiriyor, kendince amcasından yediği tokadın intikamı böylelikle alındığı için seviniyordu.

Ertesi akşam, boğucu yaz sıcağına rağmen avluda değil, evin içinde oturdular sofraya. Yusuf bu kez ekmekleri saklayarak içeri sokmuş, afiyetle yemişlerdi. Yemek bitiminde Heci dayandı kapıya:Nofa'ya seslenip aşiretlerinin bir kan davasını görüşmek üzere bu akşam toplanacağını. Toplantının çok önemli olup bu yüzden ağanın Ankara'daki özel işlerini bırakarak ilçeye geldiğini söyledikten sonra;Yusuf'unda babasını temsilden toplantıya katılması gerektiğini anlattı.

-Sümsük oğluna erkek gibi giydir ve iyicene tembihle. Milletin ve ağanın yanında beni rezil edecek bir kusur

ederse karışmam Nofa...

Buyruğunu savurduktan sonra, üstünü değiştirdikten sonra çocuğu almaya geleceğini söyleyip çıktı. Nofa, bohçadan siyah renkli bir şalvar ile yine siyah ağırlıklı ama kırmızı beyaz desenli bir puşi ile kareli bir gömlek çıkarıp giydirdi oğlunu. O güne dek;sadece okulun folklor ekibi için şalvar giyen Yusuf'a;bu kıyafetler oldukça ilgin geliyor, bir türlü içinde kendini rahat hissedemiyordu. Üstelik giyindiği şalvar okuldakinden çok farklı ve oldukça düz, şekilsizdi. Yalnız, bu halde kendini aniden birkaç yaş büyümüş gibi hissetti. Nofa, bir yandan giyimi ile ilgilenirken öte yandan öğütlerde bulunup uyarıyordu.

-Bak güzel oğlum;birazdan amcanla bir yere gideceksiniz. Sende artık büyük adam olduğun için, böyle yerlere daha sık gideceksin!Çok kalabalık olacak, amcanın yanından sakın ayrılma.

Amcan nasıl davranır ne söylerse sende öyle davran. Amcanın söylediklerinden başka kelam çıkmasın ağzından emi aslan oğlum?

Amcası,

-Hadi len sümsük gidiyoruz.

Deyip çağırınca;peşi sıra ve nereye, neden gittiğini bilmeden takılıp yürümeye başladı. Her hali ile zavallı görünüyor, kıyafetler çocuk halini annesinin tüm çabalarına rağmen gizleyemiyordu.

Sessizliğin hüküm sürdüğü yolculukları;eski tarihlerde anlatılan şatoları andıran oldukça büyük bir evin görkemli kapısının önünde son buldu. Çok büyük bir avluya açılan kapıdan girdiklerinde, avlunun en genci otuzbeşli yaşlarda ve çoğu tanıdık erkeklerle dolu olduğunu

gördü. Hemen hemen hepsini bir şekilde görmüşlüğü vardı. Kiminin ayakkabısını boyamış, kimine tatlı satmış, yada bayram ziyaretlerinde ellerini öpmüştü.

Amcası nasıl davransa oda öyle davranıyor, bunu da hasret kaldığı ve arkadaşları sokak aralarında coşkuyla katılırken yutkunarak baktığı oyunlara benzeterek eğleniyordu. Nihayetinde çocuktu işte... Oyunlarını yokluğun elinden aldığı bir çocuk.

Dedesi yaşındakilerle tokalaştı, hal-hatır soruldu, sürüyle hizmetkarın getirdiği çaylar içilerek ağanın gelişi beklendi. Kahya olduğunu avludaki konuşmalardan anladığı adamın daveti ile;oldukça büyük ve geniş bir salona geçildi. Herkes ve amcası bağdaş kurunca, bacakları ağrımasına ve zorlanmasına rağmen oda aynı şekilde oturdu.

Kahyanın uyarısıyla oturanların hepsi ayağa kalktılar.

-Ağalar;Ahmet ağam aşiretimizin önemli sorunlarını çözmek için Ankara'dadır! Bu nedenle kendi gelememiş fakat kendi yerine oğlu Hüso ağayı göndermiştir. Hoso ağa gelişi ve varlığı ile bizi ziyadesi ile mutlu etmiş, onurlandırmıştır...!

Otuzlu yaşlarda, hayli tıknaz, gür bıyıkları ağzına kadar uzamış esmer olan Hüso ağa içeri girince;kedisini ayakta bekleyen adamları göz ucuyla süzdü. Eliyle "oturun" işareti yaptıktan sonra:kendisi için hazırlanan, içi yün dolu minderin üstüne bağdaş kurarak oturdu. Yine rahat rahat kaykılması için minderin iki yanında üst, üste konulmuş işlemeli yastıklardan sol tarafına yaslandı. Ayakta duran ve bir çoğu dedesi yaşındaki adamlar, ancak o oturduktan sonra sıra ile uzattığı eli öpüp yerlerine

geçerek oturabildiler!

Hizmetkarlar sofra telaşına düştüler...İçinde kızarmış etlerle bezeli pirinç pilavlarının olduğu tabaklar yerleştirildi. Yörenin en ünlü yemeği olan "Tırşık" yani "Türlü" konuldu sonra. Bol köpüklü yayık ayranı, yeşillikler... Yok yoktu sofrada...O güne dek hiç bu kadar çeşidi bol bir sofra görmemiş olan Yusuf; cennete düşmüş gibi hissetti kendini.

Yemekler yendi, ardı sıra çay ve yine yöreye haiz mırna denilen acı kahveler içildi. Sonra Hüso ağa nihayet konuşmaya başladı.

-Ağalar, biliyorsunuz;Şaşanı ailesinden Koço; Agirilerden Halef'in kızı Gülo'yu kaçırmak sureti ile alıkoymuştur. Bunu da;kan davalısı olduğu aileden öç almak istediği için yaptığını açıkça haber eylediği bana kadar ulaştı!. .

-Törelerimiz gereği elbette Koço kanını yerde bırakmamalıdır! Üstelik can alma sırası onundur, hakkıdır! Vela-kin;kana karşı namusa el atmak ne aşiretimizin şanına, nede törelerimize uygun bir hareket değildir. Şaşaniler Koço ile artık namusu lekelenen Gülo'nun öldürülmesini, ilaveten bu hakareti giderebilmek için Agirilerin kendilerine namusu temsilden üç keleş silahı ile yine üç yüz büyük altın vermelerini istemektedirler! Siz ne dersiniz ağalar?

Herkes fikrini söyledi, ağanın gözleminde tartıştılar. Genel kanı ve istek;İki kaçağın kurşunlanarak yada zehirlenerek öldürülmesi, istenilenlerin verilmesi ve bu vesile ile iki ailenin arasındaki kan davasının artık bir nihayete ermesi idi!

Yani barışın bedeli iki can, üç silah ve birkaç altından

ibaretti...

Karar için oylamaya geçildi, gerçi nihai kararı Hüso ağa verecekti ve onun kararının değişmesi ancak herkesin toplu halde uzlaşmasından geçerdi. Böyle bir uzlaşma sebebi ne olursa olsun ağayı kızdırabilir, o bunu kendine karşı başkaldırı olarak algılayabilirdi. Buda, ağanın lendine borçlarla gebe bıraktığı aşireti perişan etmesi anlamına gelirdi ki;kimse bunu göz önüne alamayacağından muhtemelen fikirlerini söyleyecek ve "ağam her şeyin iyisini sen bilirsin" diyerek kararı onun vermesini isteyeceklerdi.

Nitekim gidişat onu gösteriyordu, fikri sorulanlar, iki gencin bir yol bulunarak öldürülmesini ve bu cinayeti ağanın belirleyeceği birinin üstlenmesini benimsediler. O ana kadar sadece bir kişi farklı tavır koymuştu. Yusuf'u çamurlu sulardan çekip alan Kara Fatma'nın oğlu Halil'di bu.

Otuz beş yaşında, esmer, atletik yapılı, gözü pek ve korkusuzluğuyla bilinirdi Halil. Konuşmak için ağadan izin isteyerek başladı sözlerine:

-Ben birazdan ekmek parası uğruna kaçağa gideceğim!Rahmetli babamda: mayın tarlasında bine bölünene kadar öyle yaptı!. . Tanınmaz bir halde, parçalara bölünerek öldü. .

Baş parmağıyla bağdaş kurup oturan bir adamı işaret ederek;

-Selo ağa, senin oğlunda, tarla sürerken öküzün tepmesiyle can verip öldü...

Bundan sonraki konuşmalarının hepsinde, konuştuğu kişinin göz bebeklerine bakarak devam etti;

-Senin oğlun askerden dönemedi, kimler vurdu, ne-

den vuruldu bilemeden öldü...Senin karın;Doktorun olmadığı köyde, karın kapattığı ve taşlı yollarda: kurda, kuşa yem olma korkusundan şehre inilemedi de ateşlenip bayılınca: öldü sanılıp diri, diri gömülmedi mi?!. .

Hüzünlenmiş, belli idi ki çok doluydu;

-Ya Meto Ağa;sen ne çabuk unuttun köyün kilometrelerce uzağındaki okula giderken oğlunun donarak öldüğünü...Çeto Ağa, senin yavrun ilaç bulunamadığından basit bir salgının kurbanı olmadı mı?Mito;senin kızın okula gidemediği için kendini asmadın mı?Abdo;sen bir dedikoduya inanıp zavallı masum kızını fare zehri ile ölüme yollamadın mı? Fakri;sen ne çabuk unuttun akrep sokmasından ölüp giden yeğenini, yirmisindeydi daha. Cano Ağa;senin amca oğlun sürüsünü güderken: eşkıya sanılıp kurşun yağmuruna tutulmadı mı?

Ağa sıkılıp susturmasa;daha çok örnek verecekti belki...

-Lafı ağzında eveleyip, gevelemekten vazgeç ne diyeceksen de hadi Halil.

-Diyeceğim odur ki;bu topraklarda zaten ölmek için yeterince gereksiz nedenlerimiz var ağa!Bir de;biz bir birimizi vurup öldürmeyelim. Koço'yu da, Gülo bacımı da iyi tanırım. Öyle sanıldığı gibi kan davasına kaçmadılar, seviyorlardı, aşıklardı bir birilerine. Kan davalı iki ailenin çocukları olunca evlenmelerinin imkansız olacağının farkındaydılar. Bu yüzden kaçtılar. Ben derim ki;gelin bir ilki başaralım. İki genci bulup getirelim. Düğün dernek kurulsun ve bu vesile ile iki aile barışsın. Bir daha da kan davası güdülmesin aileler arasında ha...

Bir homurtudur başladı Halil'in sözleri bitince;Ağa uzandığı yerde doğrulup bakışlarını ona dikti;

-Görüyorum ki sende şu dinsiz, imansız talebelerin ağzıyla konuşursun Hail! Hani şu ağaların yok olması gerektiğini savunan bir avuç eşkıya...Gavurlardan aldıkları güçle düzene baş kaldıranlar. .

-Ben kimsenin ağzıyla konuşmadım ağam;ölümün kötü, barışın güzel olduğunu anlamak ve istemek için ne gavurlardan destek almama, nede eşkıyalar ile iş birlik içinde olmama gerek yok. Ben fikrimi söyledim, gerisi sizin bileceğiniz iş.

Oylama devam ediyor, sıra Yusuf'a gelmişti. Annesinin dediğini yapıp;amcası gibi oda "ölsünler demeliydi iki sevgili için" diyemedi. Çocuk yüreği, aşkla, sevgiyle birleşen ellerin kurşun yağmurları altında ayrı düşmesine razı olmuyordu.

-Yok!

Tek kelime çıktı ağzından, amcasının korkusuyla titreyerek. Amcası;

-Sen ne geveliyorsun it!

Diye çıkıştı, ağa durdurdu onu,

-Dur Heci, unutma ki o Hasan ağamızın oğludur, unutma ki, rahmetli Hasan ağa bu aşiretin en sevilenlerinden biri idi ve oğlu onu temsilden ne diyecekse gönül rahatlığıyla demelidir.

Yusuf ağadan aldığı desteğin ve içindeki çocuk cesareti ile;

-Yok bence öldürülmesinler, evlendirelim onları, çocukları olsun. Bizim okulun folklor ekibi de oynar düğünlerinde!

Diye fikrini belirtti.

-Senin ki de bir fikirdir Yusuf Ağa!

Dedi Hüso,

Fakat görüyorsun ki herkes aynı fikirde ki; bence de büyüklerimiz doğruyu söylerler!

Odadakiler hep bir ağızdan

-Haşaa ağam, burada tek büyük var oda Allah'tan sonra sensin!

. Oylama bittiğinde sadece iki kişi karşı çıkmış oldu. Halil ile Yusuf...Karar verildi:İki genç öldürülecek, böylece iki aile arasında ki kan davası normal seyrini yani; sadece adam öldürme yoluyla sürdürecekti.

Heci yol boyunca tekme tokat dövdü Yusuf'u, onu rezil ettiğini düşünüyor, elinden gelse oracıkta boğmak ister gibi boğazını sıkıyor, küfür ve hakaretlerle dövüyordu.

Sabah olmuş, Yusuf moraran yanakları, patlayan dudakları yüzünden ne tatlı satmaya, nede okula gitmemiş, yatağında öylece uzanarak, uzak düşüncelere dalmış yatıyordu. Birden bire avlu kapısı büyük bir gürültü ile çalınınca kapıya koştu, aynı anda annesi ile amcası da belirdiler kapı önünde.

-Açın ben muhtar ve Jandarma, kapıyı çabuk açın!

Sesleri eşliğinde dövülür gibi çalınıyordu. Amcası açtı kapıyı. Muhtar;

-Heci;komutanın kesin emridir bu, evde bulunan yediden yetmişe tüm erkekler top sahasında toplanacaklar. Gecikmeyin ha...

Dedikten hemen sonra, sırayla komşularının kapılarını çalarak uzaklaştılar. Az sonra;her zaman olduğu gibi, amcasının peşinden, söylenen yere doğru yola çıktılar. Heci;

-Bak seni uyarıyorum, çocuk;eğer ki dün gece olduğu gibi beni rezil edecek terbiyesizlikler yaparsan: dinime

imanıma bu kez seni dövmekle kalmaz, ellerimle boğarım!

Uyarısını yapmayı ihmal etmemişti. Top sahası "İğne atsan yere düşmez. "söyleminde olduğu gibi hınca hınç doluydu. Askerler; gürültünün arasında kalabalığın ortasına tahtadan bir sandalye koydular. Sandalyeye çıkan göbekli ve hayli uzun boylu olan komutan, gür sesiyle kalabalığa seslendi.

-Dün gece 03. 00 sularında bir grup terörist sınırlarımızdan sızarak kaçmak ister iken, mayına basma suretiyle çoğu parçalanarak öldüler. Yaralı olanlarda kahraman askerlerimizin can siperine ve başarılı operasyonuyla ele geçirildi. Ancak;yaralı bir terörist gece karanlığında istifade ederek kaçmayı başardı. Şimdi sizleri onar kişilik gruplara ayırtacağız. Gönüllü ya da bizim seçtiğimiz grup sözcülerine birer silah verilecek. Dağ taş, ev ev aranacak ve yaralı olarak kaçan bu terörist bulunacak!Dikkatinizi çekerim. Teröristi ölü ya da sağ ele geçirip, güvenlik görevlilerine teslim edecek gruba ödül olarak 50 büyük cumhuriyet altını verilecektir. Amma;ola ki bu teröriste yardım eden, yaralarını sarıp, kaçmasına vesile olan tespit esilirse: şiddetle cezalandırılacaktır. Ülkesini seven siz kahraman vatandaşlarımızın, bu konuda bizlere gerekli yardımı yapacağınızdan en ufak bir şüphem yoktur. Son bir uyarı;terörist yakalandığı anda silahla havaya üç el ateş edilecektir. Aman ha, terörist silahlı ve tehlikelidir. Olası bir çatışma halinde en az bizim kadar vurma hakkına sahipsiniz!

Konuşmanın bitiminde ivedilikle gruplara ayrıldılar. Yusuf'ta amcasının bulunduğu gruptaydı. Sokak aralarına dalmışlar, saman yığınlarının altlarını bile arıyorlardı.

Yaklaşık bir saat içinde uzaklardan üç el silah sesi duyuldu. Heci;

-Tüh, dedi yüzünü buruşturarak!?

-Yakaladılar, ödülü başkaları alacak!

Üzülüyor, büyük ödülü kaçırdığı için hayıflanıyordu. Grup, top sahasına geri döndüğünde;bu kez kadınlı erkekli çoluk çocuk, mahşeri bir kalabalık toplanmış, orta yerde ve kanlar içinde öylece cansız yatan adamın birine bakıyorlardı. Yusuf kalabalığın arasından sıyrılıp cansız yatan adamın yüzüne baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. İçine tarifi zor acılar yumağı çöktü. Yerde yatan;dün gece "Hadi barışalım, kimseler ölmesin, bende ölmek istemiyorum. "diye ağaya diklenen Halil'den başkası değildi. Bu arada komutan cesedin yanı başına konulan sandalyeye çıktı;

-Arkadaşlar, hepinize teşekkür ediyorum!Terörist, kan kaybından dolayı ölü bulunmuş böylece;operasyon kazasız belasız, başarıyla tamamlanmıştır. Şimdi sizden ricam, bu şahsın kimliğinin teşhisi konusunda yardımcı olmanızdır, içinizden bu adamı tanıyan var mı?

Komutanı pür dikkat ve adeta ölüm sessizliği içerisinde dinleyen kalabalığın arasından hiç kimse, Halil'in ölüsünü bile tanıdığını söylemek için öne çıkmadı!Oysa, dün gece beraber yemek yedikleri tüm insanlar, hatta Halil'in akrabaları bile kalabalığın arasındaydılar.

Yusuf'un içinde yarınlara dair umutla baktığı pencerenin camları darmadağın, cam kırıkları her yanına batıp, kalbini, ciğerini kanatıyordu.

-O terörist değil, ekmek parası için kaçağa gitti sadece...

Diye bağırdı. Kalabalığın arasında;ne bağırtıları bir

duyuldu, nede onu duyan ve daha dün gece adam yerine koyanlar, hiçe sayıp yüzüne baktı...

O gece Kara Fatma'nın taş avlusundan göğe; bir ananın yüreğinden kopup, tüyleri diken diken eden evlat acısından ağıtlar yükseldi.

Zaman su gibi akıyor, Yusuf büyüyordu artık, ilkokulu başarısından dolayı 4 yılda bitirmiş, Ayten öğretmenin tavsiyeleri ile Devlet Parasız Yatılı Okulları sınavlarına hazırlanıyordu. Tek üzüntüsü;öğretmeninin tayininin Isparta'ya çıkmış olmasıydı.

O akşam Ayten geldi evlerine. Ayrılığın hüznü okunuyordu yüzünden. Akşam yemeğini birlikte yediler, çaylar demlendi sohbetler edilip, masallar anlatıldı...

Ayten, sürekli bir şeyler söylemek isteyip, yarıda keserek susuyordu. Gece epey ilerlemişti.

Ayten, tüm gücünü toplayarak;

-Nofa hele gel otur yanıma, sana söyleyeceklerim var,

Dedi. Nofa merakla oturdu yanına.

-Söyle bacım,

-Sana diyeceklerim var Nofa ama kırılmandan korkuyorum!Biliyorsun:bacımsın artıksenden bir ricada bulunacağım.

-Başım üstüne,

-Ne istesen başımla beraber. Senin bizim için yaptıklarının karşılığını veremeyiz elbet. Ömrümce unutamam bizim için yaptıklarını. Ayten, kaç senedir, dar günlerimizde sen vardın yanımızda, buyur söyle.

-Ama, ama,

Sesi titriyordu.

-Ne olur kırılıp darılma bana olur mu?

Nofa'nın içi burkuldu. Acaba Ayten alacaklarını mı

isteyecekti?Eğer isterse;nereden bulabilirdi ki onca parayı, ne edecekti?

-Yok yok niye kırılayım, hakkındır tabi. Hem geç oldu, bir türlü ödeyemedik borcunu.

Ayten birden:

-Yoo, yanlış anladın. Para istemiyorum, hem nerden çıkardın?Aramızda paranın lafı olmaz. Harcadıklarım, oğluma kurban olsun, bana borcun yok,

Deyince Nofa hem sevindi hem şaşırdı. Acaba kırılabileceği ne isteyebilirdi ki?

-Bak Nofa;benim hiç çocuğum olmadı biliyorsun. Önümüzdeki ay, tayinim çıktığı için Isparta'ya gideceğim. Yusuf çok başarılı bir çocuk. Bence daha büyük şehirlerde, daha büyük okullarda okumalı.

Durdu, yutkundu.

-Nofa, izin verirsen;onu evlat edinmek istiyorum! Yine senin oğlun, her yaz sende kalacak. Hem,

Nofa birden ayağa kalktı, az ileriye oturdu.

-Ne diyorsun sen, bacım, Ne istediğini biliyor musun?O, benim evimin direği, Hasan'ımın emaneti, ciğerim, her şeyim, onsuz ne yaparım ben?

-Merak etme Nofa, istersen size buradan bir ev satın alırım. Aylık düzenli para yollarım. Yaz aylarında da gelir yanına. Hem bak istersen sende çocuklarını alıp sık sık bizi ziyarete gelebilirsin.

Nofa gözlerini, Ayten'in gözlerine dikti.

Bak Ayten , alacaklarına karşılık bedel istiyorsan;al götür, senindir...Çünkü borcumu ödeyecek durumum yok. Yok eğer oğlumu istiyorsan;veremem.

Yıkılmıştı Ayten. Daha fazla oturamadı. Çocuğa sarıldı, gözleri dolu dolu, kendini dışarı attı. Yol boyunca

hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hem çocuğu alamamış, hem de kardeşi gibi sevdiği Nofa'yı anlatamadıkları yüzünden kırmış, yokluklarıyla ezmişti.

Yusuf sınavda;bölge birincisi olduğunu gösteren belgeyi alarak sevinçle eve koştu. Kapının önünde annesi, annesinin kucağında durmadan ağlayan Kardeşi Ali duruyorlardı. Ali, arkadaşları ile şakalaşırken düşüp kolunu incitmiş, annesi kırılmış olabileceği şüphesi ile, kırık-çıkıkçı Musa efendiye gitmeye hazırlanıyordu. Onların doktor yerine kırık-çıkıkçıya gideceğini duyunca;kollarını kartal kanatları gibi iki yana açarak, annesinin önüne geçti.

-Şeyh yok, Hacı yok, Hoca yok, çıkıkçı mıkıkçı yok. Doktora götüreceğiz, kardeşimi.

-Oğlum, deli misin nenin, nerden getireyim doktor parasını?Hem çekil kenara , bak kardeşin kolunu oynatamıyor. Durmadan ağlıyor. Bari Musa'ya götüreyim de bir hal çaresine baksın. Ha güzel oğlum?

-Bırakmaaam...

Var gücüyle bağırdı Yusuf, annesinin fistanından tutup çekerek;

-Gir içeri anne, gir içeri ve beni bekle.

Annesinin kucağında kolunun acısıyla, durmadan göz yaşı döken kardeşinin yanaklarını öptü. Mendiliyle yaşlarını sildi.

-Azıcık daha dayan kardeşim. Ağabeyin seni doktora götürecek.

Annesine dönerek:

-Anne beni burada;kımıldamadan bekle. Allah aşkına bekle.

Dedikten hemen sonra koşarak uzaklaştı yanlarından. Usta bir atlet gibi tempolu ve hızla durmadan koşuyor, sokakları bir bir ardında bırakıyordu. Ayşo kadının kapısının önünde durdu. Daha kapıya vurmadan bağırmaya başladı.

-Ayşo ana, Ayşo anaa, evde misin?

Ayşo, gece çocuklara yapacağı tatlılar için şekerli su hazırlıyordu. Yusuf'un sesini duyunca;

-Allah Allah Nofa ile Yusuf geldiler herhalde.

Diyerek başını kaldırdı.

-İyi de niye deli gibi bağırıyor bu çocuk?

Yusuf'un kapıyı ardına kadar gürültüyle açan omuz darbesiyle soluk soluğa girdiğini görünce;şaşkınlığı telaşa vurdu. Ardından Yusuf'un ana diye seslendiği Nofa'nın da gelmesini bekledi. Nofa yoktu ve Yusuf ana diye sesleniyordu. Kalbi sıkıştı, ne gözlerinin gördüğüne, ne de kulaklarının duyduklarına inanabiliyordu. Kendi de, kaderi de kısırdı işte, çocuğu yoktu ve ömrünce ilk kez biri ona ana diye sesleniyordu. Tarifi yoktu bu duygunun. Hayatı boyunca yaşadığı bu topraklarda gördüğü tek dağ olan Karacadağ'dan bie daha büyüktü bu duygu. Anlatılır gibi değil...Daha kocaman işte.

Yusuf'un fistanından çekişleri ile:

-Ana ana,

Diye seslenişi;onu bu duygu yoğunluğunun uykusundan uyandırdı.

-Ne oldu oğlum, dedi omuzlarından tutup.

-Kardeşimin kolu kırılmış, dedi kekeleyerek ve soluk soluğa koşturmaktan yanakları all olmuş, konuşurken buharlar çıkıyordu ağzından.

-Ah yavrum;dedi Ayşo.

-Eee ne yaptınız?

-Doktora götüreceğim onu, bana biraz para verir misin?

-Ooo, güzel oğlum, yiğidim, erkeğim büyümüşte; kardeşini doktora götürecek, diye sarıldı. Fistanının cebinden bir tomar para çıkarıp, saymadan çocuğun eline tutuşturdu.

-Saymadım Yusuf'um ama sanırım yeter. Yetmezse gene gelirsin oğlum tamam mı?

Çocuğun gözleri rafta duran kavanoza çevrildi.

-İyi de ana bu senin paran, benimki bu kadar çok değildi ki.

-Olur mu oğlum?Senin paran daha çok, kavanoza bile sığmayınca cebime koydum. Hadi bırak bunları çabuk git, kardeşini doktora götür.

Çocuk tam dışarı çıkmak için sırtını dönmüştü ki:

-Yusuf'um, dedi yalvarır bir sesle.

-Bir daha de söyler misin?

-Neyi ana, dedi şaşkınlıkla.

-Bir kez daha ana der misin bana?

Çocuk ansızın sarıldı:

-Ana ana,

Dedi. Sıkıca sarıldılar. Sonra geldiği gibi koşarak gitti.

O parayla Ali doktora gitti. Kolu iki yerden kırıldığı için alçıya alındı. Yusuf o gece tarifsiz bir gururla girdi yatağına. Başını tavandaki boşluğa dikti.

-Bir gün çok param olacak, seninde paranı ödeyeceğim öğretmenim...

Gözleri kapandı. Huzur içinde, tatlı bir uykuya daldı.

Bayram sabahıydı, radyodan hüzünlü bir türkünün

melodileri yankılanıyordu...

-Yüce dağ başını duman kaplamış,
duman kaplamış.
-Yinemi gurbetten kara haber var,
kara haber var...
-Seher vakti burada kimler ağlamış
-Çimenler üstünde göz yaşları var
göz yaşları var.

Ceylanpınar'ın mezarlığında;çimenlerini, bir çocuğun gözlerinden dökülen yaşlar ıslatıyordu. Babasının mezarı başında oturmuş, iliklerine kadar hissettiği babasızlığın yangını ve kimsesizliliğin ezikliğinde ağlıyordu Yusuf. Kendi elleriyle diktiği ve yeni tomurcuklanan ağacı suladı;

-Baba, biliyorum yine konuşmayacaksın benimle, başını kaldır desem istesen de kaldıramayacaksın... Kalk, amcam sürekli beni dövüyor diye dert yansam: üzülecek ama "Oğluma dokunursan seni döverim" diyemeyeceksin. Çünkü: oda senin ağabeyin. Baba, bu gün sana çok ihtiyacım var. İyi okullarda okumam için buralardan gitmeliyim... Ama gider isem;annem, ablam, kardeşim ne yapacak?Baba ben okumak istiyorum. Baba ben büyük adam olmak istiyorum.

Bayramın kutlu olsun baba! Sana söz veriyorum, her ne olursa olsun: okuyup büyük adam olacağım ve bir gün mezarına öyle geleceğim. Topraktan mezarına mermer duvarlar öreceğim göreceksin. Bayramın kutlu olsun baba, ellerinden öpüyorum...

•

DÜŞMAN BAŞINA BUNLAR

Zamanın birinde; Krizistan adında bir ülkenin, en ünlü televizyon kanalında, halkın çok sevdiği bir tartışma programı varmış. Bu programın yorumcuları:uzunbacakgillerden prof mankenesor Azdilya ile, kaynanagillerden prof Dırdırya isimlerinde iki aydınmış.

Programın yayına girdiği saatlerde;Krizistan'da sokaklar boşalır, hayat adeta durur ve istinasız herkes bu iki aydının tartışmalarında; hayata dair ne kadar dedikodu, zırva, saçmalık var ise öğrenir, böylece entelektüel ve kültürel açıklarını kapatırmış.

İki yorumcu;program boyunca dalaşır, saç baş birbirine girer, galiz küfürlerle hakaret ederken, reytingler Marsa vurur, halk tüm coşkuyla katılırmış onlara. Ancak program bitip ikilinin hayranları birbirini boğazlarken onlar kanalın kendilerine tahsil ettiği özel limuzinlerinde, sarmaş-dolaş ve dostça eğlenerek evlerine gidermiş.

Yine böyle bir günde;arabaları belediyenin büyük düşünerek, yol genişletme kazılarında açtığı çukurlardan birine yuvarlanmış. Meğer ki;bu çukur bir zaman tünelinin boşluğuymuş. İkili;az gitmişler, uz gitmişler(Gitmişken keşke gelmeseymişler)derken tarihin kitaplarının uyduruklarından farklı iki ülkenin topraklarına düşmüşler.

Azdilya Pompili, Dırdırya ise Pampili adlı ülkelerde:güzellikleri, zekaları, insanı çileden çıkaran dırdır-vırvır ve gariplikleri ile;kısa sürede buralarda da ön plana çıkıp sevilmişler.

İki dost ülke olan:Pompili ile Pampili devletleri, asırlardır barış içinde yaşar, kendi içlerinde ise;kardeşçe bölüşür, yardımlaşır ve mutlulukla. geçinirlermiş. Savaş, kavga, kin, nefret, dil, din, ırk, sınıf, iktidar, hortumlama, çakallama, bodos-lama nedir bilmez, her şeyin en güzelini yüreklerinde taşır, barış içinde sürdürürlermiş yaşamlarını. Bu iki ülkenin en büyük ve tek talihsizlikleri;nane-nane Ajmar gibi bir kof-starları olmadığı için, her yıl düzenlenen fostimizyon şarkı yarışmasında dereceye giremez, sonrada suçu ve moku başkalarına atıp avunurlarmış.

Gel zaman, geldiysen gitme zaman derken, Pompilililer hayran kaldıkları Azdilya'yı, Pampili-ler ise Dırdırya'yı başa getirmek gibi bir gaflete düşmüşler. İşte ne olmuşsa bundan sonra olmuş...

İki keskin zeka bu insanlara, savaşın olmadığı bir düzende silah satamayacaklarını, her kesin eşit olduğu bir yerde, zenginlik denen güzelliğin yaşanamayacağını, renginden, menginden, kıçındaki tüyden, yanağındaki benden, yani moktan bir sebeple insanları ayırmazlar ise;asilzadelerin kölelerden farkı kalmayacağını. Öğretmenlerin, memurların, işçilerin, emekçilerin bu kadar çok para kazanmasının, kendileri gibi bir mok bilmeyen ama reyting canavarlarının yarattığı mini etekli kısa beyinlilerin haklarının yeneceğini. Çalışanların mutlaka fuhuş, futbol, gece hayatına ve alkole bulaştırılıp beyinlerinin yıkanması gerekliliğini öve öve anlatıp, kendi ülkele-

ri Krizistan'dan örneklerle belgelemişler.

Aynı topraklarda, farklı konuşan ama buna rağmen asırlardır kardeşçe yaşayan, birbirinden evlenen, aynı topraklar için can veren iki milletin varlığını saçma bulduklarını;dolayısı ile Pampilililer ile Pompilililer'in mutlaka savaşarak birinden birinin diğeri sömürgesi altına alması gerekliliğini savunmuşlar.

Çok geçmeden iki dost ülke senelerce süren bir savaşa tutuşmuşlar. Neye savaştıklarını bilmeyen bu zavallılar yokluğun ve sefaletin pençesine düşmüşler. Her hangi bir taraf diğer tarafın askerlerini esir aldığında, öldürmeyi bilmediklerinden tekrar serbest bırakır(Çünkü

esir alan ile alınan ya amca oğlu, ya kardeş, ya da akraba çıkarmış)böylece eksilen olmadığı için savaş bir türlü bitmemiş,

Ne zaman ki;Azdilya ile Dırdırya eski ülkelerine ışınlanmışlar, o vakit: tekrar huzura erip barış içinde yaşamaya başlamışlar. İki dost ülke oturup bir anlaşma imzalamış. Anlaşmaya göre o ülkelerde herkes kendi bildiği ve başarılı olduğu işi yapacak, alış verişlerde para kullanılmayacak, sırf güzel ya da şöhretli diye: baldır bacak ya da halkı kışkırtacak insanların ekranlarda boy gösteremeyecek, herkes evindeki ekmeği olmayanla bölüşecek.

Kısa sürede eski güzel günlere geri dönüp, sonsuza dek mutlu ve barış içinde yaşamışlar.

Darısı Krizistan ülkesindeki zavallı vatandaşların yoksul başlarınaaaa.

•

Gökte Ay Gördüm Top'tu

Pether SHOOL: kendi halinde, kimseye zararı dokunmayan, apolitik ve her nihayetinde barmen işçi sınıfından otuz beş taşında bir adamdı. Tek bir hayali vardı...

Çevresindekilerin ta çocukluğundan beri görüp, dile getirdiği. Kendinin de bildiği:tiyatral, müzikal ve edebiyattaki doğuştan olan yetenekleri doğrultusunda;bu yeteneklerini sergileyebileceği ve içindeki birikmişlikleri sanat yoluyla bölüşebileceği bir sanat dalında başarılı olmak...

Bu amaç için:vakti zamanında çok emek verip mücadele etmişliği vardı.

Sesi çok güzel, yorumu ve tarzı farklı olduğundan;kaset çıkarmak istemiş. Ne var ki:Alman inşaat tepelerinde çığırırken onu keşf edecek yetenek avcıları bulunmadığından. Boşu boşuna aylarca kendinden ağır çimento torbalarını sırtına vurmuş, az kalsın fıtık olacak derecede çalışmıştı.

Boşunaydı işte!. . Lise yıllarında parodiler, skeçler, tiyatro metinleri yazmıştı. Bu metinleri o güne kadar hiç tiyatro seyretmenin güzelliğini yaşamayan kasaba halkı önünde sahnelemek için de az çaba sarf etmedi. Kendisi

gibi;hayatı boyunca tiyatro ve sinemaya gitmemiş öğrenci arkadaşlarından ve onlara göre belki bir iki kez bu keyfi yaşamış öğretmenlerinden tiyatro grubu kurdu.

Hoş;(büyüdüğü kasabada Gerzen Kichken çiftliği sınırları içinde ve kasabada yaşayan memurlar ile ailelerinin yararlanabildiği sinema ve tiyatro salonu dışında bir yerde yoktu ya)

Okul müdürü Helmuth "El ele tutuşmak günahtır" diyerekten yasaklasa da, o yinede inatla folklor ekibi kurmuştu. Kendinin de ekip başı olarak yer aldığı lisenin folklor grubu, tiyatro ve müzik grupları. Ab statüsünün gevşekliğinden yararlanıp kent kent dolaşarak konserler vermişti. Sene boyunca okula yoksul olduğundan aynı pantolunu giyerek giden Pether:yinede konser gelirlerini okulun kütüphane yapımında harcamış, kütüphane girişinde resmi asılmak sureti ile teşekkür edilmişti. (Helmuth müdür;kaynak kitapları yerine sadece dini kitapları raflara koyunca açlık grevine giren Pether'i, birileri eşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdi ama olsun du.)

Yazdığı şiirler, öykü ve kompozisyonlar eyalette çeşitli dallarda ödüller almış;eyaletin süper valisi ödül olarak:kalem ve sahte altın suyuna batırılmış çakma bir saat vermişti ona.

Yani; Pether çok başarısız biriydi kısacası...

O günde de gecenin köründe eve gelmiş ve alabildiğine yorgundu. İçeri girer girmez; çok sevdiği eşi Andrea'ya;

-Çabuk leğeni getir, ayaklarımı yıka!

Diye bağırdı.

(Karıştırdım galiba:ne Pether öyle biri idi, nede Almanlar sevdikleri eşlerine böyle garip emirler verir.)

Evinden oldukça uzak bir barda çalışan Pether:gecenin en olmaz saatinde paydos ettiklerinden evine dönecek vesait bulamıyordu.

-Ya bana ne;ille de eveime gideceğim.

Demek gibi bir aptallık yapmaya kalkışsa;o zaman da taksicilere günlük kazancının üstünde para ödemek durumunda kalacağından, mecburen haftada bir gelebiliyordu.

Peki nerede kalıyordu?

İşe başladığı ilk zamanlarda:kış günü, soğuk gecelerde dışarıda kalmışlığı oldu!Kah sahile demir atan boş teknelere sığınıyor, kah:kumar oynatılan sabahçı kahvelerinde on adet zehir gibi bayat çay içmek şartı ile sabah ederek dayanıyordu. Sonra bir gün:

-insanlık ölmedi ya...

diyen bir müşterisi:evinin, kapısını o güzel yüreği açmış, o zamanda:patronları:

-Hımm bak;sen bizim ilşkilerimiz üzerinden demogoji yapıp kendine çıkar sağlıyorsun. Olmaz böyle...

diyecekti.

-Bize ne senin barınma sorunlarından?Git 1000-1500 mark ödeyerek kiralık ev tut oraya taşın!

Önerisinde bulundular. Fakat zavallı Pether'e;750 mark maaş verdiklerini unutmuşlardı.

Pether bir keresinde;soğuk ve kardan korunmak için, geceyi geçirmek adına. Gözüne tekne göstermiş ve o tekneye atlarken:denize düştü. Ancak denizi yirmili yaşından sonra görebilen ve yüzme bilmeyen Petther'i, boğulma tehlikesinden, tesadüfen orda bulunan tinerci gençler kurtarmıştı.

Pether her gece olduğu gibi;o gece de çok yorgundu.

Fakat yarım saatte olsa kitap okumakta kararlı olduğundan köşesine çekildi.

On beş yıldır, onunla evli olan eşi Andrea;bu duruma çok içerlemişti! Haklıydı tabi. Pether haftada bir gün eve geliyor, o neden zaten çok sevdiği eşini az görebiliyordu. Ki Pether ve Andrea;bir birilerini deliler gibi sevmiş, ailelerine baş kaldırıp, her engele rağmen kaçarak evlenmişlerdi.

Oysa;şimdi yüzünü haftada bir görebiliyordu. Pether'in yokluğunda;Andrea, çocuklarının hem anne hem babaları olmaktan yorulmuş, bıkkın ve bunalımdaydı.

Pether ise;günde on yedi saat çalışıyordu. Günün kendisine kalan yedi saati:uyumak, yeme-içme, tuvalet, okuma, sinema ve tiyatroya gitme. Her şeyden önemlisi:nefes alma, yaşama, iyi bir eş ve baba olmak için fazlasıyla yeterdi!

Hem:Almanya'da, kimse sigorta yapmazken;patronları sigortasını da yapmış, sap olsunlar;haftada bir gün de izin vermişlerdi. İşini seviyordu kısacası!

Andrea patladı sonunda;

-Ee zaten haftada bir gün geliyordun, onuda kitap okuyarak mı geçireceksin?

-Ne yapayım, zamanım yok, okumadan da duramam. Hem, okumadığım için;Dr Daum amca "Senin entelektüel altyapın ne ki, kitap yazmaya kalkıyorsun?Her nihayetinde;sen bir barmensin!" diye kızıyor karıcığım.

-Ya iyi güzel çalışıyorsun. Eskiden eve bir ekmek alamaz iken şimdi üç tane bilem alabiliyoruz!Bulgurumuz da var, yağımız da...Hatta abarttık biraz;çocuklara haftada bir gün çikolata bilem alıyoruz, ama...

-Aması ne?, Sizi sultanlar gibi yaşatıyorum işte. Her

ay sonlarında ev sahibi ağzıma ediyor kira geciktiği için ama olsun!

-Ya bizim ihtiyarladığımızda;şöyle unutulmazdı diyebileceğimiz farklı bir günümüz olmayacak mı?

-Hoppala. .

-Ben anlamam hoppaladan da moppaladanda. Yarın beni sinemaya götüreceksin o kadar!

-Seyir edecek filmi var Allah aşkına?

-Var var

-Hangisiymiş o?

-Şu büyük üstatla kıyaslanan ünlü türkücümüz var ya?

-He var...

-İşte onun "Gökte Ay Gördüm Top'tu"adlı filmi vizyona girmiş!

Pether baktı ki çaresi yok...Hem yalnızlıktan bunalan karısı kafayı yiyecek!

-Tamam anasını satayım, gidelim! Battı balık yan gider, yarında uyumam ne olacak?

-Paran var mı?

Olmaz mı hiç?. . Sağ olsunlar;patronlarım bahşiş kutusunu kabanları il örtüp gizliyorlar ama müşteriler yine de bahşiş veriyorlar!

Ertesi sabah sinemanın yolunu tuttular. Pether;sinema salonun bulunduğu iş merkezinin lüks ve şık restoranında "Erkeklik ölmedi ya. . "diyerekten karısına yemek ısmarladı. Andrea döner dürüm yedi. Hay yemez olaydı. Kadın üç günlük bayat dönerden az kalsın gidiyordu.

Pether'in ise canı lahmacun çekiyor, fakat artan petrol fiyatlarının paralelinde:lahmacunun içindeki kıyma ile soğanın ters orantılı yer değiştirdiğini bildiğinden. Yer

yer tavuk etine rastlanan patatesli yarım ekmek yedi. Filmi seyretmeye geçtiler, salon tıka basa doluydu. Bu Almanya böyle sosyal bir memleketti.

Övdükleri kadar güzel bir yapım olmuştu. Günümüz Almanya'sında ve o koşullarda;ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi;Berlin duvarlarının iki kardeş millet arasında ne kadar gereksiz durduğunu!

Filmdeki dağ görüntüleri baş döndürücü idi ama olsun. Kadı kızı hikayesi bir kusurcuktu yani. Bir ana yüreği, babanın siyanı. Alman köylüsü bir ailenin dramı bu kadar güzel anlatılırdı ancak...

Film bitmiş dışarı çıkmışlardı. İzleyiciler salya sümük ağlıyor, beğenilerini getiriyorlardı dile.

-Nasıl buldun_

dedi Andrea.

-Güzel, güzel de...

-De si ne?

-Ah ki ahh, vah-u vah. Birde bu kadar hassa bir konuyu;bir travestinin yaşam mücadelesi üzerinden kurgulamasa idi daha güzel olacaktı.

Andrea çok kızdı bu eleştiriye.

-Çıkar at bakışlı gözlükleri Pether! Yönetmen sayesinde;travestilerin ulvi, ilahi, hatta ve hatta mucizevi bir yanını da görüp öğrendik.

-Neyi?

Dedi Pether şaşkınlıkla.

-Neyi olacak? Gökteki ayı, yıldızları hatta karanlıkları yırtan aydınlık ışığını sadece travestilerin görebildiğini.

Pether:

-Haklısın karıcığım özür dilerim, eleştirmenler haklı çıkacak. Bu film OSCAR alır!

Diye onayladı Andrea'yı...

Dışarı çıktılar;gördüklerine inanamadılar...Sakallarını makyajla kapatmaya çalışmış, kalın ve şekilsiz dudaklarında kan kırmızısı bir ruj, ortadan kelleşmeye başlyan kafasından beline inen saçları ile kadınımsı bir delikanlı ve artık her yerde görülen magandalardan oın kişilik bir grup tartışıyorlardı. Gruptan maço görünümlü biri bağırmaya başladı:

-Utanmıyon mu ulan karı gibi kıvırtmaya? Bir Alman erkeğine bu yakışır mı?

Pether, Andrea'ya dönerek;

-Karıcığım var ya:bu filmin yapımcı ve yönetmeni bilerek ya da bilmeyerek;bir gerçeği daha anlatmış. .

-Nedir o?

-Biliyorsun bu ülke;seksen yılda altmışa yakın hükümet gördü. Ancak hiç birnin aklına gelmed;Berlin duvarını yıkmanın yolu, ülkedeki travestilerin yaşam koşullarını iyileştirmekten geçeceği gerçeğini!Ama bizim türkücü çözmüş işte!

Güldüler iki si de, içleri rahatladı. "İyi ki gelmişiz, entelektüel ve kültürel al tyapımızın gelişimi ve yararı dışında artık travesti kardeşlerimizinde:ideolojilerinin bu ülke gerçekleri içinde önemli bi, r önem arz ettiğini görmüş olduk.

O gün Pether;gökteki ayın hilal, yarım yada dolunay değil;top olduğunu:yönetmen ve yapımcının gözleriyle görmüş olmanın huzuru içinde daldu uykuya.

-iyi geceler Pether, İyi geceler Andrea ve diğerleri;yüz yıllar boyu iyi uykular canlarım benim!

Son

İki bin yılında tesadüfen beraber çalışma şansı bulduğum ve bununlada onur duyduğum sayın Faruk ve Servet Aksoy;

Sanırım yeşil ışık filminin eğlence gecesiydi. Hatıraların nor edildiği deftere şöyle bir not yazdım.

Faruk abi; Öyle başarılı olacaksın ki;bir gün hava kimanlarından birine elinde Oscar ödülü ile ineceksin ve seni ilk karşılayanlardan biri ben olacağım.

Aradan dokuz yıl geçti. Başarılı kısmı;sizin sinema salonlarına milyonlar çeken yapımlarınızla gerçekleşti. Diyorum ki;o güzel yüreğinizle sinemasal zekalarını bir araya getirerek. Şu ülkemin gerçekliklerini anlatan bir yapıma imza tasanız ne güzel olur değimli.

Amerikan fil şirketleri;kendi ülkelerinin kabul edilemez sömürge anlayışını anlatan filmlerle Oscar kazandılar. Ha keza Hitler'i en çok eleştirenler yine bizzat Alman yönetmen, senarist ve yapımcılarının ellerinden çıkan filmler olmuştur.

Hadi Aksoy yapım; sıra sizde değil mi.

Sevgilerimle...

•

HOCAM, HALLERİMİ AYNEN BÖYLE YAZ

BÖBREKLERİMİ DE SATIYORUM, GÖZLERİMİ DE

Hocam; hani eski hikayelerden okuruz, masallarda anlatılır ya...Yoksulların çaresizliklerini en güzel anlatışlarının ifadesi kelimeleri. "Dün gece çocuklarımı süt niyetine şekerli suyla kandırıp uyuttum"

Dün gece pencereden dışarıya baktım, lapa lapa kar yağıyor, çam ağaçları sert esen soğuk rüzgarlarda dalları kırılacakmış gibi savruluyordu. Büyük kızım, içi boş sobanın önünde üşüyor, titreyerek ama inatla ders çalışıyordu.

Uzun zamandır işsizim hocam, dönem dönem bulduğum işlerden de, kredi kartlarına olan borçlarım yüzünden peşime takılıp iş yerlerime gelen haciz memurları yüzünden kovulduğum için oldukça çaresiz durumdayım.

Biliyorum; şimdi bana kızacak, "İşsiz güçsüz bir adamsın, neden kredi kartlarına bulaştın?" diyeceksin.

Mecburdum hocam... Kızım hastanede rehin kalmış, üstelik tedavisi yarıda kalırsa ölebilirdi. Kartları sadece kızımın tedavisi için kullandım. Ödeyemeyince de faizler dağ gibi büyüdü. Haciz memurları defalarca evimi haciz ettiler. İki çul, bir kaç kap kacak ve yer yatağından başka hiç bir şeyimiz kalmadığı halde hala peşimizdeler. Sanırım para edecek malımız kalmadığı için canımızı haciz edecekler.

Küçük ve hasta kızım ateşler içinde yanıyor, saatlerdir boğazından bir lokma geçmediği için;

-Açım.

Diyordu. Annesi bir şeyler bulma umuduyla mutfağa fırladı. Bir bardak su hazırladı süt niyetine. Suya katacak iki çay kaşığı şekerimizin olmadığını da anladığında hüngür hüngür ağladı.

Hocam, kızımın açlığından da eşimin göz yaşlarından da utandım dün gece...Beslenme çantası boş okula gittiği halde birinci olan büyük kızımın aldığı takdirnameden, kirasını ödeyemediğim için kapıma dayanan ev sahibi, artık ekmeği bile borç vermeyen bakkaldan utandığım gibi.

Tek isteğim kızlarımın okuması ve annelerinin artık gülümsemesi hocam. Ne olur bana yardım et...

İş arıyorum, kredi kartlarımı kapatacak kadar ve kızlarımın eğitimini üstlenecek bir hayır severin yanında gerekirse ömrümce çalışacağım bir iş. Kimseden karşılıksız bir şey istemiyorum hocam.

Eğer ki;iş imkanı yoksa o zaman sizin aracılığınızla buradan organ nakli bekleyen tüm hasta ve hasta yakınlarına seslenmek istiyorum;Kredi kartı borçlarımın ve çocuklarımın eğitiminin karşılanması karşılığında böbrekle-

rimi de satıyorum, gözlerimi de...Tüm organlarım satılıktır bu saatten itibaren.

Benim gibi sesi duyulmayan bir babanın çığlıklarına karşı duyarsız kalmayacağınıza inanıyorum sevgiyle, hürmetle ellerinizden öpüyorum.

Son

Mektubu bitirdi, altına kendisine ulaşmaları için cep numarasını yazdıktan sonra, cebinde kalan ancak bir kaç günlük ekmek parasının yarısıyla gazetede yazılı numaraya faksladı. Mektubu yazdığı kişi;Tarih Gazetesinin baş yazarı Yasin Yağız'dı.

Yasin Yağız;sadece gazetenin baş yazarı değil, aynı zamanda dilden dile dolanan şarkıların söz yazarı, insanın içine işleyen şürlerin üstadı, kelimelerin efendisi diye anlatılan değerli bir ustaydı.

Düşkünlere, özellikle çocuklara yaptığı yardımlarla halkın yüreğinde taht kurmuş, bir spor gazetesine yaptığı maç kritiği yazılarında bile çocuk düşleri üzerine yazıyor, spor adamı ve sporcuları çocuklar kadar masum olmaya davet ediyordu.

Cem, senelerdir onun büyük hayranı olarak yazılarını takip ederken;bir gün onun kadar sevilen bir yazar olmanın düşerini kuruyordu. İdolü olan bu büyük yazarın kendisine yardım edeceğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Yanılmadığını üç gün sonra yazdığı mektubun noktasına, virgülüne dokunulmadan yazarın köşesinde yayınlanışından anladığında sevinçle havalara sıçradı. Her sabah yaşama tutunmak için avuçlarında büyüttüğü umut-

ları başı dumansız dağlar gibi büyümüş, umudun bahar çiçekleri açmıştı yüreğinde.

Haberin üstünden bir hafta geçmişti;bir akşam üstü telefonu çaldı, kulaklarına inanamadı...

Arayan yazarın ta kendisi idi. Üstelik, yanında olduğunu söylüyor, yarınlara dair güzel günlerin geleceğinin müjdelerini veriyordu.

"Güzel kardeşim, mektubun tıpkı benim gibi vicdan sahibi tüm insanları inanılmaz etkiledi. Gözün aydın;ülkenin dört bir yanından iş teklifleri yağıyor. Herkes sana bir an önce ulaşmak için bana adeta yalvarıyor. Gazetemize yığınla yardım paketleri ulaştı. Sadece bununla da sınırlı değil;mesela Bodrum'da yaşayan bir okurum haberi okuduktan sonra çıkıp buralara gelerek beni ziyaret etti. Otelinde çalışabileceğini bana bildirdiği gibi kart ve tedavi masrafını karşılayacak parayı açtığı hesaba yatırdı. Buna benzer yığınla para yardımı birikti. Şimdi ben kapatacağım kardeşim. Asistanlarım ben kapattıktan sonra sana ulaşıp gereken bilgileri senle paylaşacaklar. Unutma senin gibi onuruyla mücadele eden babaların daima yanındayım. Ne zaman başın sıkışırsa beni ara, numaram;053.....

Gerçekten de o kapattıktan sonra asistanı arayıp; Pazar günü vereceği adrese gelerek toplanan yardımları ve gelen iş tekliflerinin adreslerini alabileceğini bildirdi.

Kendini rüyada gibi hissediyordu. İnsanlığın yardımlaşma kardeşçe bölüşme ve dostça söyleşmelerinde tertemiz duygu yağmurlarıyla baharın açtığı bir rüya.

Asistanın kendisine verdiği adrese söylenen gün ve saatte gitti ancak muhatap bulamadı. Umudunu yitirmeden üç hafta boyunca devamlı aynı adresin kapısında

bekledi ne var ki kapı yüzüne hiç açılmadı. Yazarın verdiği numarayı aradı, karşısına bir bayan çıkınca durumu izah etti. Yasin beyin böyle ufak şeylerle uğraşmayacağını belirten kadın;

" Arkadaşım, Yasin beyi ya da bizi ne ilgilendirir sizin durumunuz! El avuç açacağınıza bir iş bulup çalışmayı deneseniz bence sizin için daha iyi olur! Lütfen bir daha bizi rahatsız etmeyin..."

Güvendiği dağlar dinamitlerle parçalanıp, üstüne devrilmiş, onuru, umudu, yarına dair gülümsemeleri dağın zirvesinden kopup gelen kocaman kayaların altında can vermişti. Telefonu kapadı, geçtiği yol üzerindeki bir köprünün demir korkuluklarına tırmandı.

"Yarınlar güzel olacak az daha direnin," dediği çocukları ve eşinin yüzüne nasıl bakacaktı. Köprünün altında gürültülerle geçen binlerce aracın farları kamaştırdı gözlerini. Bir sigara yaktı, ağladı ve bir anda kendini boşluğa bıraktı.

Ancak, yoksulun ölümü bu kadar kolay olamazdı!Montu köprü korkuluklarına sıkışınca bir süre kredi zade işsiz bir babanın ibret belgesi gibi asılı kaldı, Ta ki;biri kendi gibi kredi zade olan iki kahraman polis elinden tutup yaşama geri çekene kadar.

•

Mr. ZAC İle MİKROPLARI

Tarihin derinliklerinde bir zaman, gri ormanların(Dizilerde mavi orman oluyor da;benim öykümde neden ormanlar gri olmasın babında hani...) kuytularında;Mr Zac adında, karun kadar zengin biri yaşarmış.

Eskiden neşe dolu, hayatı seven ve zamanının çoğunu çalışarak geçiren Zac;ne olmuşsa olmuş, ömrünün son beş yılını şatosuna kapanarak ve yalnız geçirmeye başlamış. Zac o kadar tembelmiş ki;gününün çoğunu televizyon başında geçirir, yeme, içme ve tuvalet zaruri etlerinin dayattıkları mecburiyetler olmasa hiç kalkmazmış yerinden.

Mr Zac;dişlerini reklamlarda görüp beğendiği ve bir kerede mikropları, tartarları, çürük ve yemek artıklarını temizleyen, diş macunlarından aldığı halde;dişleri çürümüş. İşte o günlerde çürük dişlerinden birinin kovuğuna, Sülü ile Lülü adlı iki mikrop yerleşmiş!

Bu mikroplardan Sülü;alabildiğine cahil, tıpkı Zac gibi tembel ve asalak geçinir. Lülü ise onun tam aksine;çok zeki, yardımlaşmayı seven, dahası ailesi okula göndermediği halde:yerleştiği evlerin kütüphanelerindeki kitapları seller sular gibi okuyup, kendini her geçen gün geliştirirmiş.

Bir gece iki mikrop arkadaş var güçleriyle Zac'ın dişlerini kemiriyor, bu kemirmelerden canı fena halde yanan Zac;buna rağmen tembelliği yüzünden doktora gitmiyor ve gözlerini dahi acıtan ağrıya katlanmakta direniyormuş. Onu bir türlü doktora götürmeyi başaramayan mikropların canı fena halde sıkılıp hayli sinirlenmişler.

Sülü; "Ya Lülü bu ne biçim insan, bir insan canı yandığı ve üstelik bu can yangınına çare olduğunu bildiği halde, nasıl katlanır, neden bir şeyler yapmaz anlayamıyorum?"

iye sormuş:

Lülü; " Anladığım kadarı ile Zac; tam bir mazoşist, yani acı çekmeyi seven tiplerden"

Demiş bilgiç bilgiç.

"Fakat sen bilmezsin, ben bu Zac'ı çok uzun seneler öncesinden tanırım. O zamanlar böyle değildi. "

Sülü'nün kafası karışmış, keskin dişlerini bilerken;

"Peki ne oldu da bu hale geldi?"

Diye sormuş, içindeki merakın heyecanıyla;

"Zac'ın en büyük hayali;çocukluk aşkı Monica ile evlenmekti. Fakat Monica;çok zengin ve asilzade bir ailenin kızı olduğundan, evlenebilmeleri için; çok çalışması ve oldukça para kazanması gerekiyordu. Zac, durup dinlenmeden çalıştı. Kendinden, zamanından kıstı. Yemedi, içmedi ve Monica ile evlenecek duruma geldi. "

"Ee; evlenebildiler mi bari?"

"Evet, evlendiler. "

"Ne oldu peki?"

"Fakat kavuşma kavgasında, para kazanma kırsı denen hastalığa tutulan Zac, tüm zamanını iş yerinde geçiriyor, önceleri karısını ve sonra iki çocuğunu ihmal edi-

yordu. Arada bir pahalı hediyeler almanın, onlarla arkadaş gibi kısa süre oyunlar oynamanın, iyi bir baba olmak için yeterli olduğunu düşünüyor ve vicdanını böyle rahatlatıyordu. "

"İyi de;çocukların okulda, sokakta, mahallede yani her yerde yeterince arkadaşları var zaten. Ben cahil ve kötü ruhlu bir mikrop olarak bile biliyorum ki;çocukların arkadaştan çok onları kendilerini güvende hissedecekleri, muhtaç oldukları sevgiyi alacakları, iyi ile kötüyü, doğru ile yanlışı anlatacak birer anne ile babaya daha çok ihtiyaçları var. Değil mi?"

"Haklısın tabi; aynı zamanda sevgililerinde her şartta hayatı eşit şekilde yüklenmeye ve sorunları paylaşmaya ihtiyaçları var. "

"Tamam bunu bende biliyorum, anlayamadığım dev bir kütüphane sahibi olan Zac nasıl bilmez bunları?"

"Zac bu kitapları okumak istediği için değil, bir inat uğruna aldı!Bir gün iş dönüşü arkadaşının kendisine hediye ettiği kitabı okudu. Yalnızlıktan bunalan Monica bunun üzerine; "Zaten gün boyu iş yerindesin bari eve gelince biraz bizimle zaman geçirsen olmaz mı?" Deyince:inat edip sürekli kitap almaya başladı. Aldığı kitaplar aslında okumuyor, misafirlere caka atmak için pahalı ve süslü bir kitaplıkta sergiliyordu. Gel zaman git zaman, Monica ile Zac arasında giderek artan kavgalar başladı. Zac sürekli Monica'yı suçluyor:gün boyu eşek gibi çalışıp sizi saraylara layık evlerde ve sultanlar gibi yaşatıyorum. Sen ise durmadan dırdır edip başımın etini yiyorsun. Diyerek onu dinlemiyordu. "

"Çok merak ettim, lütfen devam eder misin?"

"Aslında Zac'ta üzülüyordu çok sevdiği karısı ile

kavga edince fakat; bir türlü çözüm bulamıyordu. Yapması gerekenin sadece eşiyle konuşmak ve onu dinleyerek yaşanan sorunları bölüşmek olduğunu unutarak. Monica bir akşam olanlara daha fazla dayanamayıp, çocuklarını da yanına alarak, evden ayrılmaya karar verdi. Zac;onların gidecek olmasından fena halde üzgün ve perişan durumdaydı ama; gururuna yedirip " gitme" diyemedi. Monica ise, kapıdan çıkana kadar, Zac'ın: "Karıcığım seni çok seviyorum, ne olur gitme" demesini bekledi boşuna...Böylece birbirlerini delice seven aşıklar hiç yere ayrıldılar. "

Şaşırmıştı Sülü,

"Aklım almıyor şu insanların sevgilerini de, nefretlerin ide. Hiç bir şeyi tam olarak beceremezler"

"Çok haklısın..."

"İşte ne olduysa, karısı ve çocukları evden ayrıldıktan sonra oldu. Zak, hiçbir şeyden zevk almamaya ve onun için her şey anlamını yitirmeye başladı. "

Bu arada iki mikrop;Zac'ın oturduğu koltukta:başını elleri arasına alıp, oyuncağı elinden alınmış çocuklar gibi ağladığını fark ettiler. Lülü;

"Aha bak, görüyor musun, emin ol şimdi neden ağladığını bilmek istemeden ağlıyordur. Oysa böyle zavallı gibi ağlayıp, kimsesizler gibi yalnız yaşayacağına;eşine giderek özür dilese, çocuklarını alıp gelse çok mutlu olacak..."

"iddiaya girerim yapmayacak tır" dedi Sülü.

"Seninle aynı fikirdeyim ama;ona öyle bir oyun yapacağım ki, gitmek zorunda kalacak"

Bunu söyledikten sonra, Zac'ın tam karşısındaki komodinin üstünde duran, Monica ve çocukların resimleri-

nin olduğu çerçeveyi itip, tam önüne düşürdü. Zac, paramparça olan çerçeveyi yerden kaldırdı, öpüp okşadı ve ansızın üstünü giyinerek dışarı çıktı"

O bunları yaparken Lülü adlı mikrop;

"Başardıım"

Diye çığlıklar atarak havaya sıçradı. İki saat sonra, Zac, beraberinde eşi ve çocukları ile içeri girdiğinde, uzun yıllardır hiç olmadığı kadar gülüyor, eğleniyordu. Yüzüne renk gelmiş, yaşam sevincinin en güzel çiçekleri açmıştı gülümsemelerinde.

Zac o günden sonra;hayatındaki her şeyin, sevdikleri ile anlam kazandığını. Paranın, şöhret ve kariyerin, bahçesini süsleyen güllerin, çiçeklerin, kuşlarla böceklerin kısaca yaşama dair her güzelliğin hatta acının, ancak özellikle sevdikleri yanında iken ve bölüşünce bir şey ifade edebildiğini anlamıştı. O günden sonra eşi ve çocukları ile hiç kavga etmedi, işinde eskisinden de başarılı olup, servetine servet kattı. Çevresinde geçmişin aksine sevilen, sözü dinlenen bir adam oldu.

Tabi bunların yanında, diş doktoruna gidip tüm çürüklerini tedavi ettirdi. O dişlerini tedavi ettirince, Sülü ile Lülü'ye yol göründü...Eşyalarını topladılar, Sülü çok kızgındı Lülü'ye;

"Yine yaptın yapacağını, sana mı kalmış, adamın mutsuzluğu? Bak bizi yerimizden, yurdumuzdan ettin....

Gülümsedi Lülü;

"Bir kere;biz kötüler ve mikroplara, insanlar bu kadar pasif olup bir birilerinin değerini bilmedikçe yurt çok olur...Sonra, kötüler daima var olacaktır inan, insanlar ısrarla yüreklerindeki sevginin farkına varmadıkları müd-

detçe..."

Sülü hala bir an önce karnını doyurabileceği, çürük bir diş kovuğunu nasıl bulacaklarının derdinde söyleniyordu ama;Lülü onun içini rahatlatan haberi vermekte gecikmedi.

"Merak etme, kendi sağlığına dikkat etmeyen, yığınla çürük dişli insan tanıyorum ben. Ama önemli olan bu değil! Benim derdim, şu anda savaş planları yapan yada anne-babasını üzen, özleten, ağaçları yok, hayvanları bilinçsizce üç kuruşa katleden birini bulmak"

"Aklından neler geçiyor senin, gittiğimiz yerde de rahat duramayacağına bahse girerim"

"Ya Sülü; yaşamımız boyunca kötü olmaktan bir mikrop olarak ben bile sıkılıp, iyi olmaya karar verdim. Umudum insanlarında bunu başarması sadece"

Sülü kısa bir süre sonra: yuva kurduğu tuvaletin klozetinde, üstüne dökülen sıvı ve güçlü deterjanların etkisiyle boğularak can verdi. Lülü ise yaşlanıncaya kadar insanlık uğruna çabaladı. İnsanlar onun yaptıklarını görmediğinden, üstüne tuz ruhu, çamaşır suyu, parlatıcı, yırtıcı, kırıştırıcı, kışkırtıcı bir çok zehirli madde döktüler. O zekası, okuduğu kitaplardan edindiği deneyim ve içindeki insan sevgisi ile tüm bu tuzaklardan kurtulup yüz yıllar boyu yaşadı. Öldüğünde;kendi gibi yetiştirdiği üç çocuğu vardı.

Allah rahmet eylesin, darısı hepimizin başına...

•

OĞLUM DA SENİ KOVACAK

Akşam karanlığı; ağır ağır bulaşıyordu Karacadağ'ın yüz yılı aşkındır yas tutar gibi kararmış eteklerine(...) Gün boyu coşan Habur Deresi; çöken karanlığın ürperten sessizliğine eşlik ediyor, ılgın ılgın akıyordu. Kar beyazı bir tavşan olanca hızıyla, zamanla yarışır gibi koşuştururken;ilerleyen saatlerde düşmanlarına yem olmamak için sığınak arıyor, kör bir yılanın yeni değiştirdiği derisinin, pullu parıltıları yansıyordu derenin billur sularına. Kırmızı karıncalar her zamanki azimle, yılanın değiştirdiği deriyi parçalıyor ve asla birbirlerinin önünü kesmeden çeneleriyle taşıyorlardı baharın nimetlerini.

Çam yeşili bir kurbağa derenin kenarında öylece durmuş, parıldayan gözleri ile gecenin gelişini bekliyor gibiydi.

Gece kuşlarının ötüşleri sessizliğin güzelliğe ve sükunete çağrıları gibi karışıyordu karanlığa.

Keskin ve koca kayalıkların arasındaki bir mağaranın, karanlık aralığından, üç kurt sırayla çıktılar meydana. Bulundukları yerden aşağıları süzdüler uzun uzun. Kan kokusuna dikildi burunları. Üçlünün iri ve beyaz olanı açlığın korkunç saldırganlığıyla ulurken, gece kuşlarının korkuyla kanat çırpışları karıştı ulumalarına...

Hasan artık her gece acımasızca saldıran sancıların dayanılmaz nöbetindeydi...İlaçların etkisi ve yarım bıraktığı terapilerde dökülen saçlarından arta kalan ince deri ile örtülü başını iki elinin arasına aldı.

Ayak tırnaklarından başlayıp her yanını kemirerek vücuduna yayılan ağrıları dizginlemek için var gücüyle şakaklarını sıktı.

Gecenin karanlığına bağırmak, iniltilerin nezaretinde her yanına saplanan sancıları söküp atmak istiyordu. Ancak susmak zorundaydı(?)

Bağırması yada iniltilerinin yankıları, uykuya yarı dalan sürüsünün, korkuyla uyanışı demekti. Böyle bir durumda sürüyü sakinleştirmenin ne denli zor olacağını biliyordu.

Sesi gecenin karanlığına sarılıp dört yana savrulacak, böylece bölgenin amansız hırsızlarının yanı sıra aç kurtlara, çakal ve kana susamış diğer avcılara davetiye çıkarmış olacaktı. Şalvarının sol cebinden esirgemediği bir parça keçeyi çıkarıp tütün sigarasından sararan dişlerinin arasına koydu. Var gücüyle keçeyi ısırıyor böylece sancılarının gırtlağını sıkarak onlarla savaştığını düşünüyordu.

Sürüsüyle geceleri barındığı tahtadan barınağın çitlerle çevrili avlusuna attı kendini. Gök yüzünde rengarenk yıldızlar parıldıyor. Ay gülümseyen yüzüyle aydınlatıyordu karanlığı. Cılız gövdesini çiğ tanelerinden ıslanan çimenlere bıraktı öylece. Dayanılmaz sancılarla boğuştu bir süre. Yorulmuştu bu güreşe tutuşmaktan. Sancılar bir ara çekilir gibi olunca yeniden doğrulup gecenin zeytin karası karanlığını dinledi.

Avluyu çevreleyen çitlerin arasındaki geniş yarıklara baktı. Bu yarıkların arasından hırsızlar yada bir kurt sü-

rüsü rahatlıkla süzülüp ona ve sürüsüne saldırabilir, sonu belli olmayan bir ölüm kavgasına tutuşabilirdi.

Garip bir korku titremesiyle irkilip korunağa geri döndü. Gün boyu sürü ile koşuşturmaktan yorgun düşen bedenini taşımakta zorlanıyor, göz kapakları ağırlaşıp kapanıyordu. Zeytin ağaçlarının yapraklarından yaptığı yatağına oturmadan önce; baş ucundan esirgemediği kavalıyla, yaprak aralarını kontrol etti dikkatlice. Böyle yapmakla: yatağının altına serinlemek için sığınmış olabilecek bir akrebi korkutarak kaçırmış oluyordu. Zehirleri ile dünyaca ün yapmış bölgede yaygın akreplerden birinin , zaten yaklaşan ölüme bir ısırıkla ansızın onu itelemesine engel olmanın bir çeşit önlemiydi. Yada: kör bir yılanın, hain saldırılarından korunmanın...

Bu tehlikelerin yokluğuna inandıktan sonra boş bir çuval gibi çöktü yatağına. Bir kaç dakika önce saldıran sancıların küçük ısırıklarını dinledi. En son durumunu öğrenmek için gittiği doktorun söylemleri geldi aklına.

-Hasan; kanser artık tüm vücuduna yayılmış durumda. Her geçen gün bir başka organını esir alıyor. Korkarım ki bundan sonra vereceğimiz ağrı kesiciler sancılarının etkinliklerini azaltmakta yetersiz kalacaklar...

Prostat kanseri olduğunu hastalığın daha ilk belirtilerinde öğrenmiş, doktorlar erken tanının sevinci ile tedavisi halinde rahatlıkla kurtulabileceğini söylemişlerdi. Tedavi için gereken para yüklüce idi ama Hasan'ın karşılayamayacağı bir miktarda değildi. Ne var ki o birikmişliğini kısa bir süre önce kendine iş yeri açan ağabeyi Heci'ye borç vermişti.

Hasan hastalığın ayıbı olmaz diyerek ağabeyine durumunu anlatmış ve parasını istemişti istemesine lakin;

Heci umursamaz bir tavırla önceleri onu oyalamış, sonrada borcunu inkar yolunu seçmiş, böylece Hasan'ın: hastalığın pençesinde ölüme giden yolculuğu başlamıştı.

Aslında doktorların söylemine göre bu kadar yaşaması bile tam bir mucize idi. Ona biçilen bir yıllık ömrü çoktan geçmiş hala direniyordu. Direncini yitirmeyişinin altında ölüp gittikten sonra çocuklarının perişan olmaması için bir maaş bırakmaktı. Bunun için en az üç yıl daha çalışması, emeklilik için gerekli gün sayısını tamamlaması gerekiyordu.

Hastalığının artık onu ölümün soğuk kucağına atacağını öğrenir öğrenmez çalıştığı çiftliğin müdürlüğüne ve kaymakamlığa birer dilekçe ile baş vurmuş. Aslında yirmi yılı aşkındır çalıştığını ve zaten emekliliği çoktan hak ettiğini dile getirse de; bir sonuç alamayınca çaresiz ölümle dişe diş bir savaşa tutuşmak zorunda kalmıştı.

Dayanılması güçtü kanserin ağrıları. . . Bazen sancılandığında ölmüş olmayı bile istiyor, onun iniltilerle kendini yerden yere atışını görenler; ölmesi için dua bile ediyordu. Fakat her defasında ayağa kalkıyor yeniden tutunuyordu yaşama. Çocukları , eşi , terk etmek zorunda bırakıldığı sevdiği için...

Öylece oturmuş kendini dinlerken Ayşo geldi aklına(...) İlk göz ağrısı, yüreğinin ilk kanat çırpışlarında sevdalandığı kadın. Bir daha hiç kimseyi onun kadar sevmeyecekti elli iki yıllık ömründe. Hiç kimse Ayşo gibi bakmıyor, kimsenin gülümsemesi onunki gibi ısıtmıyordu yüreğini.

Yirmili yaşlarında iken çeşme başında kovalarla su taşıyan Ayşo'yu ilk görüşte sevmiş, delice bir tutkuyla bağlanmıştı ona. Sevdası da karşılıksız değildi hani. Ba-

bayiğitti Hasan...Daha o yaşlarda korkusuzluğu ve üç beş kişiyle tek başına kavgalarındaki yiğitliğiyle ün salmış. Köydeki benim diyen erkeklerin bile bileğini bükemediği ve karşısına her hangi bir nedenden çıkmaya çekindikleri bir delikanlıydı.

Ayşo ise güzelliği ve ağa kızı olmasına rağmen alçak gönüllü oluşuyla taht kurmuştu her kesin yüreğinde. İri ve kömür karası gözleri, kaşları yay gibiydi.

Aşklarının duyulması uzun sürmedi. Ağa bu sevdadan memnun olmamış, kızını yoksul bir çobana vermeyeceğini açıkça ilan etmişti. Ancak: Hasan'ın kolay kolay vazgeçmeyeceğini anlayınca, adamlarını üstüne saldırtıp korkutarak, yıldırmak istedi.

Bir gece Ayşo'yu atının arkasına atıp, ağanın adamlarının kurşun yağmurları arasında kaçırarak kavuşmuştu sevdiğine. Dillere destan olan bir kaçışla kavuşan sevgililer; kaderin ve bölgedeki törelerin kendilerine oynayacakları acı bir oyunun kurbanları olarak. Üç yıl sonra ayrılmak zorunda kalacaklardı!

Ayşo suçluydu! Çünkü; üç yıllık evliliği boyunca kocasına bir evlat vermemiş böylece kısırlığıyla aşirete uğursuzluk getirmişti!Hasan'ı yaşamı boyunca sömüren ağabeyi Heci'nin ve mahalle baskısının zoruyla bir gece ayrılmak zorunda kalmıştı sevdiğinden.

Bunları düşünürken yüreğinin buruştuğunu hissetti... Aradan geçen onca zamana rağmen kendini affedemiyor; kanser illetini bile Ayşo'ya yaptığı haksızlığın ilahi adaleti olarak ona bulaştığını düşünüyordu.

Taze bahar kokusu sızıyordu barınağın yarıklarından. İçerde kuzular için hazır bekletilen suni yem ve tezek kokularına karışıyor, tüm bunlar korunağın karakte-

ristik özelliklerini tamamlıyordu.

Yıllar yılıdır içinden söküp atamadığı vicdan azabından bir an sıyrılıp ayağa kalktı. Baş ucunda asılı duran av tüfeğini aldı. İki mermi sürdü, diğer mermilerle beraber tüfeği yanı başına astı yine.

Başına bir şey gelirse geride kalacaklara dair korkularının saldırıları durmak bilmiyor, binlerce cevapsız sorular sıralanıyordu düşüncelerinde... Nofa'yı düşündü...

Ayşo'dan sonra yedi yıl bekar yaşamış ancak; aile baskısıyla onunla evlenmişti. Nofa yirmi yaşında, hayatının en güzel çağlarında, üstelik Hasan'ın yüreğinin başka bir kadın için çarptığını bile bile gelin gelmişti. Fakat evlilikleri boyunca hiçbir zaman bunu dert etmedi. Uzun yıllar peygamber sabrıyla bekledi sevilmeyi. Hasan'a karşı hep sevgi, hep saygı ve hürmetle eş-lik etti. Onun başını dik tutarken;biri kız, üçte nur topu gibi evlat vermişti.

-Şimdi

Dedi kendi kendine.

-Bana bir şey olursa, Nofa kadın başına ne yapacak? Nasıl direnecek bu kokuşmuş düzenle?

Nofa'nın çocuklarına, ölümüne analık yapacağından şüphesi yoktu fakat; kadınların adam yerine konmadığı bir yerde nasıl direnebilirdi?

Önce kendi ailesi ona baskı yapacak, büyük ihtimalle ağabeyi Heci, Nofa'nın elinden çocukları almaya çalışacaktı. Bu sahiplenme: yeğenlerine olan sevgisinden olmayacaktı. Erkek çocukları sürülerine çoban olarak yetiştirip, kızı Zozan'ı da iyi bir başlık parası karşılığında önüne gelen ilk ihtiyara satacaktı.

Tüyleri diken diken oldu bunları düşünürken...Ço-

cuklarının kendinden sonra annesizde kalma ihtimali bir yumruk gibi oturdu ciğerine. Büyük oğlu Yusuf geldi aklına. Askerde hayatını kurtaran tertibinin adını koymuştu ona. Altı yaşındaydı daha. Büyüyüp kardeşine annesine sahip çıkmasına seneler vardı.

Ali üç yaşındaydı daha. En büyükleri Zozan'dı. Evin ilk çiçeğiydi Zozan. Onu düşününce bir başka pişmanlık dalgasıyla savruldu yüreği. Zozan okula gitmek için günlerce ağlamış ancak amcasının zoru ve baskılarından göndermemişlerdi.

Gece hızla akıyordu boşluğa. Gün boyu sürünün peşinde koşturmaktan yorulan bedenine ve artık onun isteği dışında kapanan göz kapaklarına daha fazla direnemedi. Sağ böğrü üstüne uzandı. Kısa bir süre sonra uykuya dalmış, sürüsüyle geceye teslim olmuştu.

Uykuya dalmasının üstünden az bir zaman sonra; gecenin zifiri karanlığında korkunç hırlamalar ve kuzuların can havliyle bağırışlarının şaşkınlığında açtı gözlerini. Göz gözü görmüyor karanlık olup bitenleri gizliyordu. İçinden bir şeyler koptuğunu hissetti. Kuzuların kendisinden yardım ister gibi çığlığa benzer meleşlerinden.

Acı acı meleşiyordu kuzular(!) Gürültüden beliydi-ki; çaresiz sağa-sola kaçışırken, birbirlerini ezip korunağın tahta duvarlarına çarpıyor, tekrar koşturuyorlardı. Korktuğunun başına geldiğini düşündü. Düşmanın ne olduğunu bilmiyordu ama; bir saldırıya maruz kaldıkları ortadaydı. Üstelik acımasız ve güçlü bir düşman olmalıydı. Baş ucundaki tüfeği ani bir hareketle eline alıp, mermiyi namluya sürdü. İçinde gitgide büyümekte olan korku dağlarından ciğerine inen ölüm dokunuşlarıyla titrediğini fark etti. Öleceğini bilmesine rağmen ecelle karşı kar-

şıya kaldığında, bu denli korkacağı aklına gelmemişti hiç. Barınağın içinde yaşanan can pazarının bağırtıları bitmek bilmiyordu. Dikkatlice etrafına bakınıp saldırganların ne tür bir yaratık olabileceklerini gözlemlemeye çalıştı. Bir çift göz dikildi karşısına. Karanlıkta iki küçük kızıl lamba gibi yanıyor, parıltılarından öfke ve düşmanlık saçıyordu. Bu bakışları tanıyordu Hasan(!?). Sayısını bilmediği bir kurt sürüsünün saldırısına uğramışlar, şu an karşısına dikilen o gözler, sürünün azgın elemanlarından birine aitti. Tüfeği gözlere tuttu. Bir kaç saniyelik gecikmesi kurdun atikliğiyle üstüne saldırıp oracıkta bir hamleyle onu yok etmesi anlamına gelirdi. Tetiğe dokunduğunda ortalık birkaç saniye aydınlandı. Kurşun karşısında duran kurdun başına isabet etmiş, aç kurt yakından sıkılan kurşun darbesiyle sırt üstü devrilip savrulmuştu. Silah sesi gecenin karanlığını yırtar gibi yankılandı Karacadağ eteklerinde. Kurtlarla kuzuların ölüm dansı, silahın gölgesinde can havliyle bilinmedik yerlere kaçışmaya dönüşmüştü. Hasan kurdu vurduğunu görmüş, ancak tedbirliydi. Karanlığa yavaş yavaş alışmaya başlayan gözleriyle kolaçan etti etrafı. Kuzuların bağırtılarına garip ürkütücü hırıltılar karışıyor belli ki düşman hala barınakta kol geziyordu. Sol baldırına saplanan keskin dişlerin saldırısında, tarifsiz bir can yangını kapladı bacağını. Elindeki tüfeği geriye doğrultup bakmaksızın acının geldiği yere sıktı kurşunu. Kurşunun hedefini bulduğu acılı bir ulumayı duyuşundan anladı. Kurt kurşun yarasıyla yana devrilirken, keskin dişleri arasından onun baldırından koparıp aldığı et parçasını taşıyordu. Dayanılmaz bir acıyla sendeledi Hasan. Gözleri karardı. Ancak kuzuların bağırtılarıyla tekrar toparlandı. İkinci mermiden sonra kuzuların

bağırışları azalmış hırıltılar büsbütün kesilmişti. Kurtlar korkuyla yada istediklerini elde etmiş olmanın rahatlığıyla gitmiş olmalıydılar. Belki de sadece iki taneydi ve Hasan ikisini de vurmuştu...

Birkaç dakika öylece hareket etmeden sesleri dinledi. İçerde kuzuların seslerinden başka sesler olmadığına emin olduğunda, tüfeği bir kenara bırakıp gaz lambasını cebinden çıkardığı çakmağıyla tutuşturdu. Lambadan süzülen loş ışıkta kuzulara baktı. Hepsi üst üste barınağın sol tarafına yığılmış, korku dolu gözlerle derin nefes alarak duruyordu. Ürkütmeden usul usul yanlarına sokulmak için adım atarken, ayağının boşluğa gitti yere yuvarlandı. Kurdun parçaladığı bacağından kanlar akıyor üstelik bacağı uyuşmuş, his etmiyordu.

Düştüğü yerden dizleri üstüne doğruldu. Barınağın ortasında samanlık yığını vardı. Eliyle küçük saman yığını yapıp tutuşturdu. Saman yığınından barınağı aydınlatan alevlerin ışıltısı kuzuların kara gözlerinde yalazlandı. Hasan bacağının durumunu görmek için kontrol etti. Tahminin üstünde büyük bir yaraydı. Kurda kaptırdığı et parçasının açtığı derin yaradan beyaz kemiği görünüyor, oluk oluk kan akıyordu. Başındaki puşiyi ikiye bölüp bacağına sardı.

Kuzuların hala korkuyla titrediğini görebiliyordu. Onları sakinleştirmenin yolunu biliyor ancak; ayağa kalkamadığı için sürünerek yatağına doğru gitti. Baç ucundan esirgemediği kavalını aldı. Sürünürken yerdeki kana bulaşan ellerini şalvarının etekleriyle silip kavalı ağzına götürdü. Gece şimdi onun kavalından çıkan hüzünlü melodileri dinliyor, kuzular birer birer etrafında toplanmaya başlıyordu. Can pazarından sonra güvenli bir sessizlik

hakim olmuştu barınakta. Kuzuların artık sakinleştiğini fark ettiğinde kavalını bıraktı. Bir ara çıkıp yardım istemeyi düşündü. Kurtlar tekrar dönüp saldırabilir, bu haliyle karşı koyması imkansızdı. Ancak dışarı çıkmak sürüsüyle beraber diğer düşmanlara kolay bir lokma olma anlamına da gelebilirdi. Çaresiz sabah olmasını bekleyecek, günün ilk ışıklarıyla yakınlardaki korunaklarda duran kahya ve adamlarına giderek durumu bildirip gerekeni yapacaktı. Belki de tüfeğinden çıkan silah seslerini birileri duymuş şu anda yardıma geliyor da olabilirdi.

Güneş, Karacadağ eteklerini tırmana tırmana yüzünü göstermiş, yeni bir güne sıcak gülümsemesiyle merhaba der gibi parıldıyordu. Habur deresi çıldırmış gibi gürül gürül akıyor, eriyen kar sularını taşıyordu bir ülkeden başka bir ülkeye. Ay çiçekleri gece boyunca aydınlığa özlemle, başlarını güneşe uzatmış, altın sarısı başakların yükseldiği tarlalarda keklikler ötüşüyordu. Kepez tepesinin sırtlarındaki aşıklar ziyaretinin taşlarına, iki mavi güvercin konmuştu. Güvercinler, ziyaretin namına yaraşır güzellikte öpüşüp koklaşıyor, geceyi sağ salim atlatan börtü böcekler neşe ile özgürlüğün ve baharın tadını çıkarıyordu. Bir kirpi haylaz çocuk edasıyla yuvarlanıyor, kayalığın üstünde çatal dişleriyle avını bekleyen kertenkele; şaşkın gözlerle kirpinin yuvarlanışlarını seyir ediyordu.

Karın on-on beş yılda bir yağdığı bu topraklarda; pamuk tarlaları kar beyazı bir örtü gibi sıralanıyor, kozalarından dolup taşan pamuk yumakları, artık kendilerini toplamaya gelecek nasırlı elleri bekliyordu.

Toprak ana gelin gibi süslenip giyinmiş. Karacadağ eteklerindeki bereketli topraklarda bahar çiçekleri renga-

renk filizlenmişti.

Hasan gece boyunca çaresiz beklerken kuzuları saymış, her defasında üç eksik çıkmış, üç kuzunun aç kurtlara yem olduğu gerçeğini kabullenmişti.

Güneşin sıcacık ışıltıları barınağı aydınlattığında, gece yaşanan vahşetin boyutları tüm korkunçluğuyla ortaya dökülmüş, her yer kana bulanmıştı. Kan kokusu Hasan'ın midesini bulandırıyor, gördüğü manzara karşısında çökmüş hüzünle etrafına bakınıyordu. Sağına baktı, gece mışıl mışıl uyuyan kara kuzunun gövdesinden kopuk başını gördüğünde dudaklarını dişledi acıdan. Kara kuzunun o kocaman ve güzel gözleri yaşadığı korkuyla açılmış, belli ki epey direnmişti yem olmamak için. Zavallı kuzu haince bir saldırıda korkunç bir şekilde can vermişti.

Hasan dolu gözlerle kara kuzudan geriye kalanlara bakarken;diğer yanda, kayıp olan diğer kuzuların parçalanmış gövdelerinden arta kalanların, ürkütücü görüntülerinde kendini suçlayarak. İki büklüm ağlamaya başladı.

Olup bitenlerden kendini sorumlu tutuyor. uykuya yenik düşmese, üç zavallı kuzunun şimdi hayatta olacağı düşüncesi beynini kemiriyordu. Vicdan azabı; zaten hasta ve zor atmakta olan kalbini olabildiğince ağır yumruklarla döver gibi hırpalıyordu.

Tüfeğinden çıkan kurşunlarla ölen iki kurdun cansız bedenlerine baktı. Bu halleriyle bile ürkütücüydüler. Son yıllarda bu tür saldırıları çoğalmış, tüm önlemlere rağmen önüne geçilemiyordu...Onlara acıdığı için kendine kızdı. Evet kurtlara da acıyor, acımasızca saldırılarının sebebi olarak; insanların doğanın dengesini bozup yaşam alanlarını yok ettiğinden, dağlarda aç kalan vahşi hay-

vanların artık şehirlere indiğini düşünüyordu.

Gün iyiden-iyiye ışımış, gelen giden olmamıştı. İlk işi önce bulundukları yere en yakın mesafedeki Ömer kahyayı bulup bilgilendirmek, başına gelenleri anlatıp merkeze haber verilmesini sağlamak olmalıydı. Merkezdekilerin olup bitenlere nasıl bir tavır takınacağını kestiremiyor. İşinden atılma korkusu kör bir düğüm gibi dolanıyordu boğazına. Onu üzen bir diğer şeyde. Yıllar sonra can düşmanı Ömer'in eline düşecek olmasıydı...

Ömer ile çocukluk arkadaşıydı. Yirmili yaşlarına dek, yedikleri, içtikleri ayrı gitmemiş. Çok güzel arkadaşlık etmişler ne var-ki ikisi de aynı kıza sevdalanınca yolları bir daha buluşmamak üzere ayrılmıştı. Ayşo'nun tüm servetine rağmen kendini değil, Hasan'ı seçmesi, Ömer için yıkım olmuş. O günden beri; içinde artan öfke ve kıskançlıkla, eline geçen her fırsatta ona saldırıyordu. Beş yıl önce torpille kahyalığa getirilmiş. İdarecilere yaptığı yalakalık, çobanlarla çıkar ilişkileri içinde sürdürdüğü işinin karşılığında, servetine servet katmıştı. Kahyalığı süresince sürekli Hasan'ı işinden edecek formüller üretmiş, bir türlü başarılı olamamıştı.

Hasan, o gece yaşanan olayı ve kurtlara yem olan kuzuları anlattıktan sonra;

-Sen büyüksün Ömer!. Ocağına düştüm, elini ayağını öpeyim!

Diyerek yalvarsa; her gece kendine ve misafirlerine kuzu ziyafeti çeken. Bunu yaparken-de kurban ettikleri kuzuları ortadan kayıp oluşlarına maharetli yalanlarla kılıf bulan Ömer için; Hasan'ın kurtlara yem olan kuzuları ve olayı örtbas etmesi çocuk oyuncağı idi. Ne var-ki; Hasan'ın ne olursa olsun, ona boyun bükmeye niyeti yoktu.

Olup bitenleri tüm gerçekliğiyle anlatarak verecekleri kararı bekleyecekti.

Bacağındaki yara o denli derindi ki bu halde bir-kaç kilometre ötedeki Ömer kahyanın kulübesine gitmek tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı. Barınağın bir köşesinde kışın kırarak tutuşturulmak için istiflediği kalaslardan birini aldı. Puşiden geriye kalan parçayı kalasın başına dolayıp, iple sağlam bağladıktan sonra, destek alarak ayağa kalktı. . Kalası koltuk değneği yerine kullanarak yürüyebiliyor, ne var-ki bu şekilde yürümekte canını fazlasıyla acıtıyordu. Barınağın kapısını açtı. Kuzular açlığında etkisiyle dışarıya fırladılar. Kısa sürede yeşil çimenlere dadanıp karınlarını doyuran kuzuları, hayli uğraşarak önüne katıp yürümeye başladı.

Dere kenarına vardıklarında, peşi-sıra sürüklediği bacağının ağrılarına dayanamıyor, sürekli kanayan yarası yüzünden bitkin düşmüş, gücünü yitiriyordu. Cebinde-ki ağrı kesici haplardan birini yutmak için yeşil çimenlere çöktü. Ancak ağrı kesicilerden önce yemek yemesi gerekiyordu. Oysa gece yaşananların telaşından sabahtan beri bir lokma bile boğazından geçmemiş, midesinden gurultular yükseliyordu. Dere boyunca fışkıran kengerleri fark-etti. Çakısıyla toprağı kazıp iki kenger çıkardı. Dikenli yapraklarını ustalıkla ayıkladıktan sonra kengerleri yedi. Gözlerine ışık, dizlerine derman geldiğini, yürüyebileceğini düşündü. Sağa-sola savrularak oynaşan kuzuları tekrar önüne katıp, yaralı bacağını süre süre yol aldı.

Kahyanın bulunduğu barınağa vardığında saatler ikiyi gösteriyordu. Kahya, sivri-sinekten korunmak için açtığı cibindiriğin içinde uyuyor. Kasketiyle gözlerini kapa-

mış, uzaklardan duyulacak şekilde horluyordu.

Yanına gitti.

-Kahya, kahya

Diye seslendi. Ömer uykuya öyle dalmıştı-ki;Hasan'ın ancak birkaç seslenişinden sonra eliyle kasketini göz ucundan kaldırıp uyanabildi.

-Hele bir doğrul, sana diyeceklerim var...

Dedi Hasan;

_Ne var Hasan efendi? Yine hastayım, şuram ağrıyor, bana izin ver diyeceksen boşuna uğraşma! Uykum-danda etme beni. .

Diyerek tersledi, yattığı yerden doğrulurken. Yüzünde-ki ifadeden uykudan uyandırılmış olmanın hoşnutsuzluğu ve can düşmanını karşısında görmüşlüğün öfkesi okunuyor;Hasan'ı oracıkta boğmak ister gibi bakıyordu

-Gece barınağa kurtlar saldırdı kahya...

Ömer'in uykudan mayışan gözleri, cin parıltısıyla açıldı birden.

-Ee Hasan efendi...

-Esi;epeyce mücadele ettim ama gece karanlığından yararlanıp üç kuzuyu parçaladılar. İkisini tüfeğimle vurdum fakat sayıları fazlaydı sanırım.

-Tabi

Dedi Ömer. Hasan'ı aşağılama fırsatını bulmuşluğun ve öfkesinin kusmuğuyla;

-Bu yaşta, bu zavallı halinle çobanlık yapmaya kalksan sonu böyle olur! Defalarca dedim sana çobanlık hele-de buralarda genç adam işidir, erkek işidir diye ama dinlemedin!

-Geç bunları Ömer kahya...Bitmeyen öfkeni kusma-

nın zamanı değil şimdi. Ne yapılması gerekiyorsa yap bir an öncede ona göre hareket edeyim.

Ömer posbıyıklarının altından gülümsüyor, için için seviniyordu. Yıllarca beklediği fırsat ayağına gelmiş ve bunu elinin tersi ile itmeye hiç niyeti yoktu.

-Ne yapacağım(...)

-Tabi-ki bu beceriksizliğini Harun şefime rapor ederek: işe yaramadığını belgeleyecek, böylece senden kurtulacağım!

-Bu, onların ve benim bileceğim iş kahya...

Ömer, bıyıklarıyla oynadı. Koca ağzında biriken balgamı tükürürken mide bunaltıcı seslerle sümkürdü. Hasan, onun ne gibi bir tilkilik peşinde olduğunu merak ediyor öylece bekliyordu.

-Amma Hasan efendi...Tüm bunlar yaşanmamış olabilir!Kurtlar saldırmamış, seni uyurken faka basıp kuzuları parçalamamıştır!Mesela kuzular salgın bir hastalığa tutulmuş, bizlerde diğerlerine bulaşmasını önlemek için öldürüp gömmüş olabiliriz...

Şaşkındı Hasan. Ömer'in ne anlatmaya çalıştığını anlamamış ama her ne ise altında mutlaka bir bit yeniği çıkacağını tahmin edebiliyordu.

-Ne geveliyorsun Ömer?. . . Yine o küçük beyninle hangi kurnazlıkların peşindesin?

-Bak Hasan efendi; senin iyiliğin için diyorum!Hemen şimdi önümde diz çök!?. Ben sana vakti zamanında çok büyük kötülük ettim(!)Eşeklik ettim, şimdi çok pişmanın ver elini öpeyim!Ayşo aslında hep seni sevdi!Ben onu kandırarak evlendim de;bende tutanak tutmam, böylece sende işinden olmamış olacaksın...

Hasan duydukları karşısında öfkeden deliye dönmüş-

tü.

-Kes Ömer. Otuz yıl öncede söyledim bu günde söyleyeyim;beni asla satın alamayacaksın. Kaldı-ki evvel-Allah Yusuf'un babasıyım ben. Kimseye boyun eğmedim, eğmem. Şimdi gevezeliği bırak ve merkezi ara.

-Cehennemin dibine kadar yolun var!. . .

Oturduğu yerden ayağa fırlayan Kahya. Zehir zemberek ve sürüyle iftira dolu tutanak hazırlayıp imzalattı, okuma yazması olmayan Hasan'a. Ardından durumu telsizle merkeze bildirdi. Bu sırada saldırıdan yaralı kurtulan iki kuzu daha ölünce, kahyanın eli daha-da güçlendi...

Büyük ihtimalle Harun adındaki şef gelecek, sorgulamayı o yapacaktı. Harun;çiftlikte çalışan binlerce çalışanın zerre kadar sevmediği, her kesin nefretle yaka silkip kaçtığı, otuz-otuz-beş yaşlarında, nereli olduğunu kimsenin bilmediği ama lise mezunu olduğu halde, Ankara'daki dayılarının torpilleri ile şef diye atanmış biri idi. Emrinde yüzlerce ziraat mühendisi, hatta yüksek okul mezunları bulunan Harun;Her nedense, doğuyu da, doğuluları da sevmez. Bunu-da her fırsatta dile getirmekten çekinmezdi. Özellikle yaşlı çobanlardan ve yüksek okul mezunlarından tiksinir. Sürekli onların çiftliğin sırtında birer kambur olduğunu savunarak. Çalıştırılmalarının yanlış olduğunu savunurdu. Hasan'ın hasta ve elli yaş üstü oluşu sürekli onunla uğraşmasına sebep olmuş ancak müdür muavinin telkin ve çabaları ile vazgeçmişti yaptıklarından. Kahyanın durumu rapor etmesinin üstünden üç saat geçmişti. Hasan büyükçe bir kayalığın üstünde oturmuş, tütün tabakasından kalınca sigaralar sarıp ardı-ardına içmekte. İçinde-ki heyecan fırtınaları ve

bedenine dolanan sancılara karşı savaşmaktaydı. Nihayet Harun'un makam aracı uzaklardan belirdiğinde, heyecanı yüreğine vurmuş, kalbi duyulacak şiddette çarpıyordu. Elleri titriyor, sürekli işinden olmamak için Allah'a dualar ediyordu.

Harun'un makam aracı direk Ömer kahyanın önünde durdu. Kahya;yalakalığın maharetleri ve ağzından salyalar akarak, el-etek öper halde karşıladı onu. Kendisinden epeyce uzak oldukları için, ne dediklerini duymuyor, Ömer'in hararetle onu gösterip bir şeyler anlattığını görebiliyordu. İçinden;

-Ulan şerefsiz... İtin dölü! Kim-bilir hangi yalanlarla onu üstüme salacaksın?

Diye söylendi. Harun kısa bir söyleşiden sonra, arkasında kuyruk gibi dolaşan Ömer ile beraber yanına geldi. Kahyaya dönüp;

-Bu-mu?

Diye sordu. Bir suçluyu gösterir gibi.

-Evet efendim. Hatırlarsanız yaşlı olduğunu, ayrıca ölümcül bir hastalığın pençesinde olduğundan sürüye hakim olamadığını defalarca rapor etmiştim zatınıza!(...) Ancak: içinizdeki duygusallıkla, hep raporlarımı kaale almadınız. Nihayetinde korktuğum başıma geldi!

-Anlat bakalım ihtiyar, nasıl oldu? Kuzular kurtlara yem olurken sen nerelerde sürtüyordun?

Aşağılayıcı bir bakışla Hasan'ı baştan aşağı süzüyor, belli-ki o ne derse desin vereceği kararı değişmeyecek gibi duruyordu. Hasan tam konuşacaktı-ki;

-Efendim ne olacak?

Diye söze girdi Ömer;

-Bey efendi tembel tembel uyurken;kurtlar sürüye

saldırmış. Zavallı hayvanlar yem olmuş, devletin malı ziyan olduktan sonra uyanıp utanmadan yanıma gelerek olayı örtbas etmek istedi. Ben olmaz deyince-de üstüme saldırmaya, hakaretler yağdırarak tehdit etmeye başladı!

Kahya sözünü yeni bitirmişti-ki;

-Ya ihtiyar...

Diye gürledi Harun;

-Çocuklarım var, hepsi küçük ve ben hastayım dedin. Eyvallah deyip acıdık işten atmadık!Anlamıyorum(?) kendini acındırmadaki ustalığını neden devletin malını korumakta kullanmadın ha?!

Hasan her şeye rağmen hala işten atılmama umuduyla;

-Efendim, olay kahyanın anlattığı gibi olmadı.

Bu arada yaralı bacağını göstererek, her şeyi olduğu gibi anlatmaya başladı

-Kes ulaaan...

Diye bağırdı Harun, babası yaşındaki Hasan'a.

-Utanmadan üstüne yalan söyleyeceksin değil mi? Kim-bilir belki kurt hikayesi de yalan! Birileri ile anlaşıp sattın! Ardından-da bu dramatik hikayeyi uydurup sıyıracağını hesapladın ama yemezler! Sizlerden her şey beklenir bilirim.

Hasan'ın işten atılma korkusu, hakaretlerin karşısında engelleyemediği bir öfke yumağına dönüştü.

-Önce şunu bil;ben hayatım boyunca yalan söylemedim. Sen daha dalında filiz iken bu topraklarda çalışmaya başladım. Her kes tanır beni. Bir tanesi Hasan'ı yalan söylerken yakaladım desin kellemi koparır atarım önüne. Ayrıca lafını bil... Sen kimsin-ki ulan diyebiliyorsun bana?

Tam bu sıra-da Harun'un ağzından savurduğu pis tükürükler, Hasan'ın ak sakalına bulaştı, oradan süzülüp yeşil çimenlere düşen tükürük, Hasan'ı çileden çıkarmış, dellenmişti artık. Sol elini havaya kaldırdı. Bu haliyle bile karşısındakini korkutabilecek bir yiğidi andırıyor, neye uğradığını şaşıran Harun şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

-Ulan şerefsiiiz...

Diye gürledi Hasan. Bir tükürükte o fırlattı Harun'un traşlı cılız suratına.

-Var-ya; sana öyle bir tokat atarım-ki:amaa...

Kolunu indirdi neden sonra.

-Ama sen;suratına tokat bile atmaya gerek duyulmayacak kadar zavallı bir adamsın...Hayır hayır;adam bile değilsin. Kaldı-ki;bu tokadı sana değil, seni büyüten, büyütürken terbiye veremeyen anana, babana. Seni adam yokmuş gibi buraya şef diye atayana atmak gerek. Sen onların kuklası bir zavallısın.

Korkudan ve duyduklarının hırsından ne yapacağını şaşıran Harun;

-Kahya, bu ne terbiyesizlik? Bu ne cüret? Görüyorsun değimli?

Diye sordu. Ömer yalakalığın keşmekeşliğinde;

-Efendim, izin verirseniz haddini bildireyim!

Diye erkeklensede;

Hasan, Harun'un arkasında saklanan Ömer'e' seslendi.

-Ömer efendi, her zaman yaptığın gibi birilerinin etekleri arkasına saklanmaktan çık. Ayrıca arkasına saklandığın adam erkek değil. Sıkıyorsa karşıma dikilip had bildirsene bana ha...Ulan senin babanın sürüyle itleri, senin aşiretin baş edemedi benimle it oğlu it. Sen kimsin

haddimi bildirecek ha?

Harun, kısık bir ses tonuyla;

-Kovdum ulan seni! Defol git başımı belaya sokma(...)

Söylemiyle diklenir gibi oldu.

Hasan o an kendisinden beklenmeyecek bir atiklik ile Harun'un omzundan tuttuğu gibi yüzünü Karacadağ eteklerine çevirdi. Harun şaşırmış, korkudan benzi kefen beyazına dönmüştü.

-Bak ulan şerefsiz it...

Eliyle Karacadağın karı erimeyen zirvelerini gösterdi.

-İyi bak... Erkeksen git-de al kara kuzuları aç kurlarının ağzından...Erkeksen git hadi. Amaa; erkeklik ne arar sende?...Ne diyeyim Allah'ınızdan bulun emi, Allah'ınızdan bulun.

-Kovdum ulan seni işte, diye bağırdı.

Hasan şimşek bakışlarıyla başını çevirdi.

-De siktir get ulan. Sen beni benim topraklarımdan kovamazsın ama, emin ol bir gün benim çocuklarım okuyup, seni kovacaklar bu topraklardan. Tabi o güne değin, o pis ciğerini bir delikanlı patlatmadan yada aç kurtlara hak ettiğin gibi yem olmadan.

Hasan o günden sonra yatağa düşüp günden güne eridi. İniltilerine, sancılandığında acıdan bağrışlarına hiç kimse dayanamıyor, zavallı adamın artık yaşamasından çok bir an önce ölüp bu acıdan kurtulması için dua ediyorlardı.

Bir gece yine saatlerce acıdan inlemiş, sancıları bir nebze olsun azalınca;Nofa'yı çağırmıştı baş ucuna.

-Nofa'm

Dedi.

Çocuklarımın anası, bi çarem...Beni affet gücüm kal-

madı. Hakkım yok bilirim ama, senden iki dileğim vardır. Birincisi;sakın ömrünce tutma yasımı. Çocuklarıma eziyet etmeyecek, adam gibi bir adamla yuva kurabilirsen kur Nofa'm.

Durdu, biraz soluklandı.

-İkincisi de Ali'yi, Yusuf'u hatta Zozan'ı okut. İçlerinden biri bir gün Harun itinin başına şef olarak gelsin.

-Son dileğim budur...

Dedi gözyaşları içinde ve az sonra gözlerini yumdu, bir daha hiç açamadı...

YASAKKİSTAN ÜLKESİNDEN MANZARALAR

Bir varmış, bin yokmuş!.. Evvel zaman içinde, herkes para peşinde! Pireler hortumcu, vatandaş yokluktan kalbura döner iken... Nenem sabahları yayınlanan kadın programlarının karşısında: beşiğimi tıngır, mıngır sallar iken.

Masal bu ya;halkının yüzde yetmişi Müslüman olan Yasakkistan adında bir ülke varmış. Günün birinde halk, Padişah Bin Dokuzuncu Zırdeli Abdül ve yakınlarının uygulamalarından rahatsız olup isyan etmişler. Ülkenin dört bir yanından gelen kalabalık, sloganlar atarak sarayın kapısına dayanmış.

Tahta çıkmak için her türlü hileye baş vuran, başa geçtik ten sonrada atalarının yaptığı gibi tahtına göz dikebilecek yedi sülalesinden kim varsa celladın kılıcından geçiren Abdül'ün, bu isyan yüzünden uykuları kaçmış. Yemeden, içmeden kesilen Padişah; bir ferman yayarak ülkede ne kadar paşa ve akıl hocası varsa, sarayında toplanmasını istemiş. Padişahın buyruğu kısa zamanda yerine getirilmiş.

Sadrazam, Vezir-i Azam, Beytül Azam, Yavşak-i Ni-

zam, Kadı-ül İntizam, Hileci Başı-i Ferüzam, Mitçi-i Hülazam, Telekulak-u Takipzam, Korucu Başi-u Sefilzam, Cariye-yu Muntazam uf uf. Bankaci-u Hilezam, Siyaset-ul Derdazam, Enflasyon-i bitmezzam, Kriz-i Devamzam velhasıl omuzlarında zam yazan ne kadar paşa varsa toplanmışlar!

Padişah buyurmuş;

-Ey paşalarım, ey akıl-daşlarım ulan dangalaklar! Bre havası kaçmış top patlakları!, Senelerdir oturduğunuz koltuklarda hazineden, yetmedi: halkı sömürerek zevki sefa içinde yaşamaktasınız. Gün, bu gündür, sizden istediğim odur-ki:bu isyana bir hal çare buluna. Kim-ki bu isyanı bastıracak bir çare bulursa: ödül olarak ona merkez bankasını teslim edecek, zevceleri ve zina ettiği cariyeleri ile beraber bir aylık Paris seyahati vereceğim. Yetmedi; sesi güzel olan paşaya kaset çıkaracağım!El becerisi güzel olan paşanın emrine bir gazete sunacağım.

-Ayrıca;siz paşalar, belediye reisleri senelerdir halkı sömürdünüz;Benim yeğenim de topu, topu bir banka batırmış!Benim yakınlarımın bu kadarcık hakkı olmayacak mı?

Bu ödülleri duyan paşaların ağızları sulanmış. Günlerce halkın parasıyla, beş yıldızlı bir kervanın kral dairelerinde, baş başa verip tartışmışlar. Ortak bir karara varınca; haber salmışlar padişaha. Bu arada, göz boyamak amacıyla halkın padişaha güya dertlerini anlatması için; sözcü olarak seçtikleri bilgeyi de çağırmışlar.

Söze ilk giren Sadrazam olmuş;

-Yüce Devletlüm, günlerdir zatı şahanelerizin uykularını kaçıran bu sevimsiz isyanı nasıl bastıracağımızın, hal çaresini bulduk. Emir buyurur iseniz açıklamak isteriz.

Abdül bu güzel haberi duymanın sevinci ile bir kasa büyük rakı istemiş! Rakıyı sipariş ederken, aşçı başına;

-Dikkat et:halka satılmak için depoladığımız sahte rakılardan getirip bizi zehirlemeyesin, diye uyarıda bulunmayı ihmal etmemiş. Sadrazam başlamış anlatmaya;

-Devletlüm;bulduğumuz ilk çare, burada bulunan paşaların omuzlarındaki tüm "zam" ları halkın sırtına yüklemektir!Böylece halk: her geçen gün daha da yoksullaşacak, ekmek derdine düşer iken, zatı şahanelerinizin yaptıklarına baş kaldıramayacaktır. Uzak diyardakiler o kadar perişan olacaklar ki;ceplerinde yol parası bile olmadığından, bir daha değil sarayın kapısına, yakınına bile sokulamayacaklardır.

Padişah bunları duyunca oldukça keyiflendi. Cebinden içi altın dolu iki keseyi Sadrazama attı. Sadrazam ve diğer paşalar bununla daha da şevklendiler.

-Başka?

Dedi Abdül;

-Devletlüm;bu halk birbirini çok seviyor, bu yüzden başlarına gelen en ufak haksızlıkta bir olup baş kaldırıyorlar. İşte bu yüzden:yapılacakları bir bir zabıt altına alarak. sizin değerli fermanınıza sunacağız!

A-Halkı, esmer, sarışın, kumral diye ayırtacak aralarına nifak sokulacak

B-Dışkısıyla beslenen Tavşanı yiyenler ile yemeyenler diye ikiye ayırtarak, kavga etmeleri sağlanacak.

C-Hareminizden güzeller güzeli bir cariye seçilerek, televizyonda sabah programları yaptırılacak!Bu programda karı kocalar kavgaya tutuşturulacak, yoksul insanların halleri evlerine, mutfaklarına hatta yatak odalarına kadar kameralar yerleştirilmek suretiyle:rezil ve rencide ile dra-

matize edilecek. Böylece uyanmakta olan kadın milleti hipnoz edilerek tehlike olmaktan çıkarılmış olacak.

D-Halk, zengin, fakir, orta direk, işçi ve benzeri sınıflara ayrılarak her sınıfın kavga etmesi için gerekli şartlar ivedilikle oluşturulacak.

E-Yine gavur milletinin icat ettiği bir oyun ülkemizde yaygınlaştırılacak. Bu oyun lastikten bir topla oynanmaktadır. Zatı Şahanelerinizin giyotinle başlarını uçurduğu aydınların kafaları kullanılarak oyun için gerekli toplar sağlanmış olacak. Bu oyun ayrıca üst, üste çivilenmiş üç direkten oluştuğundan, her yanda bulunan dar ağaçları budanarak bu eksikte kapatılacak.

Sevmediklerini yada canı sıkıldığında istediğini dar ağaçlarında sallandıran Padişahın bu duruma üzüldüğünü gören Sadrazam efendi.

-Devletlüm;merak buyurmanız boşadır. Canınız ne vakit adam asmak istese:denizin ortasında kimselerin görmediği bir (ada) cığımız bulunmaktadır. Orada istediğiniz kişiyi üstelik işkence ederek asabilmeniz için gerekli şartlar şimdiden sağlanmıştır!

-Peki top dediğiniz bu oyun ne işe yarayacak?

-Zamanla halk, yirmi iki gencin peşinde koştuğu bu topu, önce kim direklerin arasından geçirecek, merakıyla meydanlara doluşacak, bu merak içinde sizin yaptığınız hiçbir hile ve saçmalığın farkına varmamalarını sağlayacak.

F-Senelerdir kullanımınızdan geçen ve artık deforme olan cariyeler süslenip, püslenerek sokaklara salınacak, Böylece fuhuş yaygınlaştırılarak, halkın ahlakının bozulması sağlanmış olacak.

Abdül duydukları karşısında zevkten dört köşe ol-

muş, paşalarını altına boğuyordu. Sofralar kuruldu. Dansözler göbek attı. Verilen aradan sonra Sadrazam devam etti.

-Devletlüm;az önce saydıklarımın uygulanması için ecnebilerin yaptıkları gibi bir yasa çıkarmamız icap etmektedir.

-O ne ola ki?

Dedi zır deli Abdül.

-Zatı Şahanelerinizin keyfi kararlarını yasaklar halinde maddeleştirip, bu maddelerin çiğnenmesi halinde; ağır cezalar uygulanacak kanunlar efendimiz.

-Pekey;anlamadum amma söyle hele;

-Yalnız sıralayacağım her maddeye kudretinizin nişanı fermanı mührünüzü vurmanız gerekmektedir.

-De hele gerisi kolaydır.

Madde 1-Sus, söyleme ne adını nede kimliğini!
YASAK... (mühürrr)
Madde 2-Hele fikirlerini hiç söyleme
YASAK. (mühürrr)
Madde 3-Gülme, eğlenme. sevme
YASAK (mühürrr)
Madde 4-Aş isteme, iş bekleme
YASAK (mühürrr)

Bu maddeleri duyan bilgenin sabrı taştı;

-İyide Devletlüm ne kaldı yasak olmayacak?

Sadrazam kurnazca güldü;

-Çok basit a akıl fukarası bilgem çok basit; Oda koyun gibi YAŞAMAK.

Yeni yasa ve alınan kararlar tüm halka bildirildi. Tüm ülkede kırk gün, kır bir gece davul zurnalar eşliğinde şenlikler düzenlendi. O ülkede bir daha hiç kimse is-

yan etmedi.

Yasakkistan ülkesinde yaşayan halkın bir başka özelliği de, sanata ve sanatçıya verdiği değerdi!Sanatkarını o kadar severdi ki;sevgi ve hayranlığı zamanla kıskançlığa varır, onu kimseyle bölüşemezlerdi. Bu sanatkarlardan her kim ki haddini aşıp çok güzel eserler yaratarak dünyaya açılır. Tüm dünya onu takdir edip ödüllendirirse işte o zaman;Padişahın da emri ile hain ilan edilerek terk diyar ettirilir, Sürgüne gönderme merasimlerinde tüm asilzadeler toplanır;sanatkarın üstüne ellerindeki çatal, kaşık, tabak ne bulurlarsa atılırdı. Koro halinde küfürlerle uğurlanır, uzak memleketlere sürgüne gönderilirdi! Sanatçı en verimli çağında eserlerin bir kısmını başka ülkelerin hizmet ve takdirine sunar, fakat memleket hasreti ile ölürdü. O sanatkarın kemikleri çürümeye başlayınca, padişah halka buyururdu;

-Ey ahali, bu sürgündeki sanatçı sizce çilesini doldurdu mu?

Halk evet derse, acele iade-i itibar edilir, kemikleri bir torbada memlekete getirtilerek tekrar vatandaşlığa alınır, kahraman gibi gömülürdü. Yalnız, öldükten sonra iade-i itibar için bile bazı kaideler gerekliydi. Mesela, cinsiyet değiştiren sanatçılara öncelik verilir, devlet katında hürmet görür, genelde onlar terki dünya etmeden ülkeye tekrar kazandırılırdı.

Öz evlatları dururken;devşirme ve özellikle komşu ülkelerden, tonla para karşılığında sporcu ithal edilir. Yasakkistan'a hiçbir başarı kazandıramadıkları halde bu devşirmeler özellikle Padişah katında çok alaka görürdü.

Kısacası;Yasakkistan halkı, sanatçısıyla yatar onunla kalkardı!

Mesela;günün birinde genç bir şarkıcı 'ille de bu gece öleceğim, beni tutmayın lan' diye bir şarkı bestelemiş. Bunu duyan hayranları;

-Olur mu öyle şey? Sen bu ülkeye lazımsın... Senin yerine biz geceleri ölürüz.

Diyerekten, topluca intihar etmişti. (Çakallar diyarı!) adlı televizyon dizisinin kahramanı o kadar sevilmişti ki;gençler, çocuklar ona özenmiş, ellerine testere alarak sevmedikleri ve kendilerinden farklı kim varsa bir güzel kesmişlerdi!

Vakti zamanında çok ünlü bir komedyenin kızı olmaktan öte hiçbir özelliği bulunmayan; ama kaset çıkaran!Kasette kendi sesinden çok vokalistlerinin sesinin duyulduğu kadın şarkıcının, labrador cinsi köpeği ölünce, ; halk galeyana gelmiş. Memlekette ne kadar baytar varsa, köpeği iyileştiremedikleri için kırbaçtan geçirilmişti!

Ülkenin en çok sevdiği türkücü ile dansöz sevgilisi ayrılınca, padişahın emri ile on gün, yirmi gece yas ilan edilmiş. Genç kızlar türkücünün üzüntüsünü hafifletmek ve ona yalnızlığı tattırmamak için, dansöz kıyafetleri giyerek göbek attılar haftalarca!

Yine, yeni kaset çıkaran genç şarkıcı(reklamın iyisi kötüsü yoktur, reklam reklam reklamdır) diye numaradan ekran karşısında annesiyle kavga edince. Gençler de annelerine saldırmış. Ülke günlerce anne katili evlatların varlığıyla çalkalanmıştı.

Vesselam Yasakkistan denen bu ülkenin sevgisi de, nefreti de manyakça yaşanır, halkının tavır ve davranışlarına akıl sır erdirilemezdi. Bu ülkenin çok zeki, ünlü bir film yapımcısı vardı. Halkın arasına karışır, onlardan bir

kahraman bulur film yapar. Genelde, küfürbaz, aptal, kıllı, çirkin, aksıran, tıksıran olarak figüre edilen bu kahramanı;

-Alın işte aptallar;siz busunuz! Diyerek önlerine atar! Halk kendileriyle alay eden, aşağılayan bu kahramanı seyir edip alkışlamak için sinema salonlarına koşarken. Bizim cin fikirli yapımcımızda cebini doldururdu.

Dışarıya açılıp, dünyanın saygın olarak kabul ettikleri ve çeşitli sanat dallarında başarılı olanlara verilen;Nobel, Oscar, Gramy gibi ödüller Yasakkistanda yaşayan sanatçıları ilgilendirmez, onlar, lokal başarılarıyla övünür, sahte altına batırılmış portakal ve zeytin dalı ödüllerini torpille alınca, havalarından geçilmez, üstelik fiyatlarını da dörde beşe katlardı. Bu ülkenin sanatçıları da; halkın kendilerini sevdiği gibi halkını severdi!. . Ekran karşısında halkçı kesilir, garibandan, yoksuldan yana dem vurur,

-Beni siz yarattınız, size canım feda...

Diyerek, şükran duygularını sıkça dile getirir, kimsesiz, yoksul, sokak çocuklarının, engelli vatandaşların, dara düşenlerin, hastaların, okumak için çırpınanların yararına düzenlenecek konserlere, pahalı birer araba fiyatı karşılığında gider! Böylece halkına olan minnet borcunu, yardımcı olmak gibi bir erdemlilikle öderlerdi. Gerçek sanat üstatları ise bu arada zindanlarda yatar, günlerini gün ederek tembellik vakit geçirirlerdi!

Padişah bir gün bu ünlü yapımcıyı huzuruna çağırdı;

-Duydum ki, sen yedi ayrı yabancı dil bilen. Kendi alanında ülkemin en medar-ı iftiharısın.

-Teveccühünüz padişahım

Dedi, yalakalığın hünerleri ile, el etek öptü. Padişah

hapşırınca yanında getirdiği pahalı peçetelerden biri ile sümükleri ve salyalarını sildi. Padişah onun bu hizmetlerinden çok memnun kalınca, bundan sonra filmlerinden vergi alınmaması için emir buyurdu. Kır saçlı, altmış yaşlarında bir şarkıcı da bunu kıskanıp padişahı neşelendirmek için meşhur göbeğini attı. Padişah onun bu göbek şovu karşılığında ödül olarak petrolden alınan vergi oranlarını düşürdü. Fakat bu sadece o sanatçıya özel bir indirimdi. Kim indirim isterse, padişahı eğlendirmek zorunda idi.

Padişah, cin fikirli film yapımcından yurt dışında bir film çekmesini, bunu yaparken de Yasakkistanı aralarına almak istemeyen ecnebi ülkelere terbiye vermesini buyurdu. Yapımcı bunun üzerine kısa zamanda elli kişilik film ekibini kurup yurt dışına çıktı. Gittikleri ülkede film çekeceklerini söyleyince yakın ilgi, saygı gördüler. İlk gün akşam olmuş, ekip acıkınca;karınlarını doyurmak için hep beraber şehir turu yaparak mekan aramaya başlamışlardı. Kısa süren aramadan sonra, çok lüks ve büyük bir restoranın kapısından içeri girdiler. Bu koca restoranın masalarının çoğunda müşteriler oturuyor, ancak ortalıkta kasada tek başına oturan yaşlı adamdan başka hizmet edecek kimse bulunmuyordu. Oldukça şaşırmışlar, kimse kendileriyle ilgilenmedi diye bozulmuşlardı. İçlerinden biri bu memnuniyetsizliğini;

-Ey benim güzel ülkem, memleketimde olsa bu kadar turistin geldiğini gören mekan sahibi: tüm personelini seferber edeli çok olmuştu şimdiye. Şunlara bak;bide her fırsatta bizi görmemişlikle suçluyorlar.

Bir diğeri;

-Dur bakalım, kasada oturan adam buranın sahibi ol-

malı, Ona bir soralım bu ilgisizliğin sebebini.

Diyerek kasaya yanaştı, muhteşem sandığı İngilizce si ile;

-Pardon farkındaysanız kalabalık bir şekilde mekanınıza gelip kaç dakikadır bizimle ilgilenecek birilerini bekliyoruz.

O an elindeki gazeteyi okuyan yaşlı adam başını kaldırdı.

-Hoş geldiniz, söyleminizden anlıyorum ki buralara ilk gelişiniz.

-Hayır ben daha önce defalarca yurt dışına çıktım. Çok gezmiş ve görmüşlüğüm vardır. Dünya bilirim yani.

-Öylemi?

-Evet

-Sevindim;buralara daha önce geldiğinize göre, şu anda personelin yemek saatinde olduğunu ve dolayısı ile onlar yemeklerini bitirene kadar beklemek zorunda olduğunuzu bilmeniz gerek!

Şaşırdı bizimki;

-Siz benimle dalgamı geçiyorsunuz beyefendi?

-Ne münasebet, neden dalga geçeyim? Hem sizi tanımam etmem, sizinle ne gibi bir husumetim olabilir ki dalga geçeyim?

-O zaman nasıl müşteri çalışan işçinin karnını beklemek zorunda kalacak demek?

Adam baktı ki bizim filmci tam bir kara cahil... Gazetesini tezgahın üstüne koyup.

-Bak arkadaşım;birincisi sana beklemek zorundasınız demedim. İkincisi benim mekanımda çalışanlarımın hangi saatlerde çalışıp çalışmayacağına ben karar veririm.

-Tamam da bu kadar turist getirmişim dükkanına, ba-

na teşekkür etmen gerekiyorken tavır alıyorsun.

-Karnını doyurmak için buraya geldin. Sen karnını doyuracaksın diye neden teşekkür edeyim?!Şive ve tavırlarınızdan anladım ki siz bir Müslümansınız...

-Evvel Allah. Elhamdülillah, çok şükür Müslüman'ım. Ne oldu, bir sakıncası mı var?

Adamın tepesi atmaya, sinirleri gerilmeye başlamış yinede efendiliğinden ödün vermek istemiyor, kibar olmaya çalışıyordu.

-Neden sorun olsun ki?

-Ee o zaman?

-Siz Müslüman olduğunuz için benden daha iyi bilirsiniz

-Neyi?

-Her yılın bir ayı, sabahtan akşama kadar yemek yemez, inancınız gereği buna da oruç tutmak dersiniz değimli?

-Evet.

-İşte biz bu ayın içindeyiz. Çalışanlarımın çoğu da Müslüman ve oruç tutan gençler. Şimdi ben, sizden üç kuruş para kazanacağım diye, Allah'a inançlarıyla saatlerdir aç kalan bu zavallıları yemeklerinden mi kaldırayım?

Bizim filmci neye uğradığını şaşırdı. Kendi ülkesi geldi aklına. Bunca yağlı müşterinin geldiğini gören patron, çalışanların burunlarından getirir, bu gurubu daha fazla kazıklamak için, hesabı şişirmek adına masayı çoktan donatırdı. Ensesini kaşıya kaşıya dış kapıya doğru yöneldi.

Hepsinin karnı fena acıkmış sinirler gerilmişti. Grubun gençlerinden biri küçük abdeste epey sıkışmış, lakin bir türlü çişini edecek bir ortam bulamamıştı. Daha faz-

la dayanamayınca, ana cadde üzerinde dikili duran koca bir ağacın köküne salıverdi. Daha işini bitirmeden gelip geçenler etrafına toplandı. Bağırıp çağırıyor, belli ki çok kızıyorlardı. Az sonra iki polis geldi. Filmci, elemanını kurtarmak ve onun masum olduğunu anlatmak için polislerin yanına geldiğinde, cebinden bir tomar para çıkarıp polisin eline tutuşturmaya çalıştı.

-Memur bey, burada toplaşıp durmadan elemanıma hakaret eden insanlardan, aslında ben şikayetçiyim!Benim adamım cinayet işlemedi ki bunca hakarete maruz kalıyor.

Eline para tutuşturulan polis, parayı yüzüne fırlatarak;

-Burada ki insanlar az bile söylemiş! Siz bu ağacın bu hale gelene kadar ne emekler verildiğini biliyor musunuz. ?Senelerce düzenli aşılar yapılmakta, düzenli sulanıp budanmakta. İnsan dışkısının, ister küçük ister büyük ne denli mikrop taşıdığını bilmez mi siniz! Kaldı ki; böyle yaparak hem ağacın kurumasına, hem de mikroplarınızı yayarak çevreden geçen insanların sağlıklarıyla oynamaya sebep oldunuz. Maalesef, hakkınızda yasal işlem yapmak zorundayım.

Filmcinin defalarca özür dilemesi de kafi gelmeyince, kefalet ödenerek geçici süre serbest bırakılan genç;bir daha ulu orta osurulmayacağını, çişsini tutması gerektiğini ve ağaçların yada her kuytu köşenin tuvalet niyetine kullanılmayacağını öğrenmiş oluyordu.

Ekip son bir gayretle yeniden yol almaya başlamıştı. Yanlarından hızla geçen bir araba kontrolden çıkıp kaldırımdaki gence çarpınca, yaralının üstüne üşüştüler. Takla atarak yan devrilen arabanın şoförü ölmüş, çarptığı

adamsa, hala nefes almakta idi. Yaralı adamın üst başından oldukça yoksul olduğunu anlayan film ekibindekiler: sevinçle çığlık attılar!

-Aha dediler;insanlık neymiş, merhamet nasıl gösterilirmiş, yardıma nasıl koşulurmuş bu gavur milletine gösterelim.

Yaralıyı karga tulumba yapımcının arabasına koydukları gibi, yerini bilmedikleri hastaneyi aramaya başladılar. Yaralı bu sırada sürekli kan kaybediyor, gecikilen her dakika onu ölüme biraz daha yakınlaştırıyordu. Nihayet bir hastane bulduklarında zavallı ölmek üzere idi. Yapımcı, gururla hastayı muayene eden doktorun yanına gidip, çantasından üç koçan para çıkardı. Parayı doktorun masasının üstüne koyup;

-Biz Yasakkistanlılar yardıma muhtaç insanlara el uzatmayı pek severiz. Nerede yardıma muhtaç bir düşkün varsa, dil, din, ırk, mezhep ayırtmaksızın ayağa kalkması için elimizden gelen ne varsa yaparız. Belli ki bu zavallı çok fakir, alın bu parayı hastanın iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapın. Kartımı da bırakıyorum. Hasta iyileştiğinde tedavisi daha fazla tutar ise, beni arayın sakın rehin tutmayın garibi!

Doktor, şaşkın bakışlarla onu dinledi. Sonra odasına buyur etti lakin oturmasını kendisinin az sonra geleceğini söyleyip ayrıldı. Az sonra yanında bir polis memuru olduğu halde odaya geri geldi. Yapımcı polisin gelişini, olayın adli vaka soruşturması için diye yorumladı. Belki de vatandaşı adına kendisini tebrik edecek. gazetecilere haber verilerek örnek insan olarak lanse edilecekti. Kibarlığını göstermek için ayağa kalkıp, tokalaşmak için elini uzattı, Polis onun uzattığı eli tutarak bileğine kelepçe-

-Bu yapımcı gavur ellerinde devletim ve varlığım için kötü şeyler öğrenmiş. Tez elden kellesi uçurularak aslanlara yem edile. Yeni bir temsilci buluna. Batı ülkelerinden bize iyi bir şey gelmeyeceğini anladık! Ne varsa bizim soydaşlarımızın sahip olduğu dost ülkelerde var. En yakın dostumuz olan Gereksizbeycan ülkesine temsilci gönderilerek dostluğumuz pekiştirile.

O yıl Yasakistan'da Hazine bakanlığına Krize-i Devazam Zühtü Paşa atandı!Halk Paşasını o kadar çok sevdi ki;adına nice türküler yazıldı. Bu türkülerden en beğenilen ve oynak olanlarından birinin sözleri şöyleydi;

Samanlıktan kaldıramadım samanı da Zühtü,
Zam sever Zühtü,
Belimizi büktü.
Sobaları atmış idik, doğalgaza döndük
Ebemizi gördük, moku yiyip çöktük
Aman aman Zühtü
Gırtlağımıza çöktü
Anamızı dürttü. .
Krediyi sen verdin faizini kattın
Paramızı çaldın
Donumuzu aldın

Aman aman Zühtü
Dangalak Zühtü
Babam çeküp gettü
Çoğu intihar ettü

Geberesin Zühtü.

yi takınca irkildi. Doktor konuşmaya başladı.

-Bey efendi;kazanın oluşundan beridir seri şekilde kanun dışı hareket ederek, az kalsın bir insanın ölümüne sebep oluyordunuz.

-Ama nasıl olur, biz yardım etmeseydik oracıkta ölürdü...

-Bilinçsiz ve aptalca yardım, yardım etmemekten kötüdür. Kaza olur olmaz, hastanemizi arayarak profesyonel yardım istemek yerine, bilmediğiniz hastaneyi aramakla zaten kan kayıp eden hastayı dirençsiz hale getirdiniz. Üstelik o kadar kaba bir şekilde müdahale edilmiş ki, kırık kaburga kemikleri iç organlarına saplanıp parçalamış. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir insanın yaşamından daha bir şey olamayacağını unutarak. Diğer hastaları bir kenara bırakarak, salt sizin hastanızla ilgilenmem için rüşvet teklif ettiniz, hakarette bulundunuz.

-Ama bizim oralarda bu işler böyle yürür! Yaralının fakir olduğu her halinden belliydi...Bizim memlekette, hasta fakir ise, ya hastaneye kabul edilmez bekletilirken ölür. ya da; tesadüfen hastaneye alsa bile: Bu kez de ;tedavi parasını karşılayamayacağından rehin tutulur, adam kurtulduğuna, kurtulacağına bin pişman olur.

-Burada öncelikli olan insan yaşamıdır. Kim olursa olsun, yaşama hakkına sahiptir ve bu hak devletimiz tarafından kendisine sağlanmış olduğundan. Hastalarımızla ilgilendiğimizde para hiç birimizin aklına gelmez. Kurum olarak biliriz ki;devlet giderlerimizi mutlaka karşılayacak, hastamız işsiz bile olsa yalnız bırakılmayacaktır.

Polis, koluna takılıp karakola doğru götürürken. Yapımcının telefonu çaldı. Arayan ve telaşlı olan kişi annesiydi;

-Oğlum, sana kötü bir haberim var. .

-Ne oldu anne, babama bir şey mi oldu?

-Yok oğlum yok. hani karşı komşumuzun yazar oğlu Ali var ya?Senin çok sevdiğin arkadaşın...

-Evet

-İşte o kalp spazmı geçirmiş, garibim kitabını çıkarmak için elde avuçta ne varsa sattığı için, beş parasız kalınca, üç yüz lira için rehin tutmuşlar. Ee;adam yazar gururuna yedirememiş tabi. Şimdi hastanenin balkonuna çıkıp, intihar girişiminde bulunuyormuş. Oğlum kurban olayım: sekreterini arada, para çıkarsın, kurtaralım o zavallıyı hastanenin elinden!

Yapımcı bakmış ki bu ecnebi ülkeler ona göre değil;pılı, pırtıyı topladığı gibi soluğu ülkesinde almış. Geldiğini duyan padişah tez elden huzura çağırmış.

-Söyle bakalım, ecnebi memleketinde ne gördün, ne öğrendin?

-Efendim;bu ecnebiler çok garip adamlar...Bir kere ağaca bile çok değer veriyorlar.

-Alla, alla

-Öyle ulu orta tuvaletini yapanlar ceza alıyor

-Heleee

-Devlet her kese aynı mesafede, fakir ile zengin aynı hastanede, aynı doktor tarafından tedavi edilirken, fakirin tedavi parası devlet tarafından karşılanmakta.

-Ha s.... tir. Başka;

-Devletlüm;birde o ülkelerde padişahlık falan kalmamış, kim t-iker padişahı diye demokrasi denen bir yönetim modeli uygulamaya koymuşlar.

Bunları duyan Abdül'ün keyfi kaçmış. Cellatlarına buyur etmiş.

Seçim gelsin Zühtü.
Sana oy verenin Zühtü.
Allah Allah hayda bree hey hey heyyyyy

Yasakkistanlılar erememiş muradına, bizde saçmalayıp çıkmayalım kerevetine. Bu hikayede burada başladığı gibi saçma sapan bir şekilde bitsin.

•